

Liahona

General- konferencetaler

Præsident Monson
opfordrer til
forberedelse af
missionærer og til
tjeneste

*Han salvede den
blinde mands øjne,
af Walter Rane*

*Freiseren fik medlidenhed
med en mand, der havde
været blind fra fødslen,
så han »spyttede ... på
jorden, lavede dynd med
spyttet, smurte dyndet på
den blindes øjne ... Han
gik så hen og vaskede sig,
og da han kom tilbage,
kunne han se« (Joh 9:6-7).*

- 2 Sammenfatning for
oktoberkonferencen 2010

MØDET LØRDAG FORMIDDAG

- 4 Nu, hvor vi atter mødes
Præsident Thomas S. Monson
- 6 På grund af jeres tro
Ældste Jeffrey R. Holland
- 9 Bliv på stien
Rosemary M. Wixom
- 11 Lydighed mod profeterne
Ældste Claudio R. M. Costa
- 13 Evangelisk indlæring og
undervisning
David M. McConkie
- 16 Betragtninger over et liv viet til Gud
Ældste D. Todd Christofferson
- 19 Det, der betyder mest
Præsident Dieter F. Uchtdorf

MØDET LØRDAG EFTERMIDDAG

- 23 Opretholdelse af Kirkens ledere
Præsident Henry B. Eyring
- 24 Handlefrihed: Afgørende for livets
plan
Ældste Robert D. Hales
- 27 Der skal være lys!
Ældste Quentin L. Cook
- 31 Tro – valget er dit
Biskop Richard C. Edgley
- 34 Vores overlevelse står på spil
Ældste Kevin R. Duncan
- 36 Tempelspejlenes evighed: Et
vidnesbyrd om familien
Ældste Gerrit W. Gong
- 39 Forlad ham aldrig
Ældste Neil L. Andersen
- 43 Den forvandlende kraft ved tro og
karakterstyrke
Ældste Richard G. Scott

PRÆSTEDØMMETS MØDE

- 47 Vær et forbillede for de troende
Ældste Russell M. Nelson
- 50 »Kom til mig med hjertets faste
forsæt, og jeg skal helbrede jer«
Ældste Patrick Kearon
- 53 Han lærer os, hvordan vi aflægger
det naturlige menneske
Ældste Juan A. Uceda
- 55 Stolthed og præstedømmet
Præsident Dieter F. Uchtdorf

- 59 Tjen med Ånden
Præsident Henry B. Eyring
- 67 Valgets principper
Præsident Thomas S. Monson

MØDET SØNDAG FORMIDDAG

- 70 Stol på Gud, og gå så hen og gør
det
Præsident Henry B. Eyring
- 74 Rensning af det indre kar
Præsident Boyd K. Packer
- 77 Helligånden og åbenbaring
Ældste Jay E. Jensen
- 80 Vær et forbillede for de troende
Mary N. Cook
- 83 To kommunikationslinjer
Ældste Dallin H. Oaks
- 87 Taknemlighed – den guddommelige
gave
Præsident Thomas S. Monson

MØDET SØNDAG EFTERMIDDAG

- 91 Arons præstedømme
Ældste L. Tom Perry
- 94 Modtag Helligånden
Ældste David A. Bednar
- 98 Modig opdragelse
Ældste Larry R. Lawrence
- 101 Hvile for jeres sjæl
Ældste Per G. Malm
- 103 Undgå syndens fælde
Ældste Jairo Mazzagardi
- 105 Hvad har du gjort med mit navn?
Ældste Mervyn B. Arnold
- 108 O, hvor snedig er ikke
den Ondes plan
*Ældste M. Russell
Ballard*
- 111 Til vi ses igen
*Præsident Thomas S.
Monson*

HJÆLPEFORENINGENS ÅRLIGE MØDE

- 112 »Døtre i mit rige«:
Hjælpeforeningens historie og virke
Julie B. Beck
- 116 Standhaftige og urokkelige
Silvia H. Allred
- 119 Der er nogle, som I skal være
barmhjertige imod, nemlig dem, der
tvivler
Barbara Thompson
- 122 Kærligheden ophører aldrig
Præsident Thomas S. Monson
- 64 Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke
af Sidste Dages Hellige
- 125 Indeks over beretninger fra
konferencen
- 126 Hovedpræsidentskaber for Kirkens
organisationer
- 126 Vor tids lærdomme
- 127 Kirkenyt

Sammenfatning for oktoberkonferencen 2010

LØRDAG FORMIDDAG, 2. OKTOBER 2010, KONFERENCEMØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson. Ledelse: Præsident Henry B. Eyring. Indledningsbøn: Ældste Octaviano Tenorio. Afslutningsbøn: Ældste Eduardo Gavarret. Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Andrew Unsworth og Clay Christiansen, organister: »Led os, o du vor Jehova«, *Salmer og sange*, nr. 36; »Let Zion in Her Beauty Rise«, *Hymns*, nr. 41; »Hav tak for profeten, du sendte«, *Salmer og sange*, nr. 13, ikke udgivet arrangement af Wilberg; »Kom nu alle og vær med«, *Salmer og sange*, nr. 166; »Læs en historie om Jesus«, *Børnenes sangbog*, s. 36, ikke udgivet arrangement af Murphy; »Nu dagen gryr«, *Salmer og sange*, nr. 1, ikke udgivet arrangement af Wilberg.

LØRDAG EFTERMIDDAG, 2. OKTOBER 2010, KONFERENCEMØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson. Ledelse: Præsident Henry B. Eyring. Indledningsbøn: Ældste Claudio D. Zivic. Afslutningsbøn: Ældste Jorge F. Zeballos. Musik ved et familiekor fra Sandy og Draper i Utah; Timothy Workman, dirigent; Linda Margetts, organist: »Kommer, I Guds børn«, *Salmer og sange*, nr. 20, arrangement af Lyon, udg. af Jackman; »Himmelske Fader, nådens Gude«, *Salmer og sange*, nr. 8; »Frelser, jeg vil følge dig«, *Salmer og sange*, nr. 152; »Home«, *Children's Songbook*, s. 192, ikke udgivet arrangement af Dayley.

LØRDAG AFTEN, 2. OKTOBER 2010, PRÆSTEDØMMETS MØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson. Ledelse: Præsident Dieter F. Uchtdorf. Indledningsbøn: Ældste Marcos A. Aidukaitis. Afslutningsbøn: Ældste James J. Hamula. Musik ved et præstedømmekor fra MTC i Provo; Douglas Brenchley og Ryan Eggett, dirigenter; Richard Elliott, organist: »Alle nationer Herren har kaldt«, *Salmer og sange*, nr. 176, ikke udgivet arrangement af Ipson; »Go, Ye Messengers of Heavens«, *Hymns*, nr. 327; »På bjergets høje top«, *Salmer og sange*, nr. 4; »Tjenere for himlens konge«, *Salmer og sange*, nr. 164, ikke udgivet arrangement af Boothe.

SØNDAG FORMIDDAG, 3. OKTOBER 2010, KONFERENCEMØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson. Ledelse: Præsident Dieter F. Uchtdorf. Indledningsbøn: Ældste Gérald Caussé. Afslutningsbøn: Ældste Carlos A. Godoy. Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg, dirigent; Clay Christiansen og Richard Elliott, organister: »Truth Eternal«, *Hymns*, nr. 4; »Jehovah, Lord of Heaven and Earth«, *Hymns*, nr. 269; »Hyrden hos fårene våger«, *Salmer og sange*, nr. 144, ikke udgivet arrangement af Wilberg; »Nu Israels Genløser«, *Salmer og sange*, nr. 5; »Elsker hverandre«, *Salmer og sange*, nr. 199, ikke udgivet arrangement af Wilberg; »Vi glædes og frydes«, *Salmer og sange*, nr. 3, ikke udgivet arrangement af Wilberg.

SØNDAG EFTERMIDDAG, 3. OKTOBER 2010, KONFERENCEMØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson. Ledelse: Præsident Dieter F. Uchtdorf. Indledningsbøn: Ældste Lawrence E. Corbridge. Afslutningsbøn: Biskop H. David Burton. Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Bonnie Goodliffe, organist: »Come, Rejoice«, *Hymns*, nr. 9, ikke udgivet arrangement af Murphy; »Led, milde lys«, *Salmer og sange*, nr. 50, ikke udgivet arrangement af Wilberg; »Jeg er Guds kære barn«, *Salmer og sange*, nr. 195; »Fader vor i Himlen«, *Salmer og sange*, nr. 94, ikke udgivet arrangement af Wilberg.

LØRDAG AFTEN, 25. SEPTEMBER 2010, HJÆLPEFORENINGENS ÅRLIGE MØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson. Ledelse: Julie B. Beck. Indledningsbøn: Sharon L. Eubank. Afslutningsbøn: Marsha G. Beck. Musik ved et hjælpeforeningskor fra stave i Kearns i Utah; Cathy Jolley, dirigent; Linda Margetts, organist: »Kastes du på bølgen om«, *Salmer og sange*, nr. 161,

arrangement af Kasen, udg. af Jackman; »Så fast som de evige bjerge«, *Salmer og sange*, nr. 168, ikke udgivet arrangement af Nielsen og Boothe (valdhorn: Kristina Orcutt Tollefson, Mary Lampros og Claire Grover); »Mer hellighed giv mig«, *Salmer og sange*, nr. 63, arrangement af Beebe, udg. af Larice; »Gud Ånd som en ild«, *Salmer og sange*, nr. 2, ikke udgivet arrangement af DeFord (fløjter: Tia Jaynes og Natalie Hall; dobbelttrio: Katherine Dowse, Olivia Dowse, Megan Dowse Broughton, Jayni Dowse, Sally Dowse Duffin og Sofia Lee Dowse).

KONFERENCETALER ER TILGÆNGELIGE

Man kan lytte til generalkonferencen på mange sprog ved at besøge conference.lds.org eller languages.lds.org. Vælg derpå et sprog. Generelt bliver lydoptagelser tilgængelige på distributionscentre inden for to måneder efter konferencen.

BUDSKABER TIL HJEMME- OG BESØGSUNDERVISNING

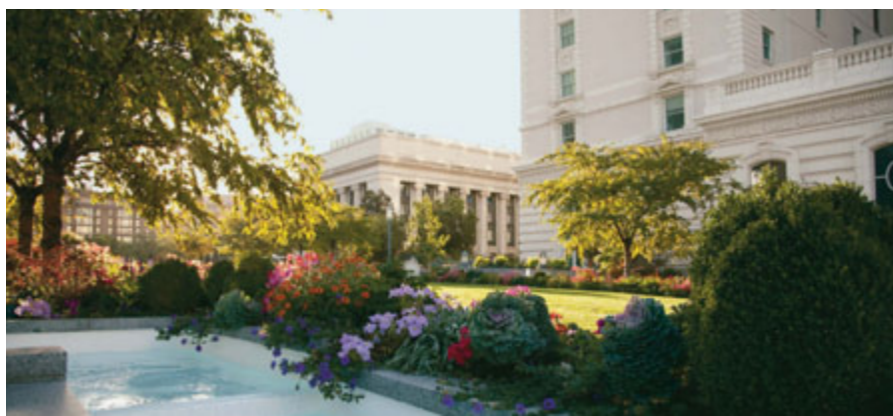
Vælg en tale, som bedst imødekommer behov hos de medlemmer, I besøger, som budskaber ved hjemmeundervisning og besøgsundervisning.

PÅ OMSLAGET

Forsiden: Foto: Les Nilsson. Bagsiden: Foto: Welden C. Andersen.

FOTO VED KONFERENCEN

Billeder fra generalkonferencen i Salt Lake City blev taget af Craig Dimond, Welden C. Andersen, John Luke, Matthew Reier, Christina Smith, Les Nilsson, Scott Davis, Lindsay Briggs, Cody Bell, Mark Weinberg, Weston Colton, Rod Boam og Sarah Carabine; i Argentina af Lucio Fleytas; i Brasilien af Lauren Fochetto og Ana Claudia Soli; i Den Dominikanske Republik af Krista Groll; i Irland af Farris Gerard; i Italien af Alessandro Dini Ciacci; i New Zealand af Victoria Taupau; i Sydafrika af Kevin Cooney; i Sverige af Jens Rydgren og i Uruguay af Abel Gómez Pereyra. Portrætfoto af præsident Monson: Busath Photography.

NOVEMBER 2010, ÅRGANG 159, NR. 11
LIAHONA 09291 110

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle
tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Paul B. Pieper

Vejledere: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden jun.,
Yoshihiko Kikuchi

Adm. direktør: David L. Frischknecht

Redaktionel leder: Vincent A. Vaughn

Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktører: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Redaktør: Ryan Carr

Assisterende redaktør: Susan Barrett

Redaktion: David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene
Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy,
Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J.
Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M. Romney,
Don L. Searle, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell
Seniørsekretær: Laurel Teuscher

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Scott Van Kampen

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Design og produktion: Cali R. Arroyo, Collette Nebeker
Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Thomas S. Child,
Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard,
Eric P. Johnsen, Denise Kirby, Scott M. Mooy, Ginny J. Nilson

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Evan Larsen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé
128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg. Tlf. 38 11 18 50;
fax 38 11 18 51

Kirkenyt: Mie Dalsgaard

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages
enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller
direkte til distributionscentret i Stockholm. Tlf. 0046-8 500
655 20. Abonnementsprisen på DKK 55 pr. år (inkl. moms
og porto) betales på girokontonummer 653-2136.

**Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona, Rm.
2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-
0024, USA; eller med e-mail til liahona@ldschurch.org**

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas«,
eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama,
bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji,
finsk, fransk, græsk, hindi, hollandsk, indonesisk, islandsk,
italiensk, japansk, kinesisk, kiribati, koreansk, kroatisk,
lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsk, mongolsk, norsk,
polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, singalesisk,
slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitiansk, tamil, telugu,
thai, tjekisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og
vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2010 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til
lejlighedsvis, ikke-kommercielt brug i kirke og hjem.
Billedmateriale må ikke kopieres, hvis der i kunstværkets
kildeangivelse står restriktioner. Spørgsmål skal rettes til
Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt
Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@
ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

November 2010 Vol. 159 No. 11. LIAHONA (USPS 311)
Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days'
notice required for change of address. Include address
label from a recent issue; old and new address *must* be
included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake
Distribution Center at address below. Subscription help
line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

TALERE I ALFABETISK ORDEN

Allred, Silvia H., 116
Andersen, Neil L., 39
Arnold, Mervyn B., 105
Ballard, M. Russell, 108
Beck, Julie B., 112
Bednar, David A., 94
Christofferson, D. Todd, 16
Cook, Mary N., 80
Cook, Quentin L., 27
Costa, Claudio R.M., 11
Duncan, Kevin R., 34
Edgley, Richard C., 31
Eyring, Henry B., 23, 59, 70
Gong, Gerrit W., 36
Hales, Robert D., 24
Holland, Jeffrey R., 6
Jensen, Jay E., 77
Kearon, Patrick, 50
Lawrence, Larry R., 98
Malm, Per G., 101
Mazzagardi, Jairo, 103
McConkie, David M., 13
Monson, Thomas S., 4, 67,
87, 111, 122
Nelson, Russell M., 47
Oaks, Dallin H., 83
Packer, Boyd K., 74
Perry, L. Tom, 91
Scott, Richard G., 43
Thompson, Barbara, 119
Uceda, Juan A., 53
Uchtdorf, Dieter F., 19, 55
Wixom, Rosemary M., 9

EMNEINDEKS

Åbenbaring, 11, 77, 83, 94
Ærlighed, 27
Afhængighed, 108
Ansvar, 67
Arbejde, 16
Aronske Præstedømme, 91
Befalinger, 105
Bekræftelse, 94
Besøgsundervisning, 119
Bøn, 9, 83
Børn, 9
Dømme andre, 122
Eksempel, 9, 47, 80
Engles betjening, 91
Enkelthed, 19
Familie, 19, 36, 98
Flid, 19
Forældrerollen, 98
Forargelse, 39
Forpligtelse, 67
Forsoning, 36, 108
Fred, 101
Frelsesplanen, 9, 24, 116
Generalkonference, 4, 111
Grundlæggende i evange-
liet, 19
Handlefrihed, 24, 27, 31, 67,
74, 103
Helbredelse, 50
Helligånd, 13, 59, 77, 94, 98
Hjælpeforeningen, 112
Indførelse i fællesskabet, 47
Indlæring, 13
Indvielse, 16
Jesus Kristus, 31, 39, 87
Kærlighed, 53
Karakter, 43
Konsekvenser, 67
Konvertering, 39
Kristi lys, 27

Kristuslignende egenska-
ber, 53
Loyalitet, 39
Lydighed, 11, 34, 43, 50, 70,
94, 98, 101, 105, 111
Medfølelse, 119
Missionering, 4, 47
Mod, 98
Modgang, 116
Moral, 16, 27, 74, 80
Mormons Bog, 77
Myndighed, 83
Næstekærlighed, 122
Narkotikamisbrug, 108
Offer, 6
Omvendelse, 24, 50, 53,
74, 103
Pagter, 36
Pionerer, 34
Pornografi, 74, 103
Præstedømme, 59, 91
Profeter, 11, 34, 70
Retfærdighed, 91
Retskaffenhed, 16, 27
Skriftstudium, 9, 13
Slægtshistorie, 36
Standarder, 80
Stolthed, 55
Synd, 103
Taknemlighed, 6, 87
Templer, 4, 36
Tillid, 70
Tjeneste, 6, 16, 55, 59, 91,
112, 119
Tro, 6, 31, 34, 43, 80, 111,
116
Undervisning, 9, 13
Valg, 67
Velsignelser, 87
Vidnesbyrd, 31, 77, 101
Ydmyghed, 55, 122

Præsident Thomas S. Monson

Nu, hvor vi atter mødes

Missionering er en præstedømmepligt – en forpligtelse, som Herren forventer af os, der er blevet skænket rigtig meget.

Mine elskede brødre og søstre, vi byder jer velkommen til generalkonferencen, som høres og ses via forskellige medier over hele verden. Vi takker alle, som har at gøre med den komplicerede logistik ved dette store projekt.

Siden vi sidst mødtes i april er

Kirkens værk gået uhindret fremad. Det har været mit privilegium at indvie fire nye templer. Sammen med mine rådgivere og andre generalautoriteter har jeg rejst til Gila Valley i Arizona, Vancouver i British Columbia, Cebu City i Filippinerne og til Kijev i Ukraine. Templet hvert af disse steder er

Stockholm

storslået og smukt. Hvert enkelt er en velsignelse for vore medlemmer og en positiv indflydelse for dem, der ikke tilhører vores kirke.

Aftenen før hver tempelindvielse har vi overværet en kulturaften, hvor vore unge og nogle knap så unge medlemmer deltog. Disse arrangementer foregik for det meste på store stadioner, men i Kijev mødtes vi i et stort kongrescenter. Dansen, sangen, de musikalske optrædere og

udstillingerne var fremragende. Jeg udtrykker ros og sender min kærlighed til alle, som var involveret.

Hver tempelindvielse var en åndelig fest. Vi mærkede Herrens Ånd ved dem alle.

I næste måned skal vi genindvie templet i Laie i Hawaii, et af vore ældste templer, som har gennemgået omfattende reoveringer i mange måneder. Vi ser frem til denne hellige begivenhed.

Vi vedbliver med at bygge templer. Det glæder mig denne formiddag at kunne bekendtgøre yderligere fem templer, hvor grunden er købt, og som i de kommende måneder og år bliver bygget følgende steder: Lissabon i Portugal, Indianapolis i Indiana, Urdaneta i Filippinerne, Hartford i Connecticut og Tijuana i Mexico.

Ordinancerne, der udføres i vore templer, er vitale for vores frelse og for vore afdøde slægtnings frelse. Må vi

fortsat trofast besøge templerne, som bliver bygget tættere og tættere på vore medlemmer.

Før vi nu skal høre fra vore talere denne formiddag, så tillad mig at nævne noget, der står mit hjerte nært, og som fortjener vores seriøse opmærksomhed. Jeg taler om missionering.

For det første til de unge mænd i Det Aronske Præstedømme og til de unge mænd, der bliver ældste: Jeg gentager det, som profeterne længe har undervist

i – at hver eneste værdige unge mand, som er i stand dertil, bør forberede sig til at tage på mission. Missionering er en præstedømmepligt – en forpligtelse, som Herren forventer af os, der er blevet skænket rigtig meget. Unge mænd, jeg formaner jer til at forberede jer til at tjene som missionær. Hold jer rene og ubesmittede og værdige til at repræsentere Herren. Hold jer sunde og stærke. Studér skrifterne. Hvor det er muligt, deltag så i seminar eller institut. Gør jer fortrolige med håndbogen for missionering *Forkynd mit evangelium*.

Og en bemærkning til jer unge søstre. Selv om I ikke har det samme præstedømmeansvar, som de unge mænd har om at tjene som fuldtidsmissionærer, så kan I også yde værdifulde bidrag som missionærer, og vi byder jeres indsats velkommen.

Og nu til jer modne brødre og søstre: Vi har brug for mange, mange flere seniorpar. Vi takker de trofaste ægtepar, som tjener nu, eller som har tjent tidligere, for jeres tro og hengivenhed over for Jesu Kristi evangelium. I tjener villigt og godt og udretter meget godt.

Til de, som endnu ikke har nået et tidspunkt i livet, hvor I kan tjene på en ægteparmission, så opfordrer jeg jer indtrængende til at forberede jer nu til den dag, hvor I og jeres ægtefælle kan gøre det. Når jeres forhold tillader det, når I når pensionsalderen, og hvis jeres helbred tillader det, så stil jer til rådighed til at forlade jeres hjem og virke på fuld tid som missionærer. Der er blot få gange i jeres liv, hvor I kan nyde den gode ånd og tilfredsstillelse, der kommer af at yde fuldtidstjeneste sammen i Mesterens værk.

Mine brødre og søstre, må I nu være modtagelige for Herrens Ånd, mens vi hører fra hans tjenere i de næste to dage. At dette må blive hver enkelt velsignelse beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste Jeffrey R. Holland
De Tolv Apostles Kvorum

På grund af jeres tro

Jeg siger tak til alle jer vidunderlige medlemmer af Kirken ... fordi I hver dag af jeres liv beviser, at Kristi rene kærlighed »aldrig ophører«.

Præsident Monson, alle medlemmer af denne kirke i hele verden tilslutter sig denne storslåede salme og dette vidunderlige kor, og vi siger: »Hav tak for profeten, du sendte.« Tak for dit liv, for dit eksempel og for din velkomsttale til endnu en general-konference i Kirken. Vi elsker dig, vi beundrer dig, og vi opretholder dig. Ved eftermiddagsmødet i dag har vi jo netop den mere formelle mulighed for at løfte vores hånd, ikke alene for at opretholde præsident Monson, men også alle de øvrige øverste kirkeledere. Eftersom mit navn står på den liste, vil jeg tage mig friheden til at tale på vegne af alle og på forhånd takke for disse løftede hænder. Der er ikke én af os, der kunne tjene uden jeres bønner og uden jeres støtte. Jeres loyalitet og kærlighed betyder mere for os, end vi på nogen måde kan give udtryk for.

I den ånd handler mit budskab i dag om, at *vi støtter jer*, at vi også beder inderligt for *jer* og elsker jer. Vi ved alle, at der findes specielle nøgler, pagter og ansvar, som er pålagt Kirkens præsiderende ledere, men vi ved også, at Kirken trækker på en uforlignelig styrke, en ægte, unik livskraft gennem den tro og hengivenhed, som *ethvert* medlem af denne kirke

udviser, hvem I end er. Uanset hvilket land I bor i, hvor unge eller utilstrækkelige I føler jer, eller hvor gamle eller begrænsede I opfatter jer selv, så vidner jeg om, at Gud elsker jer hver især personligt, I spiller en altafgørende rolle i hans værk, og Kirkens præsiderende ledere påskønner og beder for jer. Den personlige værdi, den hellige pragt ved hver *enkelt* af jer, er selve årsagen til, at der findes en plan for frelse og ophøjelse. I modsætning til hvad man ofte hører, så *handler* det om *dig*. Nej, I skal ikke vende jer mod sidemanden. Jeg taler til dig!

Jeg har kæmpet for at finde et passende udtryk for, hvor meget Gud elsker jer, og hvor taknemlige vi på denne forhøjning er for jer. Jeg forsøger at være talerør for himlens engle i min tak til jer for alt det gode, I har gjort, og alle de søde ord I har sagt, for hvert et offer I har ydet for at skænke nogen – hvem som helst – skønheden i og velsignelsen ved Jesu Kristi evangelium.

Jeg er taknemlig for lederne i Unge Piger, som tager på pigelejr uden shampoo, brusebad eller mascara og gør vidnesbyrds møder ved rygende lejrball til en af de mest medrivende åndelige oplevelser, som disse piger – eller deres ledere – nogensinde får.

Jeg er taknemlig for *alle* kvinder i Kirken, der i mit liv har været ligeså stærke som Sinajbjerget og ligeså medfølelse som Bjergprædikenen. Vi smiler nogle gange ad vore søstres historier – I ved grøn gele, quilttæpper og mad til begravelser. Men min familie har fra tid til anden været de glade modtagere af alle disse ting – og én gang fik vi både et tæppe og mad på samme dag. Det var bare et lille quiltet tæppe – rigtig lille faktisk – det skulle gøre min afdøde lillebrors rejse tilbage til hans himmelske hjem så varm og behagelig, som hjælpeforeningssøstrene overhovedet kunne. Den mad, min familie modtog efter begravelsesceremonien, blev givet frivilligt, uden at vi havde nævnt et ord, og den blev modtaget med taknemlighed. Træk bare på smilebåndet, hvis I vil, over vore traditioner, men på en eller anden måde så er de alt for ofte uhyldede kvinder i denne kirke der *altid*, når der er nedhængende hænder og matte knæ.¹ De synes rent instinktivt at have fanget guddommeligheden i Kristi erklæring: »Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste ... det har I gjort mod mig.«²

Og brødrene i præstedømmet står ikke tilbage. Jeg tænker fx på de ledere for vore unge mænd, som alt efter klima og verdensdel, enten tager på halsbrækkende 80 km lange vandreture eller graver – og rent faktisk prøver at sove – i ishuler i det, der må være de længste nætter i menneskehedens historie. Jeg er taknemlig for minderne om min egen gruppe af højpræster, der for få år siden skiftedes til at sove i en lille lænestol i soveværelset hos et døende kvorumsm medlem, så hans aldrende og ligeledes svækkede hustru kunne få lidt søvn i de sidste uger af sin elskedes liv. Jeg er taknemlig for Kirkens hær af lærere, embedsmænd, rådgivere og sekretærer, for ikke at sige de folk, som altid sætter borde op og fjerner stole. Jeg er taknemlig for ordinerede patriarker, musikere, for slægtshistorikere og for de knogleskøre ægtepar, som trisser af sted mod templet kl. 5 om morgenen med små, hvide kufferter, der nu næsten er større end dem selv. Jeg er taknemlig for de uselviske forældre, som – måske for livstid – tager sig af et udfordret barn, af og til udfordret på flere måder, og sommetider flere børn.

Jeg er taknemlig for de børn, som senere i livet arbejder sammen om at tage sig af syge eller gamle forældre.

Og for den næsten fuldkomne ældre søster som forleden lidt undskyldende hviskede: »Jeg har aldrig været leder for noget i Kirken. Jeg har kun været hjælper.« Jeg svarede: »Kære søster, må Gud velsigne dig og alle »hjælperne« i riget.« Nogle af os, der *er* ledere, håber på en dag at opnå den status, når vi står foran Gud, som I allerede har.

Alt for ofte har jeg undladt at udtrykke min taknemlighed for troen og godheden hos sådanne mennesker i mit liv. Præsident James E. Faust stod på denne talerstol for 13 år siden og sagde: »Som dreng ... husker jeg min bedstemor ... som tilberedte vores velsmagende måltider på et varmt træfyret komfur. Når brændekurven ved siden af komfuret blev tom, tog bedstemor stille kurven og gik ud for at fylde den fra stablen med cedertræ udenfor og bar den tungtlæssede kurv tilbage ind i huset. Jeg var så ubetænksom ... at jeg sad der og lod min kære bedstemor fylde brændekurven.« Og med en stemme, der var grådkvalt af

bevægelse, sagde han så: »Jeg skammer mig over mig selv og har fortrudt min undladelse hele mit liv. Jeg håber en dag at kunne bede om hendes tilgivelse.«³

Hvis en mand så fuldkommen, som jeg følte præsident Faust var, kan indrømme sin ungdoms fejltrin, så kan jeg ikke gøre andet end at komme med en lignende bekendelse og i dag sige noget, jeg burde have sagt for længst.

Da jeg blev kaldet til at tage på mission engang før vores tidsregning, var der intet »standardbidrag«. Hver især måtte betale det, som det nu kostede at være missionær, der hvor man var. Nogle missioner var meget dyre, og det viste min sig også at være.

Som vi opfordrer vore missionærer til, så havde jeg opsparet penge og solgt nogle personlige ejendele, så jeg selv kunne betale. Jeg *tænkte*, at jeg havde penge nok, men jeg var ikke sikker på, hvordan det ville blive i de sidste måneder af min mission. Med det i sinde forlod jeg ikke desto mindre lykkelig min familie på vej til den største oplevelse, man kunne håbe på. Jeg elskede min mission mere, end nogen ung mand har elsket den før eller siden.

Så vendte jeg hjem, lige som mine forældre var blevet kaldet til at tjene på mission. Hvad skulle jeg så gøre? Hvordan i alverden skulle jeg selv kunne betale for en universitetsuddannelse? Hvordan skulle jeg få råd til kost og logi? Og hvordan skulle det nogensinde blive muligt at realisere mit hjertes store håb om at gifte mig med den utrolige, perfekte Patricia Terry? Jeg indrømmer gerne, at jeg var mismodig og bange.

Med tunge skridt gik jeg i banken og spurgte bestyreren, en ven af familien, hvor meget der stod på min konto. Han kiggede overrasket på mig og sagde: »Hvorfor spørger du, Jeff, det hele står stadig på din konto. Har de ikke sagt noget? Dine forældre ønskede at bidrage med det, de nu kunne for at hjælpe dig videre, når du kom hjem. De har ikke trukket én cent under din mission. Det troede jeg, du vidste.«

Se, det vidste jeg ikke. Det, jeg ved, er, at min far, en selv lært »bogholder«, som man kaldte dem i vores lille by, med meget få kunder, nok aldrig bar et nyt jakkesæt eller en ny skjorte eller et par nye sko i to år, for at hans søn kunne nyde godt af dette på sin mission. Det, jeg ydermere ikke vidste, men senere blev klar over, var, at min mor, der aldrig havde arbejdet uden for hjemmet, efter hun blev gift, tog et job i et lokalt stormagasin for at dække mine missionsomkostninger. Og der blev aldrig nævnt et ord om det under min mission. Ikke et eneste ord om noget af det. Hvor mange fædre i denne kirke har gjort præcis det samme som min far? Og hvor mange mødre gør præcis det samme, som min mor gjorde, i disse økonomisk svære tider?

Min far gik bort for 34 år siden, så ligesom præsident Faust bliver jeg nødt til at vente til den anden side for fuldt ud at takke ham. Men min kære mor, som bliver 95 i næste uge, følger

glad denne transmission i sit hjem i St. George i dag, så det er ikke for sent at takke hende. Så til jer, mor og far og til alle jer mødre og fædre, familier og trofaste mennesker overalt, siger jeg tak for de ofre, I yder for jeres børn (og for andre menneskers børn), fordi I ønsker at give dem de fordele, I aldrig selv fik, og fordi I ønsker at give dem det bedst mulige liv.

Jeg siger tak til alle jer vidunderlige medlemmer af Kirken – og hærskarer af gode mennesker, som ikke tilhører vores kirke – fordi I hver dag af jeres liv beviser, at Kristi rene kærlighed »aldrig ophører«. ⁴ Ingen af jer er ubetydelige, til dels fordi I gør Jesu Kristi evangelium til dét, det er – en levende påmindelse om hans nåde og barmhjertighed, en personlig, men stærk tilkendegivelse i små og store byer for det gode, han gjorde, og det liv, han gav, hvor han bragte andre fred og frelse. Det er umuligt at udtrykke, hvor beærede vi er over at blive regnet blandt jer i denne hellige sag.

Det, Jesus sagde til nefitterne, siger jeg i dag:

»På grund af jeres tro ... [er] min glæde ... fuldkommen.

Og da han havde sagt disse ord, græd han.«⁵

Brødre og søstre, med jeres eksempel i tankerne fremsætter jeg på ny *mit* løfte om at være mere trofast – mere venlig og hengiven, mere næstekærlig og oprigtig, som vor Fader i himlen er, og som så mange af jer allerede er. Det beder jeg om i navnet på vores store eksempel i alle ting – i Herren Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Hebr 12:12; L&P 81:5.
2. Matt 25:40.
3. James E. Faust, »Det i loven, der vejer tungere: Ret, barmhjertighed og troskab«, *Stjernen*, jan. 1998, s. 60.
4. 1 Kor 13:8; se også Moro 7:46-47.
5. 3 Ne 17:20-21.

Rosemary M. Wixom
Primarys hovedpræsident

Bliv på stien

Når vi holder fast ved vore børn og følger Frelserens eksempel, vil vi alle vende tilbage til vores himmelske hjem og være sikre i vor himmelske Faders arme.

For nylig var jeg med til lille Kate Elizabeths fødsel. Efter Kate var kommet til denne verden og var blevet anbragt i sin mors arme, rakte hun ud og tog fat i sin mors finger. Det var, som om lille Kate sagde: »Hvis jeg holder fast, vil du så hjælpe mig med at blive på stien hjem til min himmelske Fader?»

Da Joseph Smith var syv år gammel, fik han tyfus, og infektionen satte sig i hans ben. Dr. Nathan Smith banede vejen for en ny fremgangsmåde, så det inficerede ben kunne reddes. Uden bedøvelse ville Dr. Smith skære i Josephs ben og rent faktisk fjerne dele af den inficerede knogle. Joseph afslog cognac for at kunne holde smerten ud og nægtede at blive bundet, men sagde: »Jeg vil have min far til at sidde på sengen og holde mig i sine arme, og så vil jeg gøre alt, hvad der er nødvendigt.«¹

Til børn overalt i verden siger vi: »Tag min hånd. Hold godt fast. Vi bliver sammen på stien tilbage til vor himmelske Fader.«

Forældre, bedsteforældre, naboer, venner og primaryledere – vi kan alle række ud for at holde fast i børnene. Vi kan stoppe op, knæle ned og se ind i deres øjne og mærke deres medfødte ønske om at følge Frelseren. Tag dem

i hånden. Gå med dem. Det er vores chance for at hjælpe dem til at få et godt fodfæste på troens sti.

Intet barn behøver at gå alene ad denne sti – så længe vi frit taler om frelsesplanen med vore børn. Når de forstår planen, vil det hjælpe dem med at holde fast i sandheden om, at de er Guds børn, og at han har en plan for dem, at de boede hos ham i den førjordiske tilværelse, at de råbte af glæde over at komme til jorden, og at vi alle, med Frelserens hjælp, kan vende tilbage til vor himmelske Faders nærvær. Hvis de forstår planen og hvem de er, vil de ikke være bange.

I Alma 24 læser vi: »Han elsker vor sjæl ligeså højt, som han elsker vore børn; derfor [lader han] frelsesplanen ... blive kundgjort for os såvel som for kommende slægter.«²

Vi begynder med at gøre vore børn bekendt med planen, når vi selv holder godt fast i jernstangen.

Når vi holder godt fast i jernstangen, kan vi lægge vore hænder over deres, og vi kan gå ad den lige og snævre sti sammen. Vores eksempel har stor betydning for dem. De følger vores eksempel, når de føler sig trygge ved vore handlinger. Vi behøver ikke være fuldkomne – bare ærlige og oprigtige. Børn vil gerne føle, at de

kan være ét med os. Når forældre siger: »Vi kan klare det! Vi kan dagligt læse i skrifterne som familie,« følger børnene deres eksempel!

En sådan familie med fire små børn skriver: »Vi besluttede os for at begynde i det små, fordi vores børn ikke kunne koncentrere sig så længe ad gangen. Vores ældste barn kunne endnu ikke læse, men hun kunne gentage ordene, så vi begyndte at læse Mormons Bog, bare tre vers hver aften. Min mand og jeg læste et vers hver, og så gentog Sydney et vers. Det blev til fire og senere fem vers, efterhånden som vores drenge begyndte at gentage deres egne vers. Ja, det var krævende, men vi blev ved. Vi prøvede at fokusere på at være konsekvente frem for at være hurtige. Det tog os tre et halvt år at blive færdige med Mormons Bog. Det var en fantastisk følelse at fuldføre det!«

Moderen fortsætter: »Dagligt familiestudium er nu en vane i vores familie. Vores børn er fortrolige med skriftens sprog, og min mand og jeg har mulighed for at bære vidnesbyrd om sandheden. Vigtigst af alt er, at Ånden er mere til stede i vores hjem.«

Får I det samme ud af denne families erfaringer, som jeg gør? Når det er vores hensigt at holde fast i Guds ord, behøver vores skriftstudium ikke at være mere end et vers ad gangen. Det er aldrig for sent at begynde. I kan begynde nu.

Verden underviser vore børn, hvis vi ikke gør det, og børn kan lære alt det, verden ønsker, de skal lære i en meget ung alder. Det, vi ønsker, de skal vide om fem år, skal være en del af vore samtaler med dem i dag. Undervis dem i alle forhold. Udnyt ethvert dilemma, enhver konsekvens, enhver prøve de vil møde til at undervise dem i at holde fast i evangeliets sandheder.

Shannon, en ung mor, regnede ikke med, at hun skulle undervise sine børn om bønnens kraft, da de masede sig ind i bilen for at køre til deres hjem kun 40 minutter derfra. Det var ikke dårligt vejr, da de forlod deres bedstemors hjem, men da de kørte gennem bjergene, forvandlede den lette sne sig til en snestorm. Bilen begyndte at glide på vejen. Snart var sigtbarheden lig nul. De to yngste børn kunne fornemme den utrygge situation og begyndte at græde. Shannon sagde til de to ældre børn, Heidi og Thomas på 8 og 6 år: »I bliver nødt til at bede. Vi har brug for vor himmelske Faders hjælp for at komme sikkert hjem. Bed om, at vi ikke kommer til at sidde fast, og at vi ikke glider af vejen.« Hendes hænder rystede, da hun forsøgte at styre bilen, men hun kunne høre små bønner blive hvisket gentagne gange fra bagsædet: »Himmelske Fader, hjælp os med at komme sikkert hjem, hjælp os, så vi ikke glider af vejen.«

Bønnerne beroligede efterhånden de to små, og de var lige holdt med at græde, da de opdagede, at en vejafspærring forhindrede dem i at køre længere. De vendte forsigtigt om og fandt et motel, hvor de kunne

overnatte. Da de var på motellet, knælede de ned og takkede vor himmelske Fader for, at de var i sikkerhed. Den aften underviste en mor sine børn i den kraft, der ligger i at holde fast ved bøn.

Hvilke prøvelser vil vore børn møde? Ligesom Joseph Smith kan vore børn finde modet til at »gøre alt, hvad der er nødvendigt«. Når vi bevidst holder om dem og underviser dem i vor himmelske Faders plan gennem bøn og gennem skrifterne, vil de vide, *hvor* de kommer fra, *hvorfor* de er her, og *hvor* de er på vej hen.

Sidste forår var min mand og jeg til vores fireårige barnebarns foldboldkamp. Vi kunne mærke begejstringen på banen, da alle spillerne løb efter bolden overalt på banen. Da kampen blev fløjet af, var spillerne ikke klar over, hvem der havde vundet, og hvem der havde tabt. De havde bare spillet. Trænerne fik spillerne til at give hinanden hånden. Så bemærkede jeg noget meget usædvanligt. Træneren udbad sig en sejrstunnel. Alle forældre, bedsteforældre og andre tilskuere, som var kommet for at se kampen, rejste sig og dannede to rækker, der stod over for hinanden og dannede

en hvælving ved at løfte deres arme. Børnene hvinede, som de løb imellem de heppende voksne, nedad den sti, der blev dannet af tilskuerne. Snart sluttede børnene fra det andet hold sig til dem, og der blev heppet på alle spillerne, vindere såvel som tabere, mens de løb gennem sejrstunnelen.

Jeg så et andet billede for mig. Jeg følte, at jeg så børnene efterleve planen, den plan, vor himmelske Fader har lagt for hvert enkelt barn. De løb ad den lige og snævre sti, imellem tilskueres arme, der elsker dem, og de følte alle glæden ved at befinde sig på den sti.

Jakob sagde: »O, hvor stor er ikke vor Guds plan!«³ Frelseren »viste vej og gik den selv«. ⁴ Jeg bærer vidnesbyrd om, at når vi holder fast ved vore børn og følger Frelserens eksempel, vil vi alle vende tilbage til vores himmelske hjem og være sikre i vor himmelske Faders arme. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Lucy Mack Smith, *History of Joseph Smith by His Mother*, red. Preston Nibley, 1958, s. 56-57.
2. Alma 24:14.
3. 2 Ne 9:13.
4. »Den store visdom, kærlighed«, *Salmer og sange*, nr. 116.

Ældste Claudio R.M. Costa
De Halvfjerds' Præsidium

Lydighed mod profeterne

Hvilken storslået velsignelse det er at have profeter i vore dage!

Jeg er omvendt til Kirken. Jeg er så taknemlig for, at Gud besvarede min bøn og gav mig en viden og et stærkt vidnesbyrd om, at Joseph Smith er Guds profet.

Før jeg traf beslutningen om at blive døbt ind i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, studerede jeg uddrag af Joseph Smiths historie. Jeg bad efter omhyggeligt at have læst hvert afsnit. Hvis I selv vil gøre det, tager det jer måske 14 timer.

Efter jeg læste, grundede og bad, gav Herren mig forvisning om, at Joseph Smith var hans profet. Jeg vidner for jer om, at Joseph Smith er en profet, og fordi jeg har modtaget dette svar fra Herren, ved jeg, at alle hans efterfølgere også er profeter. Hvilken storslået velsignelse det er at have profeter i vore dage!

Hvorfor er det vigtigt at have levende profeter til at vejlede Jesu Kristi sande kirke og dens medlemmer?

I Guide til Skrifterne finder vi definitionen af ordet *profet*: »En, som er kaldet af Gud, og som taler på hans vegne. Som Guds budbringer modtager profeten befalinger, profeter og åbenbaringer fra Gud« (»Profet«, scriptures. lds.org/da/gS/17/27).

Det er en stor velsignelse at modtage ordet, befalinger og vejledning fra Herren i disse vanskelige tider på jorden. Profeten kan blive inspireret til at se fremtiden til gavn for alle mennesker.

Vi er blevet fortalt: »Nej, Gud Herren gør ikke noget, førend han har åbenbaret sine planer for sine tjenere, profeterne« (Am 3:7). Vi lærer af dette skriftsted, at Herren virkelig vil åbenbare alt, hvad han føler, der er nødvendig for os at vide. Han vil åbenbare sin vilje, og han instruerer os gennem sine profeter.

Herren har lovet os, at, hvis vi tror på de hellige profeter, får vi evigt liv (se L&P 20:26). I den sjette trosartikel erklærer vi, at vi tror på profeter. At tro betyder at have tillid til dem samt at følge og gøre det, profeterne beder os om at gøre.

I 1980, da præsident Ezra Taft Benson tjente som præsident for De Tolv Apostles Kvorum, holdt han en kraftfuld tale om lydighed mod profeterne i en BYU-tale i Marriott-centret. Hans storslåede tale med titlen »Fjorten grundprincipper i, hvordan vi følger profeterne« rørte mit hjerte. Det fik mig til at føle mig godt tilpas, at jeg havde truffet beslutningen om

at følge profeterne resten af mit liv, da jeg accepterede dåb i Herrens sande kirke.

Jeg vil gerne videregive til jer nogle af de principper, præsident Benson underviste i:

»Det første princip: *Profeten er det eneste menneske, der taler på Herrens vegne i alt*« (1980 *Devotional Speeches of the Year*, 1981, s. 26).

I vore dage har Guds profet bedt os om at holde befalingerne, elske vore medmennesker, tjene, tage os af den opvoksende generation, redde uaktive eller mindre aktive – at gøre mange ting, som vi kalder profetiske prioriteter. Vi må forstå, at disse prioriteter er Guds prioriteter, og profeten er hans røst til at bringe det videre til hele Kirken og til verden.

Vi bliver rådgivet til at »give agt på alle [hans] ord og befalinger« (L&P 21:4). Vi lærer også:

»For hans ord skal I tage imod i al tålmodighed og tro, som kom det fra min egen mund.

For ved at gøre dette skal helvedes porte ikke få overhånd over jer; ja, og Gud Herren vil sprede mørkets magter foran jer og få himlene til at ryste til jeres gavn og sit navns ære« (L&P 21:5-6).

Det andet princip: »*Den levende profet er af større betydning for os end standardværkerne*« (»Fourteen Fundamentals«, s. 26).

Den levende profet modtager specifik åbenbaring for os. Jeg kan huske mange gange, hvor jeg har været til stede og har hørt en af Herrens tjenere tale om en specifik ting for en by eller et land. Jeg kan huske mindst tre af de levende profeter, seere og åbenbarere, der har talt om mit land, Brasilien. En af disse tjenere sagde, at Brasilien ville blive en stor økonomi i verden og være fri for inflation. På det tidspunkt havde vi en tocifret

inflation hver måned. Det var svært for mange at tro på det, som profeten havde sagt, men jeg troede. Brasilien har nu haft omkring 5 procent inflation om året i mange år i træk. Brasilien er blevet den 8. største økonomi i verden, og landet klarer sig fantastisk!

Det tredje princip: *»Den levende profet er af større betydning for os end en død profet«* (»Fourteen Fundamentals«, s. 27).

Vi lærer en vigtig lektie om dette fra skrifterne. På Noas tid var det nemmere for folket at tro på de døde profeter, men det var svært for dem at tro på Noa. Vi ved, at de, på grund af deres vantro ikke overlevede

vandfloden (se 1 Mos 6-7).

Det fjerde princip: *»Profeten vil aldrig føre Kirken på afveje«* (»Fourteen Fundamentals«, s. 27).

Igen lærer vi fra de levende profeter: Præsident Wilford Woodruff har sagt: *»Herren vil aldrig tillade mig eller nogen anden, som står som præsident for denne kirke, at lede jer på afveje. Det ligger ikke i programmet. Det er ikke, hvad Gud har i tankerne. Hvis jeg prøvede, ville Herren fjerne mig fra min plads, og det vil han også gøre med enhver anden, der prøver at lede menneskenes børn på vildspor væk fra Guds orakler og fra deres pligt«* (Officiel erklæring 1).

Det femte princip: *»Det kræves ikke af profeten, at han skal have nogen speciel jordisk uddannelse eller kvalifikationer for at tale om et givent emne eller at handle i en given sag på et givent tidspunkt«* (»Fourteen Fundamentals«, s. 27).

Herren kaldte en ung mand, Joseph Smith, til at genoprette sin kirke. Tror I, at den unge Joseph Smith var uddannet i teologi eller videnskab? Vi ved, at han var en ydmyg og ikke akademisk uddannet, ung mand. Men han var udvalgt af Herren, og han modtog fra Herren alt det, der var nødvendigt for at ære og højne kaldelsen som genoprettelsens profet.

Præsident Benson fortsatte:

»Det sjette princip: Profeten behøver ikke at sige: »Så siger Herren« for at give os hellig skrift ...

Det syvende princip: Profeten fortæller os det, som vi har behov for at vide, ikke altid det, som vi ønsker at vide« (»Fourteen Fundamentals«, s. 27, 28).

Og dernæst citerede præsident Benson 1 Ne 16:1, 3:

»Og se, det skete, at efter at jeg, Nefi, var færdig med at tale til mine brødre, se, da sagde de til mig: Du har kundgjort os hårde ord, mere end vi er i stand til at bære ...

Og se, mine brødre, hvis I var retfærdige og var villige til at lytte til sandheden og give agt på den, så I kunne vandre retsindigt for Gud, da ville I ikke murre over sandheden og sige: Du taler hårde ord imod os.«

Det ottende princip: *»Profeten er ikke begrænset af menneskets logik ...*

... Virker det logisk at kurere spedalskhed ved at bede en mand om at vaske sig syv gange i en bestemt flod? Alligevel er det præcis, hvad profeten Elisa bad en spedalsk gøre, og han blev helbredt (se 2 Kong 5)« (»Fourteen Fundamentals«, s. 28).

Og præsident Benson fortsatte med at give andre grundprincipper om lydighed mod profeten. Jeg vil læse de sidste seks og anmode jer om til jeres næste familieaften at finde disse grundprincipper i de ord og den lære, som vore levende profeter, seere og åbenbarere fremkommer med i løbet af denne generalkonference.

»Det niende princip: *Profeten kan modtage åbenbaring om et hvilket som helst emne – timeligt eller åndeligt ...*

Det tiende princip: *Profeten kan være involveret i samfundsmæssige anliggender ...*

Det ellefte princip: *De to grupper, der har vanskeligst ved at følge profeten, er de stolte, der er lærde, og de stolte, der er rige ...*

Det tolvte princip: *Profeten er ikke nødvendigvis populær i verden eller blandt de verdslige ...*

Det trettende princip: *Profeten og hans rådgivere udgør Det Første Præsidentskab – det højeste kvorum i Kirken ...*

Det fjortende princip: *Følg profeten og præsidentskabet – den levende profet og Det Første Præsidentskab – og bliv velsignet; afvis dem og lid» (»Fourteen Fundamentals«, s. 29).*

Vi er så privilegerede at blive undervist af vore levende profeter, seere og åbenbarere i løbet af denne vidunderlige generalkonference. De vil kundgøre Herrens vilje for os, hans folk. De vil videregive Guds ord og råd til os. Vær opmærksom og følg deres instruktioner og forslag, og jeg vidner for jer, at jeres liv bliver helt og aldeles velsignet.

Jesus er Kristus, vor Frelser og Forløser. Thomas S. Monson er Guds levende profet, og Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum er profeter, seere og åbenbarere. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

David M. McConkie

Førsterådgiver i Søndagsskolens hovedpræsidentskab

Evangelisk indlæring og undervisning

Det vigtigste er indstillingen eller den ånd, hvorved læreren underviser.

Som medlem af Søndagsskolens hovedpræsidentskab føler jeg, jeg bør indlede min tale denne morgen med at sige: »Godmorgen kære elever.«

Mit budskab i dag er til alle dem, der er kaldet til at undervise, uanset hvilken organisation I tjener i, og uanset om I er nyomvendte til Kirken eller lærer med mange års erfaring.

Jeg vil ikke tale om, »hvordan« man underviser, men snarere »hvordan« man bliver undervist. Der kan være en betydelig forskel på det, en lærer siger, og det, deltagerne i en klasse hører eller lærer.

Tænk på en lærer, der har gjort en stor forskel i jeres liv. Hvad var det ved ham eller hende, der gjorde, at I kunne huske, hvad der blev undervist i til selv at ville lære sandheden at kende, til at gøre brug af jeres handlefrihed og handle i stedet for blot at være genstand for handling – eller med andre ord at lære? Hvad var det ved denne lærer, der adskilte ham eller hende fra de andre?

En anerkendt lærer og forfatter har sagt: »Det vigtigste i indlæringsprocessen er indstilling. Læreren indstilling.«¹

Bemærk, at det vigtigste ved indlæring ikke er antallet af år en lærer

har været medlem af Kirken eller hvor meget erfaring en person har med at undervise, ej heller lærerens kendskab til evangeliet eller undervisningstekniker. Det vigtigste er indstillingen eller den ånd, hvorved læreren underviser.

På et verdensomspændende oplæringsmøde for ledere fortalte ældste Jeffrey R. Holland følgende historie: »I mange år har jeg elsket den historie, som bror Packer har fortalt igen og igen om den søndagsskolelærer, som William E. Berrett havde i sine drengeår. En ældre dansk bror blev kaldet til at undervise en klasse med uregerlige drenge ... Han talte ikke sproget så godt og havde stadig en kraftig dansk accent, var meget ældre og havde en bondes store hænder. Alligevel skulle han undervise disse uregerlige unge på 15 år. Det så praktisk talt ikke ud til at være en særlig god kombination. Men bror Berrett sagde altid – og det er det, som bror Packer citerer – at denne mand alligevel

underviste dem trods alle disse forhindringer, trods alle disse begrænsninger, og denne mand trængte igennem til disse vilde 15-årige knægte og forandrede deres liv. Og bror Berretts vidnesbyrd lød: »Vi kunne have varmet vore hænder ved ilden fra hans tro.«²

Lærere, der er gode til at undervise i evangeliet, elsker evangeliet. De er begejstrede over det. Og fordi de elsker deres elever, ønsker de, at de vil føle og opleve det samme, som de selv har følt og oplevet. At undervise i evangeliet er at fortælle andre om jeres kærlighed til evangeliet.

Brødre og søstre, en lærers indstilling kan ikke læres, den næres.³

Hvordan udvikler vi så den indstilling, der er nødvendig for at være god til at undervise i evangeliet? Jeg vil gerne drøfte fire grundlæggende principper for at undervise i evangeliet.

For det første skal I fordybe jer i skrifterne. Vi kan ikke elske det, vi ikke kender. Sørg for at gøre dagligt

skriftstudium til en vane, udover forberedelsestiden til lektionen. Vi må kende evangeliet, før vi kan undervise i det.

Præsident Thomas S. Monson værdsætter stadig mindet om sin barndoms søndagsskolelærer. Han sagde: »Det var min oplevelse som lille dreng at komme under indflydelse af en meget effektiv og inspireret underviser, der lyttede til os, og som elskede os. Hun hed Lucy Gertsch. I vores søndagsskoleklasse underviste hun os om verdens skabelse, Adams fald og Jesu sonoffer. Som ærede gæster bragte hun Moses, Josva, Peter, Thomas, Paulus og selvfølgelig, Kristus med sig ind i klasseværelset. Selvom vi ikke så dem, lærte vi at elske og ære dem og bruge dem som forbilleder.«⁴

Lucy Gertsch var i stand til at invitere disse ærede gæster ind i sit klasseværelse, fordi hun kendte dem. De var hendes kæreste venner. Af den grund lærte hendes elever også at »elske og ære dem samt bruge dem som forbilleder«.

Herren sagde til Hyrum Smith: »Søg ikke at kundgøre mit ord, men søg først at få mit ord.«⁵ Denne formaning gælder os alle.

Herren har befaleet os at granske skrifterne,⁶ at tage for os af dem⁷ og omhyggeligt bevare dem.⁸ Når vi oprigtigt gransker og overvejer Herrens ord, vil vi have hans Ånd hos os. Vi lærer hans røst at kende.⁹

Kort tid efter jeg blev kaldet som stavspræsident, blev vores stavspræsidentskab undervist af en områdehalvfjerdser. I løbet af undervisningen stillede jeg et spørgsmål, hvortil han svarede: »Det er et godt spørgsmål. Lad os lede efter svaret i *Instruktionshåndbog for kirkens ledere*.« Vi slog op i håndbogen, og der var svaret på mit spørgsmål. Senere stillede jeg et andet spørgsmål. Igen svarede han: »Godt

spørgsmål. Lad os se efter i håndbogen.« Jeg vovede ikke at stille flere spørgsmål. Jeg tænkte, det ville være bedre at læse håndbogen.

Jeg har siden hen tænkt, at Herren kunne give et lignende svar, når vi går til ham med bekymringer eller spørgsmål. Han kunne sige: »Det er et godt spørgsmål. Hvis du læser Alma kapitel 5 eller Lære og Pagter afsnit 76, husker du måske, at jeg allerede har talt til jer om det.«

Brødre og søstre, det strider imod himlens økonomiske sindelag, hvis Herren skal gentage det for os enkeltvis, som han allerede har åbenbaret for os kollektivt. Skrifterne indeholder Kristi ord. De er Herrens røst. At studere skrifterne øver os i at høre Herrens røst.

For det andet så skal I anvende dét, I lærer. Da Hyrum Smith ønskede at være en del af dette storslåede sidste dages værk, sagde Herren til ham: »Se, dette er din gerning: at holde mine befalinger, ja, af al din kraft, hele dit sind og hele din styrke.«¹⁰ Som lærere er vores arbejde først og fremmest at holde befalingerne af hele vores kraft, hele vores sind og al vores styrke.

For det tredje skal vi søge himlens hjælp. Bønfald Herren af hele jeres hjerte om at modtage af hans Ånd. Skrifterne siger: »Og hvis I ikke modtager Ånden, skal I ikke undervise.«¹¹ Dette betyder, at selv hvis I anvender alle de rigtige undervisningsteknikker, og det, I underviser i, er sandt, kan den rigtige indlæring ikke finde sted uden Ånden.

Lærerens rolle er at »at hjælpe den enkelte med at påtage sig ansvaret for at lære evangeliet at kende – at vække et ønske hos hver enkelt om at studere, forstå og efterleve evangeliet.«¹² Dette betyder, at vi som lærere ikke bør fokusere så meget på vores præstation som på, hvordan vi

hjælper andre med at lære og efterleve evangeliet.¹³

Hvornår knælede I sidst i bøn og adspurgte Herren om at hjælpe jer ikke blot med lektionen, men også med at hjælpe jer til at forstå og imødekomme de behov, hver enkelt elev har? Ingen klasse er så stor, at vi ikke kan bede om inspiration til at kunne nå hver enkelt elev.

Det er naturligt, at en lærer føler sig utilstrækkelig. Det er vigtigt, I forstår, at »alder og modenhed og intellektuel træning ikke på nogen måde eller i nogen grad er nødvendig for at opnå fællesskab med Herren og hans Ånd.«¹⁴

Herrens løfter er sikre. Dersom I oprigtigt gransker skrifterne og gemmer livets ord i jeres sind, hvis I holder befalingerne af hele jeres hjerte og beder for hver elev, vil I nyde godt af Helligåndens ledsagelse, og I vil modtage åbenbaring.¹⁵

For det fjerde, brødre og søstre, er det af yderste vigtighed, at vi udøver vores handlefrihed og uden forsinkelse handler i overensstemmelse med de åndelige tilskyndelser, vi får.

Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Vi holder øje. Vi venter. Vi lytter efter den stille, sagte stemme. Og når den taler, adlyder kloge mænd og

São Paulo i Brasilien

kvinder. Åndens tilskyndelser må ikke udskydes.«¹⁶

Vær ikke bange for at udøve jeres handlefrihed og handle i overensstemmelse med de tanker og indtryk, som Herrens Ånd lægger i jeres hjerte. Til at starte med føles det måske akavet, men jeg lover jer, at de bedste og mest tilfredsstillende oplevelser, man får som lærer, vil være, når man underkaster sig Herrens vilje og følger de tilskyndelser, man får af Helligånden. Jeres erfaringer vil styrke jeres tro og give jer mere mod til at handle i fremtiden.

Kære lærere, I er et af Kirkens største mirakler. I har et helligt hverv. Vi elsker jer og har tillid til jer. Jeg ved, at hvis vi gransker skrifterne og lever, så vi er værdige til af have Helligåndens vejledning, så vil Herren højne os i vore kald og ansvar, så vi kan fuldføre Herrens ærinde. Det er min bøn, at vi alle må gøre det. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. David McCullough, »Teach Them What You Love«, tale, 9. maj 2009 i Tabernaklet i Salt Lake City i Utah.
2. Jeffrey R. Holland, »Undervisning og indlæring i Kirken«, *Liahona*, juni 2007, s. 72.
3. Se McCullough, »Teach Them What You Love«.
4. Thomas S. Monson, »Eksempler på storslåede lærere«, *Liahona*, juni 2007, s. 76.
5. L&P 11:21.
6. Se Joh 5:39.
7. Se 2 Ne 32:3.
8. Se JS-M 1:37.
9. Se L&P 18:36; 84:52.
10. L&P 11:20.
11. L&P 42:14.
12. *Undervisning, den største kaldelse: Hjælpemateriale til undervisning i evangeliet*, 2000, s. 61.
13. Se *Undervisning, den største kaldelse*, s. 60-62.
14. J. Reuben Clark jun., *Den fastlagte kurs for Kirken i uddannelse*, (tale til seminar- og institutledere i Aspen Grove, Utah, den 8. aug. 1938), s. 4.
15. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 131.
16. Se Thomas S. Monson, »Ånden gør levende«, *Stjernen*, juni 1997, s. 4.

Ældste D. Todd Christofferson
De Tolv Apostles Kvorum

Betragtninger over et liv viet til Gud

Ægte succes i dette liv opnås ved at indvie vores liv – det vil sige vores tid og vore valg – til Guds formål.

Da jeg var ung, besøgte jeg Verdensudstillingen i New York City i 1964. Et af mine yndlingsstop var SDH-kirkens pavillon med sin imponerende kopi af Salt Lake templets spir. Der så jeg for første gang filmen *Menneskets søgen efter lykke*. Filmens skildring af frelsesplanen, fortalt af ældste Richard L. Evans, havde en betydelig indvirkning på mange besøgende, inklusive mig. Ældste Evans har blandt andet sagt:

»Livet tilbyder jer to værdifulde gaver – den ene er tid, og den anden er frihed til at vælge – frihed til at bruge tiden, som man selv vil. Man er fri til at bytte den tid, man har fået, med flygtig spænding. Man kan udveksle den med sanselige ønsker. Man kan investere den i begærlighed ...

I har frihed til at vælge. Men det er ikke nogen god handel, for i intet af dette finder man ikke nogen varig tilfredsstillelse.

På et tidspunkt skal I stå til ansvar for hver dag, hver time, hvert minut af jeres liv på jorden. Og det er i *dette* liv, at I vandrer i tro og beviser, at I er i stand til at vælge det gode frem for det onde, det rette frem for det forkerte, varig glæde frem for ren og skær

fornøjelse. Og jeres evige belønning er i overensstemmelse med jeres valg.

En af Guds profeter har sagt: »Mennesket er til for at kunne nyde glæde – en glæde, der omfatter at leve et helt og et rigt liv, et liv tilegnet at tjene andre, at skabe kærlighed og harmoni i hjemmet og at modtage belønningen for ærligt arbejde – en glæde, der omfatter at tage imod Jesu Kristi evangelium med dets krav og befalinger.

Kun derved vil I finde den sande glæde, en glæde, der ikke forsvinder med lyset, musikken og de mange mennesker.«¹

Disse udtalelser giver udtryk for, at vores liv på jorden er en forvaltning af tid og valg, som vi har fået af vor Skaber. Ordet *forvaltning* minder os om Herrens indvielseslov (se fx L&P 42:32, 53), som handler om økonomi, men i større grad anvendelse af celestial lov i livet her og nu (se L&P 105:5). At indvie er at indsætte eller vie noget til at være helligt, som er ofret til et helligt formål. Ægte succes i dette liv opnås ved at indvie vores liv – det vil sige vores tid og vore valg – til Guds formål (se Joh 17:1, 4; L&P 19:19). Ved at gøre dette lader vi ham løfte os til vores højeste skæbne.

Jeg vil gerne betragte fem bestanddele i et liv indviet til Guds formål sammen med jer: Renhed, arbejde, respekt for sit fysiske legeme, tjeneste og retskaffenhed.

Som Frelseren viste os, er et indviet liv et rent liv. Selv om Jesus er den eneste, der har levet et syndfrit liv, har de, der kommer til ham og tager hans åg på sig, krav på hans barmhjertighed, der vil gøre dem lig ham, uskyldige og pletfri. Med dyb kærlighed indgyder Frelseren os mod med disse ord: »Omvend jer, alle I jordens ender, og kom til mig, og bliv døbt i mit navn, så I må blive helliggjort ved at modtagelsen af Helligånden, så at I må stå uplettede for mig på den yderste dag« (3 Ne 27:20).

Indvielse betyder derfor omvendelse. Stædighed, oprør og efterrationalisering må opgives, og i stedet for må man sætte underkastelse, et ønske om irettesættelse og accept af alt, hvad Herren måtte kræve. Det er, hvad kong Benjamin kaldte at aflægge det naturlige menneske, at give efter for den hellige Ånds tilskyndelser og at blive »en hellig ved Herren Kristi forsoning« (Mosi 3:19). Sådanne er lovet Helligåndens stadige nærvær. Et løfte, der erindres og fornys, hver gang en omvendt sjæl tager Herrens nadver (se L&P 20:77, 79).

Ældste B.H. Roberts beskrev engang processen med disse ord: »En mand, der således vandrer i Guds lys, visdom og kraft, vil til sidst, ved selve kraften på denne forbindelse, gøre Guds lys, visdom og kraft til sin egen – idet han fletter disse lysstråler til en guddommelig kæde, der for evigt vil binde ham til Gud og Gud til ham. Dette er summen af Messias' forunderlige ord: »Du, fader, i mig, og jeg i dig – større end dette kan et menneskes storhed ikke blive.«²

Et indviet liv er et liv i arbejde. Allerede tidligt i sit liv begyndte Jesus at udføre sin Faders gerning (se Luk 2:48-49). Gud selv blev herliggjort gennem sin gerning med at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for sine børn (se Moses 1:39). Vi har et naturligt ønske om at tage del i hans gerning sammen med ham, og som følge af det, bør vi erkende, at alt ærligt arbejde er Guds gerning. Lad mig citere Thomas Carlyle: »Alt ærligt arbejde er helligt, i alt ærligt arbejde, selv manuelt arbejde, er der noget guddommeligt. Arbejde har over den ganske jord sin rod i himlen.«³

Gud har udformet dette jordeliv til at kræve næsten konstant anstrengelse. Jeg mindes profeten Joseph Smiths enkle udtalelse: »[Vi] var ved vedvarende arbejde i sand til at skaffe os et rimeligt underhold« (JS-H 1:55). Gennem arbejde opretholder og beriger vi livet. Det gør os i stand til at overleve jordelivets skuffelser og tragedier. Hårdt arbejde giver en følelse af selvværd. Arbejde opbygger og forædler vores karakter, skaber skønhed og er et redskab, hvorved vi tjener hinanden og Gud. Et indviet liv er fyldt med arbejde, somme tider ensformigt, somme tider ydmygt, somme tider uværdsat, men altid arbejde, der forbedrer, sætter i orden, opretholder, opløfter, tjener og stræber efter.

Når jeg nu har lovprist arbejde, vil jeg også tilføje et venligt ord om fritid. Ligesom ærligt slid giver hvilen sødme, er sunde fritidsbeskæftigelser arbejdets sikre ledsager og ven. Musik, litteratur, kunst, dans, drama, sport – alt dette kan sørge for underholdning, der beriger vores liv og fremmer dets indvielse. På samme tid er det næppe nødvendigt at sige, at meget af det, der går for at være underholdning i dag, er rå, nedværdigende, voldeligt, sindssløvende og spild af tid. Ironisk nok kræver det til tider hårdt arbejde at finde sunde fritidsbeskæftigelser. Når underholdning går fra dyd til last, ødelægger det et indviet liv. »Pas derfor på ... at I ikke dømmes det, som er ondt, til at være af Gud« (Moro 7:14).

Et indviet liv respekterer den enestående gave, det er at have et fysisk legeme, som er guddommeligt skabt i Guds eget billede. Et vigtigt formål med livet på jorden er, at hver ånd vil modtage et sådant legeme og lære at udøve sin handlefrihed i et kødeligt tabernakel. Et fysisk legeme er også absolut nødvendigt for ophøjelse, der kun kommer ved en fuldkommen forening af det fysiske og det åndelige, som vi ser det med vor elskede, opstandne Herre. I denne faldne verden er nogle liv smerteligt korte, nogle legemer er misdannede, ødelagte eller knap levedygtige. Alligevel er livet langt nok for hver ånd, og hvert legeme gør sig fortjent til opstandelse.

De, der tror, at vore legemer blot er resultatet af en evolutionær tilfældighed, føler ikke nogen form for ansvarlighed over for Gud eller nogen anden for, hvad de gør med eller ved deres legeme. Vi, der har et vidnesbyrd om en vidtrækkende eksistens med en evighed, der omfatter et førjordisk og jordisk liv og et liv efter døden, må erkende, at vi har en pligt mod Gud i forbindelse med det kronende værk af hans fysiske skabelse. Som Paulus sagde:

»Eller ved I ikke, at jeres legeme er et tempel for Helligånden, som er i jer, og som I har fra Gud? I tilhører ikke jer selv,

for I blev købt dyrt. Ær derfor Gud med jeres legeme!« (1 Kor 6:19-20).

Holder vi os til disse sandheder og præsident Thomas S. Monsons anvisninger ved sidste generalkonference i april måned, vil vi bestemt ikke vansire vores legeme med tatoveringer, svække det med stoffer eller tilsmudse det ved at begå utugt, være utro eller usømmelige.⁴ Eftersom kroppen er åndens redskab, er det nødvendigt, at vi tager os så godt af den, som vi kan. Vi bør vie dens kraft til at tjene og fremme Kristi værk. Paulus sagde: »Så formaner jeg jer, brødre, ved Guds barmhjertighed, til at bringe jeres legemer som et levende og helligt offer, der er Gud til behag« (Rom 12:1).

Jesus viste os, at et indviet liv er et liv fuld af tjeneste. Kun timer før forsoningens lidelser begyndte, vaskede Herren ydmygt sine disciples fødder og sagde til dem:

»Når nu jeg, jeres Herre og Mester, har vasket jeres fødder, så skylder I også at vaske hinandens fødder.

Jeg har givet jer et forbillede, for at I skal gøre, ligesom jeg har gjort mod jer.

Sandelig, sandelig siger jeg jer: En tjener er ikke større end sin herre, og en udsending ikke større end den, der har sendt ham« (Joh 13:14-16).

De, der i al stilhed og med omtanke går rundt og gør godt, er eksempler på denne form for indvielse. Der er ingen, der i vor tid har indarbejdet dette træk bedre i sit daglige liv, end præsident Thomas S. Monson. Han har udviklet en egenskab til at lytte, og kan skelne selv Åndens svageste hvisken om, at der er nogen, han kan række ud til og hjælpe. Ofte er det gennem enkle handlinger, han udviser en guddommelig kærlighed og opmærksomhed, men Thomas Monson reagerer altid og hver gang.

Mine bedsteforældre Alexander De Witt og Louise Vickery Christofferson var eksempler på samme hengivenhed. Bedstefar var en stærk mand og var god til at klippe får, inden der var noget, der hed elektriske klippemaskiner. Han blev god nok til, at han kunne sige: »På én dag klippede jeg 287 får og kunne have klippet over 300, men vi løb tør for får.« I 1919 klippede han over 12.000 får og tjente ca. \$ 2.000. Med de penge kunne han have udvidet sin gård betydeligt og fået et bedre hjem, men der kom et kald fra Brødrene om at tjene i Sydstaternes mission, og med Louises fulde støtte accepterede han kaldet. Han efterforlod sin hustru (der dengang ventede deres første søn, min far) og deres tre døtre med pengene fra

fåreklipningen. Da han glad vendte hjem to år senere, bemærkede han: »Vores opsparing rakte til to år, og vi havde \$ 29 tilbage.«

Et indviet liv er et retskaffent liv. Vi ser det hos en mand og hustru, »som ærer deres ægteskabsløfter med fuldstændig troskab«. ⁵ Vi ser det hos en mor og far, hvis åbenlyse førsteprioritet er at pleje deres ægteskab og sikre deres børns fysiske og åndelige velfærd. Vi ser det hos dem, der er ærlige.

For år tilbage lærte jeg to familier at kende, der var i færd med at opløse en fællesejet virksomhed. Cheferne, to mænd, der var venner og medlemmer af samme kristne menighed, havde etableret firmaet mange år tidligere. De havde generelt et godt forhold til hinanden som forretningspartnere, men som de blev ældre, og den næste generation begyndte at tage del i firmaet, opstod der konflikter. Til sidst besluttede alle parter, at det ville være

bedst at dele aktiverne imellem sig og gå hver til sit. En af de oprindelige partnere havde udtænkt en strategi med sine advokater, der ville sikre ham en betydelig finansiel fordel, når afviklingen skulle ske, på bekostning af den anden partner og hans sønner. På et møde mellem parterne, klagede en af sønnerne over denne urimelige behandling og appellerede til modpartens ære og kristne tro. »Du ved, det ikke er rigtigt at gøre,« sagde han. »Hvordan kan du udnytte nogen på den måde, specielt en bror i den samme kirke?« Den første partners advokat svarede skarpt: »Åh, så blev dog voksen! Hvordan kan du være så naiv?«

Retskaffenhed er ikke naivitet. Det, der er naivt, er at formode, at vi ikke skal stå til ansvar for Gud. Frelseren sagde: »Min Fader sendte mig, så jeg kunne blive løftet op på korset ... for at mennesker, ligesom jeg var blevet løftet op ved mennesker, skulle blive løftet

op ved Faderen for at stå foran mig for at blive dømt efter deres gerninger, om de er gode, eller om de er onde« (3 Ne 27:14). Den, der lever et indviet liv, søger ikke at udnytte andre, men vil i stedet vende den anden kind til, og hvis det kræves, at han giver sin kjortel væk, vil han også give sin kappe (se Matt 5:39-40). Frelserens strengeste irettesættelse var af hyklere. Hykleri er forfærdeligt nedbrydende, ikke bare for hykleren, men også for alle, der iagttager eller kender til dennes opførsel, især børn. Det ødelægger tro, hvorimod ære er den frugtbare jord, hvori troens frø trives.

Et indviet liv er en smuk ting. Dets styrke og klarhed er »som et meget frugtbart træ, som er plantet i et prægtigt land ved en ren bæk, og som giver megen dyrebar frugt« (L&P 97:9). Den indflydelse, en indviet mand eller kvinde har på andre, er af stor betydning, specielt på dem, der er nærmest og kærest. Mange af dem, der er gået forud for os, og dem, der lever i blandt os, har lagt et grundlag for vores lykke. På samme måde vil fremtidige generationer fatte mod som følge af jeres indviede liv, og erkende deres gæld til jer for at være i besiddelse af alt, hvad der virkelig har betydning. Må vi indvie os selv til at være Guds sønner og døtre, »så vi, når han viser sig, vil være som han, for vi skal se ham, som han er, så vi må have dette håb« (Moro 7:48; se også 1 Joh 3:2). Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Man's Search for Happiness*, pjese, 1969, s. 4-5.
2. B.H. Roberts, »Brigham Young: A Character Sketch«, *Improvement Era*, juni 1903, s. 574.
3. Thomas Carlyle, *Past and Present*, 1843, s. 251.
4. Se Thomas S. Monson, »Forberedelse bringer velsignelser«, *Liahona*, maj 2010, s. 64-67.
5. Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, okt. 2004, s. 49.

Præsident Dieter F. Uchtdorf

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Det, der betyder mest

Hvis livet med sin hektiske fart og megen stress har gjort det vanskeligt for jer at juble, så er tiden måske inde til igen at fokusere på det, der betyder mest.

Det er bemærkelsesværdigt, hvor meget vi kan lære ved at iagttage naturen. Fx kan videnskabsmænd studere træernes ringe og komme med velkvalificerede gæt om klima og vækstbetingelser for hundreder og endda tusinder af år siden. Noget af det, vi lærer ved at iagttage træers vækst, er, at på tidspunkter, hvor betingelserne er ideelle, vokser træerne i normal hastighed. Men på tidspunkter, hvor vækstbetingelserne ikke er ideelle, vokser træerne langsommere og bruger deres energi på det, der er nødvendigt for overlevelse.

Nu tænker nogle af jer måske: »Det er alt sammen meget godt og udmærket, men hvad har det at gøre med at flyve et fly?« Det skal jeg sige jer.

Har I nogensinde været i et fly og oplevet turbulens? Den mest almindelige årsag til turbulens er en pludselig forandring i luftstrømmen, hvilket får flyet til at vippe, slingre og rulle. Selv om fly er bygget til at modstå langt større turbulens end noget, I nogensinde vil opleve på en almindelig tur, kan det stadig bringe passagerer ud af fatning.

Hvad tror I, piloter gør, når de kommer ud for turbulens? En pilot elev tror måske, at en højere fart er en god strategi, fordi det vil få dem hurtigere

gennem turbulensen. Men det kan være fejlagtigt at gøre. Professionelle piloter ved, at der findes en optimal hastighed til at flyve gennem turbulens, som vil minimere turbulensens negative virkning. Og for det meste vil det sige at nedsætte hastigheden. Det samme princip gælder også for vejbump.

Derfor er det et godt råd at sænke farten lidt, stabilisere retningen og fokusere på det vigtigste, når man støder på ugunstige forhold.

Det moderne livs fart

Det er en enkel, men afgørende lektie, vi kan lære. Det kan virke logisk, når man taler om træer eller turbulens, men overraskende nok er det let at ignorere denne lektie, når det drejer sig om at anvende disse principper i vores hverdag. Når stressniveauet stiger, når bekymringerne melder sig eller tragedien rammer, forsøger vi alt for ofte at opretholde den samme hektiske fart eller endda øge den, idet vi på en eller anden måde tror, at jo mere fart, vi har på, des bedre stillet er vi.

Et karakteristisk træk ved det moderne liv lader til at være, at vi bevæger os med stadig større fart, uden hensyn til turbulens eller forhindringer.

Lad os være ærlige, det er ret let at have travlt. Vi kan alle finde på en lang liste med opgaver, der overfylder vores kalender. Nogle tror måske endda, at deres værd afhænger af længden af deres arbejdsliste. De udfylder hullerne i deres tidsplan med en lang række møder og ubetydelige ting – selv i tider med stress og udmattelse. Eftersom de unødigt komplicerer deres tilværelse, føler de ofte øget frustration, mindre glæde og for lidt mening med livet.

Det siges, at enhver dyd, når den overdrives, kan blive til en last. Det kan man i høj grad sige gælder for at overplanlægge vores tid. Der kommer et tidspunkt, hvor milesten kan blive møllesten og ambitioner en lænke om halsen.

Hvad er løsningen?

De kloge forstår og anvender lektionerne om træernes ringe og luftturbulensen. De modstår fristelsen til at blive fanget i hverdagens hektiske jag. De følger rådet om, at »livet er mere end at øge tempoet«. ¹ Kort sagt fokuserer de på det, der betyder mest.

Ældste Dallin H. Oaks har for nylig i en generalkonferencetale sagt: »Vi må forsage nogle gode ting for at kunne vælge noget, som er bedre eller bedst, fordi det udvikler tro på Herren, Jesus Kristus, og styrker vores familie.« ²

En søgen efter det bedste fører uundgåeligt til Jesu Kristi evangeliums grundlæggende principper – de enkle og smukke sandheder, som en omsorgsfuld, evig og alvidende Fader i himlen har åbenbaret til os. Disse

centrale læresætninger og principper, som er så enkle, at selv et barn kan forstå dem, giver svar på livets mest komplekse spørgsmål.

Der findes en skønhed og klarhed i det enkle, som vi sommetider ikke værdsætter i vores tørst efter kringledede løsninger.

Der gik fx ikke lang tid efter, at astronauter og kosmonauter kredsedde om jorden, før de fandt ud af, at kuglepenne ikke virkede i rummet. Derfor gik nogle meget kløgtige mennesker i gang med at arbejde på at løse problemet. Det tog flere tusinde timer og kostede flere millioner dollars, men til sidst udviklede de en kuglepen, der kunne skrive hvor som helst, ved en hvilken som helst temperatur og på næsten en hvilken som helst overflade. Men hvordan klarede astronauterne og kosmonauterne sig, indtil problemet blev løst? De brugte ganske enkelt en blyant.

Leonardo da Vinci citeres for at have sagt, at »enkelthed er det ypperste raffinement«. ³ Når vi ser på de grundlæggende principper for planen for lykke og frelse, må vi i dens klarhed og enkelthed anerkende og påskønne elegancen og skønheden i vor himmelske Faders visdom. Når vi så lever vores liv, som han befaler os at gøre, er det begyndelsen på vores visdom.

Kraften i det grundlæggende

Det fortælles, at den legendariske footballtræner Vince Lombardi havde et ritual, som han udførte på den første træningsdag. Han løftede en football op, viste den til spillerne, der

havde spillet i mange år, og sagde: »Mine herrer ... *dette* er en football!« Han talte om dens størrelse og form og hvordan man kan sparke, bære eller aflevere den. Han tog holdet med ud på den tomme bane og sagde: »Dette er en footballbane.« Han viste dem rundt på banen, beskrev størrelsen, formen, reglerne og hvordan spillet skulle spilles. ⁴

Denne træner vidste, at selv disse erfarne spillere, ja hele holdet, kun kunne blive rigtig gode ved at mestre det grundlæggende. De kunne bruge deres tid på at øve udviklede trick, men de ville aldrig kunne blive et vinderhold, før de mestrede det grundlæggende i spillet.

Jeg tror, at de fleste af os intuitivt forstår, hvor vigtige grundbegreberne er. Sommetider lader vi os bare distrahere af så mange andre ting, der virker mere tillukkende.

Trykt materiale, diverse mediekilder, elektroniske redskaber og tingester – alt sammen nyttigt ved passende anvendelse – kan blive til smertefulde adspredelser eller hjerteløse isoleringskamre.

Blandt mængden af stemmer og valg står dog den ydmyge mand fra Galilæa med udstrakte hænder. Ventende. Hans budskab er enkelt: »Kom og følg mig.« ⁵ Og han taler ikke i en kraftig megafon, men med en stille, sagte røst. ⁶ Det er så let for det grundlæggende budskab i evangeliet at blive væk i den syndflod af informationer, der rammer os fra alle sider.

De hellige skrifter og de levende profeters ord understreger evangeliets grundlæggende principper og lære. Årsagen til, at vi vender tilbage til disse grundlæggende principper, til den rene lære, er, at det er porten til dybsindige sandheder. Det er døren til oplevelser af ophøjet betydning, der ellers ville være udover vores fatteevne. Disse

enkle, grundlæggende principper er nøglen til at leve i harmoni med Gud og mennesker. De er nøglerne til at åbne himlens vinduer. De fører os til den fred, glæde og forståelse, som vor himmelske Fader har lovet sine børn, der hører og adlyder ham.

Mine kære brødre og søstre, vi gør klogt i at sænke tempoet lidt, gå frem i det optimale tempo i forhold til vore omstændigheder, fokusere på det betydningsfulde, løfte vore øjne og virkelig se det, det betyder mest. Lad os være opmærksomme på de grundlæggende forskrifter, som vor himmelske Fader har givet sine børn, der vil lægge grunden til et rigt og frugtbart liv på jorden med løfter om evig lykke. De vil lære os at gøre »alt dette ... med visdom og orden; for det forlanges ikke, at [vi] skal løbe hurtigere, end [vi] har styrke til. [Men] det er nødvendigt, at [vi] er flittige [og] ... derved kan vinde sejrprisen.«⁷

Brødre og søstre, når vi med flid gør det, der betyder mest, vil det lede os til verdens Frelser. Det er derfor, »vi taler om Kristus, vi fryder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer om Kristus ... for at [vi] kan vide, til hvilken kilde [vi] kan se hen for at få forladelse for [vore] synder.«⁸ Dette er en »langt bedre vej« end det moderne livs kompleksitet, usikkerhed og jag.⁹

Hvad er det grundlæggende så?

Når vi vender os mod vor himmelske Fader og søger hans visdom angående det, der betyder mest, lærer vi igen og igen om vigtigheden af fire væsentlige forhold: Forholdet til vor Gud, vores familie, vore medmennesker og os selv. Når vi vurderer vores egen tilværelse med et villigt sind, ser vi, hvor vi er drevet væk fra den langt bedre vej. Vores forstands øjne åbnes, og vi indser, hvad der skal gøres for at

rense vores hjerte og igen få det rette fokus i livet.

For det første er vores forhold til Gud det helligste og mest afgørende. Vi er hans åndelige børn. Han er vor Fader. Han ønsker, vi er lykkelige. Når vi søger ham, når vi lærer om hans søn, Jesus Kristus, når vi åbner vores hjerte for Helligåndens indflydelse, bliver vores tilværelse mere stabil og tryk. Vi oplever større fred, glæde og tilfredsstillelse, når vi gør vores bedste for at leve i overensstemmelse med Guds evige plan, og holder hans befalinger.

Vi forbedrer vores forhold til vor himmelske Fader ved at lære om ham, kommunikere med ham, ved at omvende os fra vore synder og aktivt følge Jesus Kristus, for »ingen kommer til Faderen uden ved [Kristus]«. ¹⁰ For at styrke vores forhold til Gud har vi

brug for meningsfyldt tid alene sammen med ham. Når vi stille fokuserer på daglig, personlig bøn og skriftstudium, altid stræber efter at være værdige til en tempelanbefaling – vil dette være en god investering af vores tid og kræfter til at komme vor himmelske Fader nærmere. Lad os give agt på salmistens opfordring: »Stands, og forstå, at jeg er Gud.«¹¹

Vores andet væsentlige forhold er til vores familie. Eftersom »ingen anden succes kan kompensere for en fiasko«¹² der, må vi prioritere vores familie højt. Vi opbygger dybe og kærlige familieforhold ved at gøre enkle ting sammen, såsom at spise aftensmad sammen, holde familieaften og ved bare at have det sjovt sammen. I familierelationer staves *kærlighed* virkelig *t-i-d*, tid. At tage sig tid til hinanden er nøglen til harmoni i hjemmet.

Vi taler med, frem for om, hinanden. Vi lærer af hinanden, og vi påskønner vore forskelligheder så vel som vore fællestræk. Vi skaber et guddommeligt bånd til hinanden, når vi nærmer os Gud sammen i familiebøn, skriftstudium og ved søndagens tilbedelse.

Det tredje væsentlige forhold vi har, er til vore medmennesker. Vi opbygger dette forhold med et menneske ad gangen – ved at være opmærksomme på andres behov, tjene dem og give af vores tid og talenter. Jeg blev dybt imponeret over en søster, som var bebyrdet med udfordringer i form af alder og sygdom, men som besluttede, at selv om hun ikke kunne udføre ret meget, så kunne hun lytte. Derfor så hun hver uge efter mennesker, der så bekymrede eller mismodige ud, og så tilbragte hun tid sammen med dem ved at lytte. Hvor var hun dog en stor velsignelse for mange mennesker.

Det fjerde væsentlige forhold er til os selv. Det kan forekomme mærkeligt at tænke på, at vi har et forhold til os selv, men det har vi. Nogle mennesker kan ikke komme ud af det med sig selv. De kritiserer og nedgør sig selv dagen lang, indtil de begynder at hade sig selv. Må jeg foreslå, at vi sætter farten ned og tager lidt ekstra tid til at lære os selv bedre at kende. Gå ud i naturen, se en solopgang, nyd Guds skaberværk, tænk over evangeliets gengivne sandheder og find ud af, hvad de betyder for os personligt. Lær at se jer selv, som vor himmelske Fader ser os – som sin dyrebare datter eller søn med guddommeligt potentiale.

Glæden ved det rene evangelium

Brødre og søstre, lad os være kloge. Lad os vende os mod Jesu Kristi gengivne evangeliums rene læres vande. Lad os med glæde tage del i deres enkelhed og klarhed. Himlen er åben

Dublin

igen. Jesu Kristi evangelium er endnu engang på jorden, og dets enkle sandheder er en righoldig kilde til glæde!

Brødre og søstre, vi har virkelig god grund til at juble. Hvis livet med sin hektiske fart og megen stress har gjort det vanskeligt for jer at juble, så er tiden måske inde til igen at fokusere på det, der betyder mest.

Styrke kommer ikke af hektisk aktivitet, men af at bygge på et fast fundament af sandhed og lys. Det kommer af at rette vores opmærksomhed og indsats mod Jesu Kristi gengivne evangeliums grundlæggende principper. Det kommer af at vise opmærksomhed mod de guddommelige ting, der betyder mest.

Lad os forenkle vores tilværelse en smule. Lad os foretage de nødvendige ændringer, så vores tilværelse igen kan få rettet fokus ind på den ophøjede

skønhed ved den kristne discipels enkle, ydmyge vej – den vej, der altid fører til et meningsfyldt, glad og fredfyldt liv. Dette beder jeg om, idet jeg efterlader jer min velsignelse. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Mahatma Gandhi, i Larry Chang, *Wisdom for the Soul*, 2006, s. 356.
2. Dallin H. Oaks, »God, bedre bedst«, *Liahona*, nov. 2007, s. 107.
3. Leonardo da Vinci, i John Cook, komp., *The Book of Positive Quotations*, 2. udg., 1993, s. 262.
4. Vince Lombardi, i Donald T. Phillips, *Run to Win: Vince Lombardi on Coaching and Leadership*, 2001, s. 92.
5. Luk 18:22.
6. Se 1 Kong 19:12.
7. Mosi 4:27.
8. 2 Ne 25:26.
9. 1 Kor 12:31; Eter 12:11.
10. Joh 14:6.
11. Sl 46:11.
12. J.E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization*, 1924, s. 42; se også Conference Report, apr. 1935, s. 116.

Præsenteret af præsident Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Opretholdelse af Kirkens ledere

Det foreslås, at vi opretholder Thomas Spencer Monson som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Henry Bennion Eyring som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab og Dieter Friedrich Uchtdorf som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder

Boyd Kenneth Packer som præsident for De Tolv Apostles Kvorum og følgende som medlemmer af det kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson og Neil L. Andersen.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi afløser ældsterne Spencer J. Condie, Bruce C. Hafen, Kenneth Johnson, Glenn L. Pace og Lance B. Wickman som medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum og betegner dem som emeritus-generalautoriteter.

Det foreslås også, at vi afløser ældsterne Spencer V. Jones og Wolfgang H. Paul som medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum.

De, der sammen med os ønsker at udtrykke taknemlighed til disse brødre for deres fremragende virke, bedes vise det.

Det foreslås, at vi afløser Fernando Maluenda og José L. Torres som områdehalvfjerdser.

De, der sammen med os ønsker at udtrykke deres taknemlighed for deres fremragende virke, bedes vise det.

Det foreslås, at vi opretholder Wenceslao H. Svec som områdehalvfjerdser.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod?

Det foreslås, at vi opretholder alle øvrige generalautoriteter, områdehalvfjerdser og hovedpræsidentskaber for Kirkens organisationer, som de nu fungerer.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Præsident Monson, så vidt jeg har kunnet se, har afstemningen i Konferencecentret været enstemmig.

Tak, brødre og søstre, for jeres opretholdelse, jeres tro, hengivenhed og bønner. ■

Ældste Robert D. Hales
De Tolv Apostles Kvorum

Handlefrihed: Afgørende for livets plan

Hver gang vi vælger at komme til Kristus, påtage os hans navn og følge hans tjenere, går vi fremad på vejen til evigt liv.

For nylig modtog jeg et brev fra en ven i 50'erne, der ikke er medlem af vores kirke. Jeg havde sendt ham noget evangelierelateret læsestof, hvortil han svarede: »Til at begynde med var det svært for mig at forstå betydningen af den typiske mormonjargon, som fx *handlefrihed*. En kort ordliste havde muligvis været nyttig.«

Jeg blev overrasket over, at han ikke forstod, hvad vi mener med ordet *handlefrihed*. Jeg slog op i en online ordbog. Ud af 10 definitioner og anvendelser af ordet *handlefrihed* udtrykte ingen tanken om at foretage valg om at handle. Vi lærer, at handlefrihed er den evne og det privilegium, som Gud giver os til selv at vælge og »handle og ikke være genstand for handling.«¹ Handlefrihed er at handle og samtidig stå til regnskab for og være ansvarlig for vore handlinger. Vores handlefrihed er afgørende i frelsesplanen. Med den er vi »frie til at vælge frihed og evigt liv ved alle menneskers store formidler, eller til at vælge fangenskab og død

i overensstemmelse med Djævelens fangenskab og magt.«²

Teksten fra en velkendt salme underviser tydeligt i dette princip:

»Glem ej, at hver og en har ret til valg imellem godt og slet; den sandhed er os blevet sagt: Gud frelser ikke dig med magt.«³

For at besvare min vens spørgsmål, foruden mange gode mænds og kvinders spørgsmål overalt, vil jeg fortælle jer mere om det, vi ved om denne betydning af handlefrihed.

Før vi kom til denne jord, præsenterede vor himmelske Fader sin frelsesplan – en plan om at komme til jorden og få et legeme, vælge at træffe valg mellem godt og ondt og udvikle os for at blive som ham og bo sammen med ham for evigt.

Vores handlefrihed – vores evne til selv at vælge og handle selv – var en afgørende del af denne plan. Uden handlefrihed ville vi være ude af stand til at foretage de rette valg og gå

fremad. Samtidig ville vi med handlefrihed kunne foretage forkerte valg, begå synd og miste muligheden for at være sammen med vor himmelske Fader igen. Af denne grund ville en Frelser blive tilvejebragt for at lide for vore synder og forløse os, hvis vi ville omvende os. Ved sin uendelige forsoning tilvejebragte han »barmhjertighedens plan til at virke og tilfredsstille retfærdighedens krav.«⁴

Efter vor himmelske Fader havde forelagt sin plan, trådte Lucifer frem og sagde: »Send mig ... og jeg vil forløse hele menneskeheden, så [endog] ikke en eneste sjæl skal fortabes ... giv mig derfor din ære.«⁵ Denne plan blev afvist af vor Fader, for den nægtede os vores handlefrihed. Det var virkelig en rebels plan.

Dernæst udøvede Jesus Kristus, vor himmelske Faders »elskede og udvalgte [Søn] fra begyndelsen« sin handlefrihed og sagde: »Fader, din vilje ske, og æren være din for evigt.«⁶ Han blev vor Frelser – verdens Frelser.

På grund af Lucifers oprør fulgte en stor åndelig konflikt. Hver af vor himmelske Faders børn havde mulighed for at udøve den handlefrihed, som han havde givet dem. Vi valgte at have tro på Frelseren Jesus Kristus – at komme til ham, følge ham og acceptere den plan, vor himmelske Fader havde fremlagt for vores skyld. Men en tredjedel af vor himmelske Faders børn havde ikke tro til at følge Frelseren og valgte at følge Lucifer, eller Satan, i stedet.⁷

Og Gud sagde: »Derfor, fordi Satan satte sig op mod mig og stræbte efter at tilintetgøre menneskets handlefrihed, som jeg, Gud Herren, havde givet det ... foranledigede jeg ... at han skulle styrtes ned.«⁸ De, der fulgte Satan, mistede muligheden for at få et dødeligt legeme, leve på jorden og udvikle sig. På grund af den måde,

de anvendte deres handlefrihed på, mistede de deres handlefrihed.

I dag er den eneste magt, som Satan og hans tilhængere har, magten til at friste og prøve os. Deres eneste glæde er at gøre os »ulykkelige ligesom [de] selv er.«⁹ Deres eneste lykke kommer af, at vi er ulydige mod Herrens befalinger.

Tænk på det sådan her: I vores førjordiske tilstand valgte vi at følge Frelseren, Jesus Kristus! Og fordi vi gjorde det, fik vi lov til at komme ned på jorden. Jeg vidner om, at ved at foretage det samme valg om at følge Frelseren nu, mens vi er her på jorden, opnår vi en endnu større velsignelse i evighederne. Men lad det stå helt klart: Vi må fortsat vælge at følge Frelseren. Evigheden står på spil, og en fornuftig brug af vores handlefrihed og vore handlinger er afgørende for, at vi kan få evigt liv.

Hele livet igennem viste Frelseren os, hvordan vi skal bruge vores handlefrihed. Som dreng i Jerusalem valgte han med velberådet hu at »være hos [sin] fader.«¹⁰ I sit virke valgte han lydigt »at gøre [sin] Faders vilje.«¹¹ I

Getsemane valgte han at lide alt og sagde: »Ske ikke min vilje, men din. Da viste en engel fra himlen sig for ham og styrkede ham.«¹² På korset valgte han at elske sine fjender ved at bede: »Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør.«¹³ Og derpå, for at han endelig kunne vise, at han selv valgte, blev han overladt til sig selv. Fader, »hvorfor har du forladt mig?« spurgte han.¹⁴ Til sidst udøvede han sin handlefrihed til at handle, nemlig at holde ud til enden, indtil han kunne sige: »Det er fuldbragt.«¹⁵

Skønt han blev »fristet i alle ting ligesom vi,«¹⁶ udøvede han gennem alle sine valg og handlinger sin handlefrihed til at være vor Frelser – at bryde syndens og dødens lænker for os. Og gennem sit fuldkomne liv lærte han os, at når vi vælger at gøre vor himmelske Faders vilje, bevares vores handlefrihed, vore muligheder øges, og vi udvikler os.

Vi finder tegn på denne sandhed overalt i skrifterne. Job mistede alt, hvad han havde, og alligevel valgte han at forblive trofast, og han opnåede Guds evige velsignelser. Maria og

Josef valgte at følge englens advarsel om at flygte til Egypten, og Frelserens liv blev skånet. Joseph Smith valgte at følge Moronis instruktioner, og genoprettelsen skete som profeteret. Hver gang vi vælger at komme til Kristus, påtage os hans navn og følge hans tjenere, går vi fremad på vejen til evigt liv.

På vores jordiske rejse er det nyttigt at huske, at det modsatte også er sandt: Når vi ikke holder befalingerne eller følger Helligåndens tilskyndelser, bliver vore muligheder begrænset; vores evne til at handle og gå fremad forringes. Da Kain tog sin brors liv, fordi han elskede Satan mere end Gud, blev hans åndelige udvikling standset.

Som ung lærte jeg en vigtig lektie om, hvordan vore handlinger kan begrænse vores frihed. En dag bad min far mig om at lakere et trægulv. Jeg valgte at begynde ved døren og arbejde mig frem *ind* i værelset. Da jeg var næsten færdig, blev jeg klar over, at jeg havde lukket af for alle udveje. Der var ikke noget vindue eller nogen dør på den anden side.

Jeg havde bogstaveligt talt malet mig selv op i et hjørne. Jeg kunne ingen vegne komme. Jeg var fanget.

Hver gang vi er ulydige, maler vi os åndeligt set op i et hjørne og bliver fanget af vore valg. Selv om vi er åndeligt fanget, så er der altid en vej tilbage. Ligesom omvendelse kræver det at vende om og gå hen over et nylakeret gulv mere arbejde – meget sliberi og omlakering! Det er ikke let at vende om mod Herren, men det er prisen værd.

Når vi forstår udfordringen ved omvendelse, påskønner vi Helligåndens velsignelser, der vejleder os i vores handlefrihed, såvel som vor himmelske Fader, der giver os befalinger, og styrker og støtter os i at holde dem. Vi indser også, hvordan lydighed mod befalingerne i sidste instans beskytter vores handlefrihed.

Når vi fx lytter til visdomsordet, undgår vi fangenskab ved dårligt helbred og afhængighed af stoffer, der bogstaveligt talt frarøver os vores evne til selv at handle.

Når vi adlyder rådet om at undgå samt komme ud af gæld nu, bruger vi vores handlefrihed og opnår frihed til at anvende vores disponible indkomst til at hjælpe og velsigne andre.

Når vi følger profeternes råd om at holde familieaften, familiebøn og skriftstudium, bliver vores hjem et arnested for vore børns åndelige vækst. Der underviser vi dem i evangeliet, bærer vores vidnesbyrd, udtrykker vores kærlighed og lytter, når de fortæller os om deres følelser og oplevelser. Gennem vore retfærdige valg og handlinger befrier vi dem fra mørke ved at øge deres evne til at gå i lyset.

Verden lærer os mange usandheder om handlefrihed. Mange synes, at vi skal »spis[e], drik[ke], og vær[e] lystig[e] ... og dersom vi er skyldige, vil Gud slå os med nogle få slag, og til sidst skal vi blive frelst.«¹⁷ Andre favner verdslighed og fornægter Gud. De overbeviser sig selv om, at der ikke er nogen »modsætning i alt«¹⁸, og derfor er »hvad end et menneske [gør] ... ingen forbrydelse.«¹⁹ De »[tilintetgør] Guds visdom og hans evige formål.«²⁰

I modsætning til verdens sekulære undervisning lærer skrifterne os, at vi har handlefrihed, og vores retfærdige brug af handlefrihed gør altid en forskel i de muligheder, vi har, og i vores evne til at handle derefter og for evigt at udvikle os.

Fx gav Herren gennem profeten Samuel en klar befaling til kong Saul:

»Det var mig, Herren sendte for at salve dig til konge ... Vær nu lydige mod Herrens ord!

... Ryk nu ud og slå amalekitterne og læg band på alt, hvad der tilhører dem.«²¹

Men Saul fulgte ikke Herrens befaling. Han praktiserede det, jeg kalder »sektiv lydighed«. Eftersom han stode på sin egen visdom, skånedes han kong Agars liv og førte de bedste får, okser og andre dyr tilbage.

Herren åbenbarede dette til profeten Samuel og sendte ham hen for at fjerne Saul som konge. Da profeten ankom, sagde Saul: »Jeg har holdt Herrens befaling.«²² Men profeten vidste bedre og sagde: »Hvad er det så for en brægen og brølen, jeg kan høre?«²³

Saul undskyldte sig ved at beskyldte andre og sagde, at folket havde bevaret dyrene for at ofre til Herren. Profetens svar var tydeligt: »Vil Herren hellere have brændofre og slagtofre end lydighed mod Herren? Nej, at adlyde er bedre end offer, at lytte [til Herrens befalinger] er bedre end væd- deres fedt.«²⁴

Til sidst tilstod Saul og sagde: »Jeg har syndet, for jeg har overtrådt Herrens bud og dine befalinger; men jeg var bange for folkene og fjøede dem.«²⁵ Fordi Saul ikke lyttede nøje efter – fordi han valgte at være »sektiv lydige« – mistede han muligheden – handlefriheden – til at være konge.

Mine kære søskende, lytter vi nøje til Herrens og hans profeters røst? Eller praktiserer vi ligesom Saul selektiv lydighed og frygter menneskers dom?

Jeg vedkender mig, at vi alle laver fejl. Skrifterne lærer os: »For alle har syndet og har mistet herligheden fra Gud.«²⁶ Til jer, der finder I er fanget i tidligere, uretfærdige valg, fangede i et mørkt hjørne, uden alle velsignelserne, der kommer ved retskaffen udøvelse af handlefrihed, vi elsker jer. Kom tilbage! Kom ud af det mørke hjørne og ind i lyset. Selv om I må gå over et nylakeret gulv, er det prisen værd. Stol på, »at hele menneskeheden [heriblandt dig og mig] i kraft af Kristi forsoning kan blive frelst ved

lydighed mod evangeliets love og ordinancer.«²⁷

Da forsoningens time var inde for Frelseren, bad han sin storslåede forbøn og talte på vegne af os alle og sagde: »Fader, jeg vil, at hvor jeg er, skal også de, som du har givet mig, være hos mig, for at de skal se min herlighed, som du har givet mig.«²⁸ »Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus.«²⁹

Jeg bærer et særligt vidnesbyrd om, at de lever. Når vi udøver vores handlefrihed i retskaffenhed, lærer vi dem at kende, bliver mere som de er og forbereder os selv på den dag, hvor »hvert knæ skal bøje sig, og hver tunge bekende«, at Jesus er vor Frelser.³⁰ Må vi fortsat følge ham og vor evige Fader, som vi gjorde det i begyndelsen. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 2 Ne 2:26.
2. 2 Ne 2:27.
3. »Glem ej, at hver og en har rets, *Salmer og sange*, nr. 156.
4. Alma 42:15.
5. Moses 4:1.
6. Moses 4:2.
7. Se L&P 29:36.
8. Moses 4:3.
9. 2 Ne 2:27; se også 2 Ne 9:9.
10. Luk 2:49.
11. 3 Ne 27:13.
12. Luk 22:42-43.
13. Luk 23:34.
14. Matt 27:46; Mark 15:34.
15. Joh 19:30.
16. Hebr 4:15.
17. 2 Ne 28:8.
18. 2 Ne 2:11.
19. Alma 30:17.
20. 2 Ne 2:12.
21. 1 Sam 15:1, 3.
22. 1 Sam 15:13.
23. 1 Sam 15:14.
24. 1 Sam 15:22.
25. 1 Sam 15:24.
26. Rom 3:23.
27. TA 1:3.
28. Joh 17:24.
29. Joh 17:3.
30. Mosi 27:31.

Ældste Quentin L. Cook
De Tolv Apostles Kvorum

Der skal være lys!

I vores stadig mere uretfærdige verden er det afgørende, at værdier med afsæt i religiøs overbevisning er en del af den offentlige debat.

Jeg fejrede min fødselsdag i sidste måned. I fødselsdagsgave gav min hustru, Mary, mig en CD med sange om håb og tro, sunget af den berømte engelske sangerinde, Vera Lynn, som inspirerede sine lyttere i den mørke tid under Anden Verdenskrig.

Der knytter sig en lille historie til, hvorfor min hustru gav mig denne gave. Bombningen af London i september 1940 begyndte dagen, før jeg blev født.¹ Min mor, som lyttede til dækningen af bombningen af London i radioen fra sin stue på hospitalet, besluttede sig for at opkalde mig efter radioværten, hvis fornavn var Quentin.

Sangerinden, Vera Lynn, er nu 93 år gammel. Sidste år blev nogle af hendes sange fra krigen genudgivet, og de røg straks til tops på de britiske hitlister. De af jer, der er lidt ældre, husker sikkert nogle af sangene som fx »The White Cliffs of Dover.«

En sang med titlen: »When the Lights Go on Again All over the World« rørte mig dybt. Sangen fik mig til at tænke på to ting – for det første de profetiske ord fra en britisk statsmand: »Lysene bliver slukket overalt i Europa. Vi kommer ikke til at se dem tændt i vor tid«,² og dernæst bombetogterne over britiske byer som

London. For at gøre det sværere for bombeflyverne at ramme deres mål, blev mørklægningsgardiner påbudt. Lysene blev slukket og vinduerne blev tildækket.

Sangen afspejler et optimistisk håb om, at frihed og lys vil vende tilbage. For de af os, som forstår Frelserens rolle og Kristi lys³ i den igangværende konflikt mellem godt og ondt, er analogien mellem krigen og dagens moralske konflikt indlysende. Det er ved Kristi lys, at hele menneskeheden »kan kende godt fra ondt.«⁴

Frihed og lys har aldrig været let at opnå eller fastholde. Siden krigen i himlen har den ondes styrker brugt ethvert muligt middel for at ødelægge handlefriheden og udrydde lyset. Angrebet på moralske principper og religionsfrihed har aldrig været stærkere.

Som sidste dages hellige må vi gøre vores bedste for at bevare lyset og beskytte vore familier og samfund mod dette angreb på moral og religionsfrihed.

Værn om familien

En evigt nærværende fare for familien er stormløbet af onde kræfter, som synes at komme fra alle retninger. Selvom vores primære indsats må gå på at søge lys og sandhed, må

vi være vise nok til i vores hjem at mørklægge mod de dødbringende bomber, der ødelægger åndelig udvikling og vækst. Pornografi er i særdeleshed et masseødelæggelsesvåben. Dens indflydelse er i frontlinjen for at nedbryde moralske værdier. Nogle tv-programmer og internetsider er ligeså dødbringende. Disse onde kræfter tager lyset og håbet fra verden. Dekadencen tager til.⁵ Hvis vi ikke lukker det onde ude fra vores hjem og liv, bør vi ikke blive overraskede over de ødelæggende moralske eksplosioner, som tilintetgør den fred, der er lønnen

for en retfærdig livsførelse. Det er vores ansvar at være i verden, men ikke af verden.

Derudover har vi brug for en stærkt øget religiøs efterlevelse i hjemmet. Ugentlige familieaftener, daglig familiebøn og studium af skriften er nødvendig. Vi er nødt til at introducere vore hjem for indhold, der er »dydigt, elskeligt, værd at tale godt om eller rosværdigt.«⁶ Dersom vi gør vores hjem til et helligt sted, som beskytter os mod ondt, vil vi være beskyttet mod de skadelige konsekvenser, som skriften taler om.

Beskyt samfundet

Udover at beskytte vores egen familie, bør vi være en kilde til lys, hvad angår det at beskytte samfundet. Frelseren sagde: »Således skal jeres lys skinne for mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres fader, som er i himlene.«⁷

Vor tidsalder er blevet beskrevet som »en tid med overflod og tvivl.«⁸ Der stilles ikke alene spørgsmål ved basal tro på Guds kraft og myndighed, den nedgøres også. Hvordan kan vi under disse omstændigheder fremme værdier på en måde, der vil give genlyd blandt ikke-troende og apatiske og mindske det tiltagende angreb af vold og ondt?

Dette spørgsmål er af yderste vigtighed. Tænk på profeten Mormon og hans kval, da han udtalte: »Hvor kunne I forkaste den Jesus, som stod med åbne arme for at tage imod jer!«⁹ Mormons kval var retfærdig og hans søn, Moroni, blev ladet alene tilbage for at »skrive den sørgelige beretning om udryddelsen af [sit] folk.«¹⁰

Min personlige livserfaring og omgang med mennesker overalt i verden giver mig grund til at være optimistisk. Jeg tror på, at lyset og sandheden bliver bevaret i vor tid. Blandt alle folkeslag er der et stort antal, som tilbyder Gud og føler, at de skal stå til regnskab for ham for deres adfærd. Nogle mener, at der rent faktisk finder en global genoplivning af tro sted.¹¹ Som kirkeledere har vi mødt med ledere fra andre trossamfund og oplevet, at der er en fælles moralsk grundvold, som overskrider teologiske forskelle og forener os i vores håb om et bedre samfund.

Vi oplever også, at de fleste mennesker stadig udviser respekt for grundlæggende moralske værdier. Men tag ikke fejl: Der er også mennesker, som er opsat på både at ødelægge tro og

afvise enhver religiøs indflydelse i samfundet. Andre onde mennesker udnytter, manipulerer og underminerer samfundet med stoffer, pornografi, seksuel udnyttelse, menneskehandel, røveri og uhæderlige forretningsmetoder. Disse menneskers magt og indflydelse er meget stor, om end de ikke er mange.

Der har altid været en igangværende kamp mellem folk, som tror, og de, som vil fjerne religion og Gud fra det offentlige rum.¹² Mange meningsdannere afviser i dag moralske værdinormer i verden, der er baseret på jødiske og kristne værdier. Efter deres mening er der ingen objektiv moralsk orden.¹³ De mener ikke, at der bør gives fortrinsret til nogle moralske mål.¹⁴

Alligevel stræber størstedelen af alle mennesker efter at være gode og hæderlige. Kristi lys, som adskiller sig fra Helligånden, taler til deres samvittighed. Vi ved fra skrifterne, at Kristi lys er »Ånden, [som] giver lys til enhver, som kommer til verden.«¹⁵ Det lys blev givet »for hele verdens skyld.«¹⁶ Præsident Boyd K. Packer har sagt, at dette er en »inspirationskilde, som enhver af os besidder ligesom alle andre i den menneskelige familie.«¹⁷ Det er derfor, mange accepterer moralske værdier til trods for, at de har afsæt i religiøse overbevisninger, som de ikke støtter personligt. Som vi læser i Mosija i Mormons Bog: »Det er ikke almindeligt, at folkets stemme ønsker noget, der strider mod det, der er ret; men det er almindeligt for mindretallet af folket at ønske det, der ikke er ret.« Mosija advarede derefter: »Hvis den tid kommer, at folkets stemme vælger ugudelighed, da er det tid, da Guds straffedomme skal komme over jer.«¹⁸

I vores stadigt mere uretfærdige verden er det afgørende, at værdier med afsæt i religiøs overbevisning er

en del af den offentlige debat. Moralske standpunkter, som kommer til udtryk ud fra en religiøs overbevisning, må have samme tilgang til den offentlige debat. Ifølge de fleste landes forfatning må en religiøs overbevisning ikke gives præference, men må samtidig heller ikke tilsidesættes.¹⁹

Religiøs overbevisning er en kilde til lys, viden og visdom og gavner samfundet meget, når tilhængerne engagerer sig i moralsk forsvarlig adfærd, fordi de føler, at de står til ansvar for Gud.²⁰

Der er to religiøse principper, som illustrerer denne pointe.

Hæderlig opførelse motiveret af ansvarlighed mod Gud

Den 13. trosartikel indledes således: »Vi tror, at vi skal være ærlige.« Ærlighed er et princip, der har rod i religiøs overbevisning og er et af Guds grundlæggende bud.

For mange år siden, da jeg praktiserede jura i Californien, kom en ven og klient, som ikke var medlem af vores kirke, forbi for at se mig og viste mig med stor begejstring et brev, som han havde modtaget fra en SDH-biskop i en nærliggende menighed. Biskoppen skrev, at et medlem i hans menighed, som var en tidligere ansat hos min klient, havde taget materialer fra arbejdspladsen og havde forsvaret det med, at det var overskydende. Men efter, at han var blevet en hengiven sidste dages hellig og forsøgte at følge Jesus Kristus, havde den tidligere ansatte indset, at det, han havde gjort, var uærligt. Vedlagt i brevet var der et pengebeløb fra manden, som ikke alene skulle dække materialerne, men også renterne. Min klient var imponeret over, at Kirken med lægmænd i lederstillingerne assisterede denne mand i sine bestræbelser på at forlige sig med Gud.

Tænk over det lys og den sandhed, som den fælles værdinorm ærlighed rummer i den jødisk-kristne verden. Tænk over den indvirkning det kunne have på samfundet, hvis unge ikke snød i skolen, voksne var ærlige på arbejdspladsen og tro mod deres ægteskabelige løfter. For os er principet om grundlæggende ærlighed baseret på Frelserens liv og lære. Ærlighed er også en påskønnet egenskab blandt andre trosretninger og i den historiske litteratur. Forfatteren, Robert Burns, sagde: »En ærlig mand er Gud fineste værk.«²¹ I næsten alle tilfælde føler troende mennesker, at de skylder Gud at være ærlige. Det var derfor, at denne mand i Californien omvendte sig fra sine tidligere uretfærdige handlinger.

I en translokationstale sidste år fortalte Clayton Christensen, professor ved Harvard og kirkeleder, en sand historie om en kollega fra et andet land, som havde studeret demokrati. Denne ven blev overrasket over, hvor betydningsfuld religion er for demokratiet. Han pointerede, at i samfund, hvor indbyggerne fra en ung alder bliver undervist i at stå til regnskab for Gud for deres ærlighed og retskaffenhed, vil de rette sig efter regler og skikke og fremme demokratiske idealer til trods for, at de er umulige at håndhæve. I samfund, hvor dette ikke gør sig gældende, er det umuligt at skaffe politibetjente nok til at sikre sig en ærlig adfærd.²²

Klare moralske værdier med respekt for ærlighed kan spille en afgørende rolle for lys og sandhed og gavne samfundet og bør værdsættes af dem, som ikke tror.

Behandling af alle Guds børn som brødre og søstre

Et andet eksempel på, hvordan religiøs overbevisning kan gavne samfundet og bidrage med lys til verden,

er den betydning religion spiller for at behandle alle Guds børn som brødre og søstre.

Mange trosbaserede institutioner har i de sidste to århundreder stået forrest for at række ud og hjælpe folk, som befandt sig i grusomme omstændigheder på grund af deres tro på, at alle mennesker er skabt i Guds billede.²³ William Wilberforce, en stor engelsk statsmand og foregangsmand i udformningen af love mod slavehandel i Storbritannien, er et glimrende eksempel på det.²⁴ »Amazing Grace«, den bevægende sang og den inspirerende film af samme navn, skildrer tilstanden i begyndelsen af 1800-tallet og beskriver hans heltemodige indsats. Wilberforces utrættelige indsats banede vejen for udryddelse af denne forfærdelige, undertrykkende, grusomme og korruperende praksis. Som en del af hans indsats, satte han sig sammen med andre ledere for at reformere den offentlige moral. Han troede på, at uddannelse og politisk ledelse måtte baseres på moralske værdier.²⁵ »Hans vision om moralsk og åndelig berigelse var det, han levede for, uanset om det gjaldt om at forsvare den ægteskabelige institution, kampen mod slavehandel eller det eftertrykkelige forsvar for sabbatsdagen.«²⁶ Han mobiliserede med stor energi landets moralske og sociale ledere i en landsdækkende kamp mod moralsk fordærv.²⁷

I vores kirkes tidlige historie var størstedelen af medlemmerne mod slaveri.²⁸ Dette var sammen med vores religiøse overbevisning en væsentlig årsag til den fjendtlighed og vold fra pøbelen, som de oplevede, der kulminerede med udryddelsesordren fra guvernør Boggs i Missouri.²⁹ I 1833 modtog Joseph Smith en åbenbaring, som lyder: »Derfor er det ikke rigtigt, at noget menneske skal være i trældom i forhold til et andet.«³⁰ Vores engagement i religionsfrihed og det at behandle folk som Guds sønner og døtre er af afgørende betydning i vores lære.

Dette er blot to eksempler på, hvordan trosbaserede værdier bakker op om værdier, som i høj grad velsigner samfundet. Der er mange flere. Vi bør både deltage selv og støtte karakterfulde og retskafne mennesker i at genopbygge moralske værdier, som vil være til velsignelse for hele samfundet.

Lad mig gøre det klart, at der er behov for, at alle kommer til orde i det offentlige rum. Hverken religiøse eller sekulære stemmer bør bringes til tavshed. Desuden bør vi ikke forvente, at blot fordi nogle af vore synspunkter stammer fra religiøse principper, så vil de automatisk blive accepteret eller få særstatus. Men det er også indlysende, at sådanne synspunkter og værdier har ret til at blive bedømt efter deres fortjeneste.

Det moralske grundlag for vores lære kan være et lys for verden og en forenende styrke for både moral og tro på Jesus Kristus. Vi er nødt til at beskytte vores familie og stå i front sammen med alle gode mennesker og gøre alt, hvad vi kan, for at bevare lyset, håbet og moralen i samfundet.

Dersom vi både efterlever og proklamerer disse principper, følger vi Jesus Kristus, som er det sande lys i verden. Vi kan være en styrke for retfærdighed i forberedelsen af vor Herres og Frelsers, Jesu Kristi andet komme. Vi ser frem til den smukke dag, hvor »frie hjerter vil synge, når lyset atter bryder frem overalt i verden.«³¹ I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Richard Hough og Denis Richards, *The Battle of Britain: The Greatest Air Battle of World War II*, 1989, s. 264.
2. Til Sir Edward Grey. Se »When the Lights Go On Again (All over the World)«, www.wikipedia.org.
3. Se L&P 88:11-13. Kristi lys er »det lys, som er i alting, og som giver liv til alting, og som er den lov, hvorved alting bliver styret« (v. 13). For en mere udførlig uddybning af Kristi lys og forskellen på Kristi lys og Helligånden henvises til Boyd K. Packer, »Kristi lys«, *Liahona*, apr. 2005, s. 8-14.
4. Moro 7:19.
5. Se Jacques Barzun, *From Dawn to Decadence: 500 Years of Western Cultural Life*, 2000, s. 798.
6. TA 1:13.
7. Matt 5:16.
8. Roger B. Porter, »Seek Ye First the Kingdom of God« (tale holdt ved Cambridge

- University Menighed, Cambridge Massachusetts Stav, 13. sep. 2009).
9. Morm 6:17.
 10. Morm 8:3.
 11. Se John Micklethwait og Adrian Wooldridge, *God Is Back: How the Global Revival of Faith Is Changing the World*, 2009.
 12. Se Diana Butler Bass, »Peace, Love and Understanding« (gennemgang af *God Is Back*, John Micklethwait og Adrian Wooldridge), *Washington Post National Weekly Edition*, 27. juli-2. aug. 2009, s. 39.
 13. Se David D. Kirkpatrick, »The Right Hand of the Fathers«, *New York Times Magazine*, 20. dec. 2009, s. 27.
 14. Se Kirkpatrick, »The Right Hand of the Fathers«, s. 27. Robert P. George mener, at der enten hersker moral fornuft og handlefrihed eller også amoral og determinisme.
 15. L&P 84:46.
 16. L&P 84:48.
 17. Boyd K. Packer, *Liahona*, apr. 2005, s. 8.
 18. Mosi 29:26-27.
 19. Se Margaret Somerville, »Should Religion Influence Policy?« www.themarknews.com/articles/1535-should-religion-influence-policy.
 20. Se Zhao Xiao, »Market Economies With Churches and Market Economies Without Churches«, 2002, www.danwei.org/business/churches_and_the_market_econom.php. Denne kinesiske statsøkonom argumenterer for, at en moralsk understøtning er nødvendig for at afholde folk fra at lyve og skade andre.
 21. »The Cotter's Saturday Night«, i *Poems by Robert Burns*, 1811, s. 191.
 22. Se Clayton M. Christensen, »The Importance of Asking the Right Questions«, tale ved Southern New Hampshire University i Manchester i New Hampshire, 16. maj 2009.
 23. Se 1 Mos 1:26.
 24. Se William Hague, *William Wilberforce: The Life of the Great Anti-Slave Trade Campaigner*, 2007, s. 352-356.
 25. Se Hague, *William Wilberforce*, s. 104-105.
 26. Hague, *William Wilberforce*, s. 513.
 27. Se Hague, *William Wilberforce*, s. 107-108.
 28. Se James B. Allen og Glen M. Leonard, *The Story of the Latter-day Saints*, 2. udg., 1992, s. 93, 120, 202.
 29. Se Leonard J. Arrington og Davis Bitton, *The Mormon Experience: A History of the Latter-day Saints*, 2. udg., 1992, s. 48-51; se også Clyde A. Milner og andre, *The Oxford History of the American West*, 1994, s. 362: »Proslavery settlers and politicians persecuted them mercilessly«.
 30. L&P 101:79.
 31. Sidste linje i sangen: »When the Lights Go On Again All Over the World«.

Biskop Richard C. Edgley

Førsterådgiver i Det Præsiderende Biskopråd

Tro – valget er dit

Vælg troen frem for tvivlen, vælg troen frem for frygten, vælg troen frem for det ukendte og usete og vælg troen frem for pessimismen.

Vi lever i en af tidernes mest storslåede uddelinger – en tid, tidligere profeter så frem til, profeterede om og, tror jeg, længtes efter. Men med alle de himmelske velsignelser, vi bliver skænket, er Satan, som stadig huserer, så aktiv som nogensinde og modstridende budskaber bombarderer os alle til stadighed. Englen Moroni advarede den unge profet Joseph Smith om, at hans navn ville blive kendt for godt og ondt i hele verden (se JS-H 1:33), og aldrig har en opfyldelse af en profeti været tydeligere. Profeten gav sit liv for sit vidnesbyrd, og angrebene fortsætter i dag imod kirken og oven i købet mod Frelseren selv. Frelserens eksistens, hans sonoffer og dets universelle anvendelse for os alle bliver draget i tvivl og ofte afvist som en myte eller et ubegrundet håb i et svagt, uuddannet sind. Derudover bliver det, at evangeliet er blevet gengivet i disse sidste dage, fortsat draget i tvivl. Et vedvarende bombardement af sådanne budskaber kan forårsage forvirring, tvivl og pessimisme, der hver især angriber de grundlæggende sandheder, vi tror på, vores tro på Gud og vores håb for fremtiden.

Dette er måske nok verdens tilstand, men vi kan stadig vælge,

hvordan vi forholder os til den. Når vore hellige læresætninger og vores tro bliver draget i tvivl, giver det os mulighed for at stifte et yderst privat og fortroligt kendskab til Gud. Vi har mulighed for at vælge.

Som følge af de konflikter og udfordringer vi står overfor i verden i dag, ønsker jeg at foreslå et enkelt valg – et valg om fred og beskyttelse og et valg, der er passende for alle. Det valg er tro. Vær opmærksom på, at tro ikke blot er en gratis gave, der gives uden tanke, ønske eller indsats. Den kommer ikke som dug fra himlen. Frelseren sagde: »Kom til mig« (Matt 11:28), og »bank på, så skal der lukkes op for jer« (Matt 7:7). Det er udsagnsord, der kræver handling – *kom, bank på*. Det er valg. Så jeg siger vælg troen. Vælg troen frem for tvivlen, vælg troen frem for frygten, vælg troen frem for det ukendte og usete og vælg troen frem for pessimismen.

Almas velkendte gennemgang af tro i det 32. kapitel i Alma i Mormons Bog handler om en række valg, der sikrer, at vores tro udvikles og bevares. Alma gav os vejledning i at vælge. Hans ord opfordrede til handling på basis af at vælge. Han brugte ordene *vågn op, væk, forsøg, udøv, ønsk, virk* og *plant*. Så forklarede Alma, at hvis

vi træffer disse valg og ikke kaster frøet ud ved vores vantrø, »da vil det begynde at svulme i [vores] bryst« (Alma 32:28).

Ja, tro er et valg, og det må opsøges og udvikles. Således er vi ansvarlige for vores egen tro. Vi er også ansvarlige for vores mangel på tro. Det er jeres valg.

Der er meget, jeg ikke ved. Jeg kender ikke til detaljerne om, hvordan materie blev organiseret til denne smukke verden, vi lever i. Jeg forstår ikke forsoningens kompleksitet; hvordan Frelserens forsoning kan rense alle omvendte mennesker, eller hvordan Frelseren kunne lide »alle menneskers smerter« (L&P 18:11). Jeg ved ikke, hvor byen Zarahemla, der henvises til i Mormons Bog, lå. Jeg ved ikke, hvorfor de ting, jeg tror på, til tider strider imod antaget videnskabelig eller verdslig viden. Måske er det forhold, som vor Fader i himlen beskrev som »Himmerigets hemmeligheder« (L&P 107:19), som bliver åbenbaret på et senere tidspunkt.

Men selv om jeg ikke ved alt, ved jeg det, der er vigtigt. Jeg kender til de enkle og klare evangeliske sandheder, der leder til frelse og ophøjelse. Jeg ved, at Frelseren led for alle mennesker, og at alle mennesker, der omvender sig, kan blive rensede fra synd. Og de huller, der forårsages af det, jeg ikke ved eller ikke helt kan forstå, bygger jeg bro over ved hjælp af min tro, og kommer videre, og tager del i evangeliets løfter og velsignelser. Og som Alma lærer os, fører vores tro os til en fuldkommen kundskab (se Alma 32:34). Ved at bevæge sig ud i det ukendte, kun bevæbnet med et håb og et ønske, viser vi vores tro og hengivenhed for Herren.

Lad os derfor vælge at følge Almas opskrift. Lad os vælge tro.

- Hvis forvirring og håbløshed tynger jeres sind, så *vælg* at »vågne op og vække jeres evner« (Alma 32:27). At henvende sig til Herren med et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd er vejen til sandhed og Herrens vej til lys, kundskab og fred.
- Hvis jeres vidnesbyrd er nyt, uprøvet og usikkert, så *vælg* at »udøve [selv] den mindste smule tro«, *vælg*

»et forsøg med [hans] ord« (Alma 32:27). Herren har sagt: »Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv« (Joh 7:17).

- Når logik, fornuft og personligt intellekt kommer i konflikt med hellig lære og læresætninger, eller modstridende budskaber angriber jeres tro som brændende pile som

beskrevet af apostlen Paulus (se Ef 6:16), så *vælg* ikke at kaste jeres hjertes frø ud ved vantro. Husk, vi modtager intet vidnesbyrd, førend vores tro er blevet prøvet (se Eter 12:6).

- Hvis vores tro er afprøvet og moden, så *vælg* at passe den »med megen omsorg« (Alma 32:37). Uanset hvor stærk vores tro er, kan den med alle de blandede budskaber, der angriber den, også være meget skrøbelig. Den har brug for konstant næring gennem fortsat skriftstudium, bøn og anvendelse af hans ord.

Da disciplene spurgte Jesus, hvorfor de ikke kunne drive en djævel ud, som de lige havde overværet Frelseren gøre, svarede Jesus: »Har I en tro som et sennepsfrø, kan I sige til dette bjerg: Flyt dig herfra og derhen! og det vil flytte sig« (Matt 17:20). Jeg har aldrig set, at et rigtigt bjerg blev flyttet. Men som følge af tro har jeg set bjerge af tvivl og fortvivlelse blive flyttet og erstattet af håb og optimisme. Som følge af tro har jeg personligt været vidne til, at et bjerg af synd blev erstattet af omvendelse og tilgivelse. Og som følge af tro har jeg personligt været vidne til, at et bjerg af smerte blev erstattet af fred, håb og taknemlighed. Ja, jeg har set bjerge blive flyttet.

- På grund af min tro har jeg aktivret kraften i det præstedømme, jeg bærer, og taget del i evangeliets sødme og har modtaget de frelsende ordiancer med åbne arme.
- På grund af min tro arbejder jeg mig gennem livets kampe og vanskeligheder med fred og forvisning.
- På grund af min tro har jeg været i stand til at vende spørgsmål, ja, selv tvivl til forvisning og forståelse.

- På grund af min tro nærmer jeg mig det ukendte, uforudsete og uforklarede med sikker forvisning.
- Og på grund af min tro kan jeg – selv i hvad der lader til at være til den værste tid – med fred og taknemlighed erkende, at det i virkeligheden er den bedste tid.

Og når vi vælger tro og plejer den tro til en fuldkommen kundskab om det, der hører Herren til, så bruger vi ordene »jeg bærer vidnesbyrd om« eller »jeg ved«. Jeg har personligt plantet det frø i mit eget hjerte,

og hele mit liv har jeg forsøgt at pleje det frø til en fuldkommen kundskab. Og i dag, hvor jeg står bag denne talerstol, vidner jeg om, at Jesus er Kristus, verdens Forløser. Jeg vidner ydermere om, at Joseph Smith var en Guds profet og det levende redskab, som Herren brugte til at bringe Jesu Kristi sande evangelium tilbage til jorden i sin fylde. Jeg vidner om, at præsident Thomas S. Monson er Herrens profet på jorden i dag. Ligeledes er troens valg jeres, det er mit. Lad os vælge tro. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste Kevin R. Duncan
De Halvfjords

Vores overlevelse står på spil

Må vi være vise og have tillid til og følge de levende profeters og apostles råd.

Vinteren i 1848 var svær og udfordrende for pionererne i Salt Lake dalen. I løbet af sommeren 1847 havde Brigham Young erklæret, at de hellige endelig havde nået deres bestemmelsessted. »Dette er det rette sted,«¹ sagde præsident Brigham Young, der i et syn havde set, hvor de hellige skulle slå sig ned. Kirkens tidlige medlemmer havde lidt voldsom modgang, idet evangeliets gengivelse foldede sig ud. De var blevet drevet fra deres hjem, var blevet plaget og forfulgt. De havde lidt umådeligt, da de krydsede sletterne. Men nu var de endelig på »det rette sted.«

Men vinteren 1848 havde været meget hård. Vinteren havde været så kold, at nogle mennesker havde fået slemme forfrysninger på deres fødder. En urolig stemning begyndte at sænke sig over de hellige. Nogle af Kirkens medlemmer erklærede, at de ikke ville bygge deres huse i dalen. De ville blive i deres vogne, for de var sikre på, at Kirkens ledere ville føre dem videre til et bedre sted. De havde medbragt frø og frugtbuske, men de turde ikke lade dem gå til spilde ved at så og plante dem i ørkenens ufrugtbare ødemark. Jim Bridger, en

af tidens kendte opdagelsesrejsende, sagde til Brigham Young, at han ville betale et tusind dollars for den første skæppe korn, der blev dyrket i Salt Lake-dalen, fordi, som han sagde, det kunne ikke lade sig gøre.²

For at komplicere tingene yderligere, var der lige blevet fundet guld i Californien. Nogle af Kirkens medlemmer forestillede sig, at livet ville blive enklere og rigere, hvis de tog videre til Californien og søgte efter rigdomme og et bedre klima.

Med denne sky af utilfredshed talte Brigham Young til Kirkens

medlemmer. Han forklarede:

»[Denne dal] er stedet, som Gud har udpeget for sit folk.

Vi er blevet sparket fra panden til ilden og fra ilden ud midt på gulvet, her er vi, og her bliver vi. Gud har vist mig, at dette er stedet, hvor hans folk skal slå sig ned, og her vil de have fremgang; han vil mildne elementerne til gavn for de hellige; han vil tilbagekalde frosten og jordens ufrugtbarhed og landet vil blive udbytterigt. Brødre, gå nu ud og så jeres frø.«

Foruden at love disse velsignelser erklærede præsident Young, at Salt Lake-dalen ville blive kendt som et forbillede for nationerne. Konger og kejsere ville besøge dalen. Og bedst af alt ville et tempel blive opført til Herren.³

Det var bemærkelsesværdige løfter. Mange af Kirkens medlemmer havde tro på Brigham Youngs profetier, mens andre forblev skeptiske og drog videre, for hvad de antog ville være et bedre liv. Alligevel har historien vist, at hver eneste af Brigham Youngs profetier er gået i opfyldelse. Dalen blomstrede og gav afgrøder. De hellige havde fremgang. Vinteren i 1848 gav anledning til, at Herren kunne undervise sit folk i en vigtig lektie. De

lærte – hvad vi alle må lære – at den eneste sikre vej til beskyttelse i dette liv kommer ved at stole på og adlyde Guds profeters råd.

En af de kronende velsignelser ved at være medlem af denne kirke er helt bestemt velsignelsen ved at blive ledt af Guds levende profeter. Herren erklærede: »Og der er aldrig mere end én på jorden på samme tid, til hvem denne magt og dette præstedømmes nøgler er overdraget.«⁴ Kirkens profet og præsident i dag, Thomas S. Monson, modtager Guds ord på vegne af hele Kirken og verden. Derudover opretholder vi også rådgiverne i Det Første Præsidentskab og medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum som profeter, seere og åbenbarere.

Med frosne fødder og en ufrugtbar ødemark krævede det virkelig tro hos de tidlige hellige at stole på deres profet. Deres overlevelse og liv stod på spil. Men Herren belønnede deres lydighed og velsignede og begunstigede dem, der fulgte hans talerør.

Og i dag gør Herren det samme for os. Denne verden er fuld af selvhjælpsbøger, selverklærede eksperter, teoretikere, og filosoffer, der har råd og vejledning til ethvert emne. Med nutidens teknologi findes der ved et enkelt tryk på en tast oplysninger om et utal af emner. Det er nemt at blive fanget i fælden og søge hen til »armen af kød«⁵ for at få gode råd om alt fra at opdrage børn til at finde lykke. Selv om nogle oplysninger er gode, har vi som medlemmer af Kirken adgang til kilden af ren sandhed, nemlig Gud selv. Det er bedst at søge efter svar på vore problemer og spørgsmål ved at undersøge, hvad Herren har åbenbaret gennem sine profeter. Med den før-omtalte teknologi har vi gennem vore fingerspidser adgang til profeternes ord om næsten alle emner. Hvad har Gud gennem sine profeter undervist

Stockholm

os i angående ægteskab og familie? Hvad har han lært os om uddannelse og sparsommelig levevis gennem sine profeter? Hvad har han gennem sine profeter undervist os i om personlig lykke og tilfredshed?

Det, som profeterne underviser os i, virker måske gammeldags, upopulært eller endog umuligt. Men Gud er en ordens Gud og har etableret et system, hvorved vi kan kende hans vilje. »Nej, Gud Herren gør ikke noget, førend han har åbenbaret sine planer for sine tjenere, profeterne.«⁶ Ved åbningen af denne tidernes fyldes uddeling, bekræftede Herren, at han ville kommunikere med os gennem sine profeter. Han sagde: »Mit ord ... skal alle blive opfyldt, hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme.«⁷

At stole på og følge profeterne er mere end en velsignelse og et privilegium. Præsident Ezra Taft Benson har sagt, at »vores frelse afhænger af,« om vi følger profeten. Han beskrev det, han kaldte »Fjorten principper, hvorved vi kan følge profeten«. Ved mødet i formiddags instruerede ældste Claudio Costa fra De Halvfjerds' Præsidium os

meget velformuleret i disse 14 principper. Fordi de er af så stor betydning for vores frelse, vil jeg gentage dem.

»Det første princip: Profeten er det eneste menneske, der taler på vegne af Herren i alting.

Det andet princip: Den levende profet er vigtigere for os end standardværkerne.

Det tredje princip: Den levende profet er vigtigere for os end en død profet.

Det fjerde princip: Profeten vil aldrig vildlede Kirken.

Det femte princip: Det kræves ikke af profeten, at han skal have nogen særlig jordisk uddannelse eller kvalifikationer for at tale om et givent emne eller handle i en given sag på et givent tidspunkt.

Det sjette princip: Profeten behøver ikke at sige: »Så siger Herren« for at give os hellig skrift.

Det syvende princip: Profeten fortæller os det, som vi har behov for at vide, ikke altid det, som vi ønsker at vide.

Det ottende princip: Profeten er ikke begrænset af menneskets logik.

Det niende princip: Profeten kan modtage åbenbaring om et hvilket som helst emne – timeligt eller åndeligt.

Det tiende princip: Profeten kan være involveret i samfundsmæssige foretagender.

Det ellefte princip: De to grupper, der har sværest ved at følge profeten, er de stolte, som er lærde, og de stolte, som er rige.

Det tolvte princip: Profeten er ikke nødvendigvis populær i verden eller blandt de verdslige.

Det trettende princip: Profeten og hans rådgivere udgør Det Første Præsidentskab – det højeste kvorum i Kirken.

Det fjortende princip: [Følg] ... den levende profet og Det Første Præsidentskab ... og bliv velsignet; afvis dem og lid.«⁸

Brødre og søstre, som de hellige i 1848 kan vi vælge at følge profeten, eller vi kan sætte vores lid til armen af kød. Må vi være vise og have tillid til og følge de levende profeters og apostles råd. Jeg er et vidne om deres godhed. Jeg vidner om, at de er kaldet af Gud. Jeg vidner også om, at der ikke findes en tryggere måde at gribe livet an på, finde svarene på vore problemer, opnå fred og lykke i denne verden og beskytte vores sande frelse end ved at adlyde deres ord. Jeg bærer dette vidnesbyrd i Herren, Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Brigham Young, som citeret af Wilford Woodruff, i *The Utah Pioneers*, 1880, s. 23.
2. Se Bryant S. Hinckley, *The Faith of Our Pioneer Fathers*, 1956, s. 9-15; se også Gordon B. Hinckley, »Remarks at Pioneer Day Commemoration Concert«, *Ensign*, okt. 2001, s. 70-72.
3. Se Hinckley, *The Faith of Our Pioneer Fathers*, s. 11-12; se også *Ensign*, okt. 2001, s. 71.
4. L&P 132:7.
5. L&P 1:19.
6. Am 3:7.
7. L&P 1:38.
8. Ezra Taft Benson, »Fourteen Fundamentals in Following the Prophet«, i *1980 Devotional Speeches of the Year*, 1981, s. 29-30.

Ældste Gerrit W. Gong
De Halvfjeds

Evigheden i tempelspejle: Et vidnesbyrd om familien

Et evigt perspektiv på omvendelse til evangeliet og tempelpagter kan hjælpe os til at få øje på rige velsignelser i alle slægtled af vores evige familie.

Kære brødre og søstre, da vores søn var på missionærskolen i Provo, sendte søster Gong friskbagt brød til ham og hans missionærkammerater. Her er nogle af de takkehilsner, søster Gong modtog fra missionærerne: »Søster Gong, det brød smagte som min mors.« »Søster Gong, wow, det er alt, hvad jeg kan sige. Det brød er det bedste, jeg har fået at spise udover min mors enchiladaer.« Men det her er min favorit: »Søster Gong, brødet var fantastisk.« Så fortsatte han spøgefuldt: »Husk mig, hvis det ikke kommer til at gå godt mellem dig og hr. Gong.«

Vi elsker vore missionærer – hver ældste, søster og hvert ægtepar. Vi er evigt taknemlige for den specielle missionær, der dengang bragte Kristi gengivne evangelium til vores familie. Jeg vidner taknemligt om, at et evigt perspektiv på omvendelse til evangeliet og tempelpagter kan hjælpe os til at få øje på rige velsignelser i alle slægtled af vores evige familie.

Den første i vores Gong-familie, der tilsluttede sig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, var vores mor, Jean Gong. Som teenager i Honolulu i Hawaii, lyttede hun. Hun vidste, det var sandt. Hun blev døbt og bekræftet. Hun holder ud i troen. Trofaste medlemmer af Kirken hjalp min mor, så hun havde venner i evangeliet, kaldelser i Kirken og vedvarende blev nær af Guds gode ord. Sagt i et nutidigt sprog så velsigner enhver nyomvendt, enhver ung voksen, enhver, der vender tilbage til aktivitet i Kirken, og andre flere generationer, når de bliver en del af de helliges fællesskab i Guds husstand.¹

En af de familier, der tog sig af min mor, var Gerrit de Jong jun.s familie. Bedstefar de Jong, en lingvist, der elskede hjertets og Åndens sprog, pirrede min drengede fantasi med udtalelser som: »Når blackberries (brombær) er røde, så er de grønne.« Når vi i dag taler om håndholdte elektroniske apparater, siger jeg til

unge venner: »Blackberries, der læses i kirken gør grønne biskopper blå.«

Mine forældre, Walter og Jean Gong, blev viet tre gange: ved en kinesisk ceremoni for familien, en amerikansk ceremoni for venner og en hellig ceremoni i Herrens hus for tid og al evighed.

Vore primarybørn synger:
»Jeg elsker Herrens tempel, der skal jeg hen en dag.«² Vore unge lover højtideligt at »modtage tempelordinancerne.«³

Jeg stod for nylig i Herrens hus med et værdigt par, der var kommet for at modtage pagtens velsignelser. Jeg opfordrede dem til at lade deres første hvedebrødsdage vare 50 år og dernæst, efter 50 år, indlede de næste hvedebrødsdage.

Jeg kiggede ind i templets spejle sammen med dette smukke par – et spejl på hver side. Således reflekterer tempelspejlene billeder frem og tilbage, der tilsyneladende strækker sig ind i evighederne.

Evigheden i tempelspejlene minder os om, at ethvert menneske har »guddommelige egenskaber og muligheder,« at »hellige ordinancer og pagter, der er tilgængelige i hellige templer, gør det muligt for enkeltpersoner at vende tilbage til Guds nærhed og for familier at være forenet for evigt,«⁴ og at når vi vokser sammen i kærlighed og trofasthed, kan vi give børn rødder og vinger.

I tempelspejlens evighed mindedes jeg Første Drage Gong, der er født 837 e.kr. (sidst i Tang-dynastiet) i det sydlige Kina, og de efterfølgende Gong-slægtled i min fars familie, familiens 32. optegnede slægtled. Min bror, min søster og jeg selv udgør familiens 33. slægtled, mine sønner og deres fætre og kusiner det 34. slægtled, vores barnebarn det 35. optegnede slægtled i Gong-familien.

I tempelspejlens evighed kunne jeg hverken se begyndelsen af eller slutningen på slægtledene.

Jeg så da for mig, ikke bare efterfølgende slægtled, men også efterfølgende familieforhold. I én retning så jeg mig selv som søn, barnebarn, oldebarn, helt tilbage til Første Drage Gong. I spejlene i den anden retning,

så jeg mig selv som far, bedstefar, oldefar. Jeg kunne se min hustru Susan som datter, barnebarn og oldebarn og i den anden retning som mor, bedstemor og oldemor.

I tempelspejlens evighed så jeg min hustru og jeg som børn af vore forældre og forældre til vore børn, som børnebørn af vore bedsteforældre

og bedsteforældre til vore børnebørn. Det jordiske livs store lektier drypper langsomt på vores sjæl, efterhånden som vi lærer og underviser i evige roller, som barn og forælder, forælder og barn.

Skrifterne beskriver vor Frelser som »Faderen og Sønnen.«⁵ Eftersom Frelseren havde bolig i kødet, men underkastede kødet Faderens vilje, ved vor Frelser, hvordan han hjælper os, sit folk, gennem smerte, lidelse, fristelser, sygdomme, selv døden.⁶ Eftersom han »steg ned under alt,«⁷ kan vor Frelser udholde vore kvaler og bære vore sorger. »Han blev gennemboret for vore overtrædelser og knust for vore synder ... ved [vor Frelser] sår blev vi helbredt.«⁸

Lige siden rådet i himlen har Frelseren kun søgt at gøre sin Faders vilje. Det eksempel, som Faderen og Sønnen viser, kan forklare paradokset: »Den, der har mistet sit liv på grund af mig, skal redde det.«⁹ Verden jagter oplyst egennytte. Men vi har ikke magten til at frelse os selv. Men den er hos *ham*. Altomfattende og evig,¹⁰ kun vor Frelser forsoning gennemtrænger tid og rum og opsluger død, vrede, bitterhed, uretfærdighed, ensomhed og hjertesorg.

Nogle gange går tingene galt, selv om vi har gjort vores bedste. Som et uskyldigt og rent lam græder vor Frelser med og for os. Når vi altid erindrer ham,¹¹ er han med os »til alle tider og i alle ting og på alle steder, hvor [vi] måtte befinde [os].«¹² Hans »trofasthed er stærkere end dødens bånd.«¹³ Når Frelseren drager os til sig, drager han os også nærmere vor Fader i himlen. Selvom mange ting på jorden er ufuldkomne, kan vi stole på, at vor himmelske Fader fuldfører »et stort og herligt mål: Retfærdighed får evigt spil i himmelsk harmoni.«¹⁴

Miraklet ved de billeder vi kan se i tempelspejlenes evighed er, at de – vi – kan ændres. Da Jean og Walter Gong indgik den nye og evigtvarende pagt, åbnede de for, at forfædre (som Første Drage Gong) kunne blive beseglet og for at efterkommere kunne blive født i pagten. Husk: Når vi rækker ud til vore brødre og søstre, velsigner vi flere generationer.

Vi lever i en urolig verden,¹⁵ men i hans »eneste sande og levende kirke«¹⁶ er der tro og ingen frygt. Med apostlen Paulus' ord vidner jeg ligeledes højtideligt:

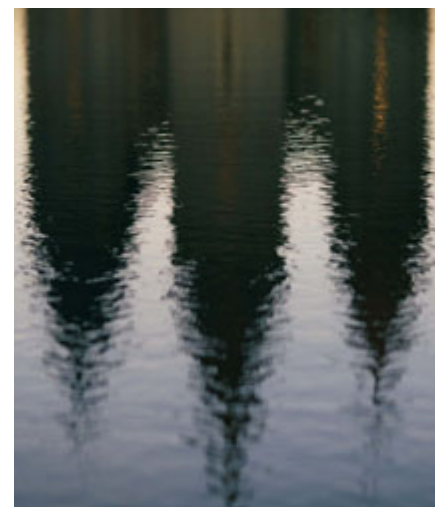
»For jeg er vis på, at hverken død eller liv ...

eller noget i det høje eller i det dybe eller nogen anden skabning kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre.«¹⁷

Jeg vidner ydmygt: Gud lever. »Han vil tørre hver tåre af [vore] øjne«¹⁸ – bortset fra glædens tårer, når vi i tempelspejlenes evighed ser os selv hjemme, uskyldige og rene, vore slægtled beseglet med præstedømmemyndighed i kærlighed og råbende hosianna, hosianna, hosianna! I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Ef 2:19.
2. »Jeg elsker Herrens tempel«, *Børnenes sangbog*, s. 99.
3. »Unge Pigers tema«, *Unge Piger Personlig fremgang: Stå som Guds vidne*, hæfte, 2009, s. 3.
4. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, okt. 2004, s. 49.
5. Se Mosi 15:2.
6. Se Alma 7:11-12.
7. L&P 88:6; se også L&P 122:5-8.
8. Es 53:5.
9. Matt 10:39.
10. Se Alma 34:14.
11. Se L&P 20:77, 79.
12. Mosi 18:9.
13. L&P 121:44.
14. »Den store visdom, kærlighed«, *Salmer og sange*, nr. 116.
15. Se L&P 45:26; 88:91.
16. L&P 1:30.
17. Rom 8:38-39.
18. Åb 21:4.

Ældste Neil L. Andersen
De Tolv Apostles Kvorum

Forlad ham aldrig

Når I vælger ikke at blive forargede eller flove, vil I føle hans kærlighed og godkendelse. I vil vide, at I bliver mere ligesom ham.

Mine elskede brødre og søstre rundt om i verden, jeg vil udtrykke min store beundring for den tro og det mod, jeg ser hos jer. Vi lever i en meget spændende tid – men en udfordrende tid.

Herren advarer os mod farer forude

Herren har ikke efterladt os alene i vores søgen på at komme tilbage til ham. Lyt til hans advarende ord, der advarer os mod farer forude: »Tag jer i agt, hold jer vågne!«¹ »Pas derfor på, at I ikke bliver bedraget.«² »I skal være årvågne og påpasselige.«³ »Tag jer i agt for at blive revet med ... og miste fodfæstet.«⁴

Ingen af os er immune over for verdens indflydelse. Herren råder os til at være på vagt.

I husker nok Jesu oplevelse i Kapernaum, da disciple, som havde fulgt Frelseren, ikke ville acceptere, at han var Guds Søn. I skrifterne står der: »Efter dette var der mange af hans disciple, der forlod ham.«⁵

Jesus spurgte da de tolv: »Vil I også gå jeres vej?«⁶

Vil I også gå jeres vej?

Jeg har svaret ham mange gange i mit stille sind: »Absolut ikke! Ikke mig! Jeg vil aldrig forlade ham! Jeg bliver

for evigt!« Jeg ved, at I ville have svaret på samme måde.

Men spørgsmålet, »vil I også gå jeres vej?« får os til at tænke over vores egen sårbarhed. Livet er ikke nogen åndelig skovtur. Apostlenes ord fra en anden sammenhæng trænger sig stille på: »Det er vel ikke mig, Herre?«⁷

Vi træder i dåbens vande med glæde og forventning. Frelseren siger: »Kom til mig,«⁸ og vi svarer og påtager os hans navn. Ingen af os ønsker, at denne rejse bliver en kort flirt med åndelighed eller blot et bemærkelsesværdigt, men afsluttet kapitel. Disciplens vej er ikke for de åndeligt set forsagte. Jesus har sagt: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind.«⁹ »Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig.«¹⁰

Når vi følger Frelseren, kommer der utvivlsomt udfordringer på vores vej. Hvis vi i tro nærmer os disse forædlende udfordringer, vil de styrke vores erkendelse af Frelserens virkelighed. Hvis vi på verdslig vis nærmer os de samme udfordringer, vil de overskygge vores udsyn og svække vores viljestyrke. Nogle, som vi elsker og beundrer, glider bort fra den lige og snævre sti og følges »ikke mere med ham«.

Hvordan kan vi forblive tro?

Hvordan kan vi forblive tro mod Frelseren, hans evangelium og hans præstedømmes ordinancer? Hvordan kan vi udvikle tro og styrke til aldrig at forlade ham?

Jesus sagde: »Sandelig siger jeg jer: Hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget.«¹¹ Vi har brug for barnets rene tro.

Ved kraften i hans sonoffer kan vi blive, »som et barn, underdanig, sagtmodig, ydmyg, tålmodig, fuld af kærlighed, villig til at underordne sig alt det, som Herren finder det tjenligt at pålægge [os], ligesom et barn underordner sig sin far.«¹² Dette er den mægtige forandring i hjertet.¹³

Vi indser snart, hvorfor en forandring i hjertet er nødvendig. To ord signalerer fare forude: Ordene er *forarget* og *fløv*.

Vælg ikke at blive fornærmet

Til dem, der yppede kiv om Frelserens guddommelighed, spurgte Jesus: »Forarger det jer?«¹⁴ I lignelsen om sædemanden advarede Jesus: »Han holder ... ud en tid, [men] når der kommer trængsler eller forfølgelse på grund af ordet, falder han straks fra.«¹⁵

Forargelse antager mange former og stikker altid hovedet frem. Folk, vi stoler på, skuffer os. Vi møder uforudsete vanskeligheder. Vores liv blev ikke helt præcist, som vi forventede. Vi begår fejl, føler os uværdige og er urolige for ikke at blive tilgivet. Vi grubler over en læresætning. Vi finder ud af, at noget, der blev sagt fra en talerstol i Kirken for 150 år siden, generer os. Vores børn bliver uretfærdigt behandlet. Vi overses eller påskønnes ikke. Det kan være hundrevis af ting, som betyder noget for os på et givent tidspunkt.¹⁶

I vore svage øjeblikke forsøger modstanderen at få os til at løbe fra vore åndelige løfter. Hvis vi ikke er på vagt, vil vores sårede, barnlige ånd krybe tilbage i et koldt, mørkt hjørne af vores tidligere oppustede ego og trænge Frelserens varme, helende lys ud.

Da Parley P. Pratt i 1835 blev uretfærdigt dømt, hvilket bragte skændsel og skam over ham og hans familie, gav profeten Joseph Smith ham dette råd: »Parley ... træd disse ting under fode ... og så skal Gud den Almægtige være med dig.«¹⁷

Et andet eksempel: I 1830 blev Frederick G. Williams, en prominent læge, døbt. Han berigede straks Kirken med sine talenter og ejendele. Han blev leder i kirken. Han donerede grunden til templet i Kirtland. I 1837 begik Frederick G. Williams grundet svære tider nogle alvorlige fejl. I en åbenbaring sagde Herren: »Som følge af [hans] alvorlige overtrædelser skal [hans] hidtidige kaldelse [som leder i Kirken] tages fra ham.«¹⁸

Den fine lektie, vi lærer fra Frederick G. Williams, er, at til trods for »hans menneskelige svaghed, havde han karakterstyrke nok til at forny sin loyalitet mod Herren, profeten og ... Kirken, hvor det ville have været så let for ham at gå til i bitterhed.«¹⁹ I foråret 1840 præsenterede han sig ved en general-konference og bad ydmygt om tilgivelse for sin tidligere opførsel og udtrykte sit faste ønske om at gøre Herrens vilje

i fremtiden. Hans sag blev forelagt af Hyrum Smith, og han blev tilgivet. Han døde som et trofast medlem af Kirken.

Jeg mødte for nylig tempelpræsidenten for templet i Recife i Brasilien, hvis navn er Frederick G. Williams. Han fortalte, hvordan hans tipoldefars karakterfaste beslutning havde vel-signet familien og hundredvis af hans efterkommere.

Vælg ikke at blive skamfuld

Forargelsen har en nedbrydende følgesvend, som vi kalder *skam*.

I Mormons Bog kan vi lære af Lehis syn om livets træ. Synet fortæller om de fine sjæle, som »trængte sig frem gennem tågen af mørke, idet de klamrede sig til jernstangen,« og »kom hen og spiste af træets frugt.«²⁰

Nefi beskrev træet som »Guds kærlighed,«²¹ og det bar frugt, som »fyldte sjæl[en] med overordentlig stor glæde.«²²

Efter at have smagt frugten så Lehi en »stor og rummelig bygning ... fyldt med folk, både unge og gamle, både mænd og kvinder, og deres måde at klæde sig på var overordentlig fornem ... de spottede og pegede fingre [med foragt] ad dem, der ... spiste af frugten.«²³ En engel forklarede, at spotten, hånen og den foragtelige pegen fingre var et billede på verdens stolthed og visdom.²⁴

Nefi sagde ganske enkelt: »Vi ænsede dem ikke.«²⁵

Desværre var der andre, for hvem modet svigtede. Skriften lyder: »Og

efter at de havde smagt frugten, *skammede* de sig på grund af dem, som hånede dem, og de faldt fra, ind på forbudne stier, og blev væk.«²⁶

Vi skiller os ud fra verden som Kristi disciple. Der er måske tider, hvor vi føler os ubehageligt til mode ved, at man hånligt peger fingre ad os og affærdiger det, der er helligt for os.²⁷ Præsident Monson har advaret: »Medmindre jeres vidnesbyrds rødder er solidt plantet, vil det blive vanskeligt for jer at modstå hånen fra dem, der udfordrer jeres tro.«²⁸ Nefi sagde: »[Æns] dem ikke.«²⁹ Paulus formanede: »Gud har ikke givet os en fej ånd ... Skam dig ... ikke ved vidnesbyrdet om vor Herre.«³⁰ Vi forlader ham aldrig.

Da jeg var på rejse i Østeuropa med præsident Dieter F. Uchtdorf sidste år, blev jeg forundret over de helliges tro og mod. En præstedømmeleder fra Ukraine fortalte os, at han var blevet kaldet til grenspræsidentskabet i foråret 1994, blot et halvt år efter han var blevet døbt. Dette fordrede, at han stod offentligt frem omkring sin tro og hjalp med at registrere Kirken i byen Dnepropetrovsk. Det var en usikker

tid i Ukraine, og det at stå åbent frem og vise sin tro på Kristus og det gengivne evangelium kunne indebære vanskeligheder, fx risikoen for at miste sit arbejde som pilot.

Præstedømmelederen fortalte os: »Jeg bad og bad. Jeg havde et vidnesbyrd, og jeg havde indgået en pagt. Jeg vidste, hvad Herren ønskede af mig.«³¹ Modigt gik han og hans hustru frem i tro, uden skam over Jesu Kristi evangelium.

Hvor der bliver givet meget, kræves der meget

Nogle spørger: »Er jeg nødt til at være anderledes end andre?« »Kan jeg ikke følge Kristus uden at tænke så meget over min opførsel?« »Kan jeg ikke elske Kristus uden at efterleve kyskhedsloven?« »Kan jeg ikke elske ham og gøre, hvad jeg vil om søndagen?« Jesus kom med dette enkle svar: »Elsker I mig, så hold mine bud.«³²

Nogle spørger: »Er der ikke mange af en anden tro, som elsker Kristus?« Selvfølgelig er der det! Men som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, der har modtaget vidnesbyrd om, at han lever, ikke blot fra

Bibelen, men også fra Mormons Bog, som ved, at hans præstedømme er blevet gengivet til jorden, som er blevet døbt og har modtaget Helligåndsgaven, som er blevet beseglet med kraft i hans hellige tempel og som tager del i forberedelsen til, at han skal vende tilbage til jorden i herlighed, kan vi ikke sammenligne os med dem, som endnu ikke har modtaget disse sandheder. »Til hvem meget er givet, bliver der krævet meget.«³³

Herren har sagt: »Dog må du selv vælge.«³⁴

Jeg lover jer, at når I vælger ikke at blive forarget eller flove, vil I føle hans kærlighed og godkendelse. I vil vide, at I bliver mere ligesom ham.³⁵

Vil vi forstå alting? Selvfølgelig ikke. Vi kan være nødt til at lægge visse ting til side, for at forstå dem senere.

Vil alt være retfærdigt? Det vil det ikke. Vi må acceptere, at der er noget, vi ikke kan ordne og tilgive andre, når det gør ondt.

Vil vi til tider føle os lukket ude fra dem omkring os? Helt bestemt.

Vil vi til tider blive forbavsede over at se den vrede, nogle få føler mod Herrens kirke og deres bestræbelser

på at stjæle den svages trængte tro?³⁶ Ja. Men det vil ikke hindre Kirkens vækst eller skæbne, ej heller vil det hæmme den åndelige fremgang blandt os, Herren Jesu Kristi tilhængere.

Forlad ham aldrig

Jeg elsker disse ord fra en yndlingssalme:

*Den sjæl, som til Jesus sin lid
kun har sat,
jeg vil ej forlade i mørkeste nat.
Den sjæl, om al helved imod
den mon stå,
skal gennem min nåde, skal gennem
min nåde,
skal gennem min nåde sin
salighed få.³⁷*

Fuldkommenhed bliver os ikke til del i dette liv, men vi udøver tro på Herren, Jesus Kristus, og holder vore pagter. Præsident Monson har lovet: »Jeres vidnesbyrd vil, hvis det konstant næres, give jer sikkerhed.«³⁸ Vi plejer vore åndelige rødder og tager dagligt for os af Kristi ord i skriften. Vi stoler på ordene fra de levende profeter,

som er givet os for at vise vej. Vi beder og beder og lytter til Helligåndens sagte røst, som leder os fremad og indgyder fred i vores sjæl. Uanset hvilke udfordringer vi møder, så forlader vi ham aldrig nogensinde.

Frelseren spurgte sine apostle: »Vil I også gå jeres vej?»³⁹

Peter svarede:

»Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord ...

«... og vi tror, og vi ved, at du er Guds hellige.»⁴⁰

Det har jeg også et vidnesbyrd om. Jeg vidner derom i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Mark 13:33.
2. L&P 46:8.
3. L&P 42:76.
4. 2 Pet 3:17.
5. Joh 6:66.
6. Joh 6:67.

7. Matt 26:22.
8. 3 Ne 9:14.
9. Matt 22:37.
10. Mark 8:34.
11. Matt 18:3; se også Mark 10:15; Luk 18:17; 3 Ne 9:22; 11:37-38.
12. Mosi 3:19.
13. Se Alma 5:14.
14. Joh 6:61.
15. Matt 13:21.
16. Se David A. Bednar, »Og intet bliver til anstød for dem,« *Liahona*, nov. 2006, s. 89-92.
17. Joseph Smith, i *Autobiography of Parley P. Pratt*, red. Parley P. Pratt jun., 1938, s. 118
18. I *History of the Church*, 3:46, fodnote.
19. Frederick G. Williams, »Frederick Granger Williams of the First Presidency of the Church,« *BYU Studies*, vol. 12, nr. 3, 1972, s. 261.
20. 1 Ne 8:24.
21. 1 Ne 11:25.
22. 1 Ne 8:12.
23. 1 Ne 8:26-27; se også v. 33.
24. Se 1 Ne 11:35-36; 12:18-19.
25. 1 Ne 8:33.
26. 1 Ne 8:28; fremhævelse tilføjet.
27. Præsident Boyd K. Packer har sagt: »Særligt fjernsynet [og internettet] er skyld i, at vi

ikke bare kigger over på den rummelige bygning, vi bor på en måde i den« (»Hvor er du i Lehis drøm?«, *Liahona*, aug. 2010, s. 29).

28. I den samme tale sagde præsident Thomas S. Monson: »Den store og rummelige bygning i Lehis drøm repræsenterer dem i verden, som håner Guds ord, og som latterliggør dem, der modtager det, og som elsker Frelseren og efterlever befalingerne,« (»Må I have mod,« *Liahona*, maj 2009, s. 126).
29. 1 Ne 8:33.
30. 2 Tim 1:7-8.
31. Fra personlig dialog og fra et oversat uddrag af en mundtlig beretning af Alexander Davydov, optaget den 16. juli 2010.
32. Joh 14:15.
33. L&P 82:3.
34. Moses 3:17.
35. Se 1 Ne 19:9.
36. Se 2 Ne 28:20.
37. »Så sikker en grundvold,« *Salmer og sange*, nr. 38.
38. Thomas S. Monson, *Liahona*, maj 2009, s. 126.
39. Joh 6:67.
40. Joh 6:68-69.

Ældste Richard G. Scott
De Tolv Apostles Kvorum

Den forvandlende kraft ved tro og karakterstyrke

Et pålideligt og retskaffent liv skaber en indre kraft og styrke, der varigt kan stå imod syndens og overtrædelsens nedbrydende indflydelse.

Når tro forstås og anvendes rigtigt, har det overraskende og vidtrækkende følger. En sådan tro kan forvandle et menneskes liv fra prosaiske hverdagsaktiviteter til en symfoni af glæde og lykke. At udøve tro er afgørende for vor himmelske Faders plan for lykke. Men sand tro, tro til frelse, bygger på Herren Jesus Kristus, tro på hans lærdomme, tro på Herrens salvedes profetiske vejledning, tro på evnen til at opdage skjulte egenskaber og karaktertræk, der kan forvandle liv. Tro på Frelseren er virkelig et princip, der bygger på handling og kraft.

Tro er en grundlæggende byggesten i skabelsen. Jeg er overbevist om, at Frelseren Jesus Kristus gør brug af tro, når han handler under ledelse af vor himmelske Fader. Mesteren brugte troen til at skabe de mest komplekse galakser, såvel som til at skabe kvarke, der er det mindste af de elementer, vi kender i dag. Men jeg tror på, at der findes endnu mindre byggesten i skabelsens underværker.

Tro på fremtiden udvises af par, der besegles i templet. De forstår, at de ved lydighed mod Jesu Kristi lærdomme og vor himmelske Faders plan for lykke kan have et liv sammen fyldt af glæde. De erkender, at når de udfordringer kommer, der er tiltænkt dem som en mulighed for at udvikle sig, vil de finde en produktiv og karakterdannende måde at overvinde dem på ved hjælp af Helligåndens tilskyndelser.

Tro og en fast karakter er tæt forbundet. Tro på kraften ved lydighed mod Guds befalinger vil opbygge karakterstyrke, man kan trække på, når man har brug for det. En sådan karakter dannes ikke i tider med store udfordringer eller fristelse. Det er der, den skal bruges. Din udøvelse af tro på sande principper styrker din karakter, karakterstyrke øger din evne til at udøve større tro. Som resultat af dette øges din evne og selvtillid til at overvinde livets prøvelser. Jo mere din karakter styrkes, desto mere er

du i stand til at nyde gavn af at udøve troens kraft. Du vil opdage, hvordan tro og fast karakter påvirker og styrker hinanden. En fast karakter væves tålmodigt af tråde af anvendte principper, læresætninger og lydighed.

Præsident Hugh B. Brown har sagt: »Hvor som helst i livet, hvor storslåede åndelige værdier afventer menneskets tilegnelse, kan kun troen anvende dem. Mennesket kan ikke leve uden tro, for på livets rejse er den væsentlige udfordring karakterdannelse – hvilket ikke er et resultat af logik, men af tro på idealer og en offervillig hengivenhed for dem« (i Conference Report, okt. 1969, s. 105). Vi udøver tro ved at handle. Joseph Smith sagde, at »tro [er] et princip med kraft og styrke« (*Lectures on Faith*, 1985, s. 72).

Vi bliver det, vi ønsker at blive ved hver dag konsekvent at være det, vi ønsker at blive. En retskaffen karakter er et værdifuldt udtryk for det, vi bliver. En retskaffen karakter er mere værd end nogen fysisk genstand, du ejer, nogen viden, du har tilegnet dig gennem studium, eller noget mål du har nået uanset, hvor lovprist den måtte være blandt mennesker. I det næste liv vil din retskafne karakter blive vurderet for at afgøre, hvordan du gjorde brug af det privilegium, jordelivet er.

Hverken Satan eller nogen anden magt kan ødelægge eller underminere din spirende karakter. Det er kun dig, der kan gennem ulydighed. En prægtig karakter kan forvandles til værdiløs aske, når den nedbrydes af bedrag eller overtrædelse.

En stærk moralsk karakter er en naturlig følge af konsekvente gode valg i livets prøvelser. Sådanne valg er truffet i tillid til det, man tror på, og som bekræftes, når man handler derefter.

Hvilke principper bygger tro på?

- Stol på Gud og hans villighed til at hjælpe, når der er brug for det, uanset hvor udfordrende omstændighederne er.
- Lydighed mod hans befalinger og et liv, der viser, at han kan stole på dig.
- Lydhørhed over for Åndens stille tilskyndelser.
- Modig efterlevelse af de tilskyndelser.
- Tålmodighed og forståelse når Gud lader dig kæmpe for din udvikling, og når svar kommer stykke for stykke over en længere tidsperiode.

»Tro er det, som man håber på og ikke ser; bestrid det derfor ikke, fordi I ikke ser det, for I modtager intet vidnesbyrd, førend jeres tro er blevet prøvet« (Eter 12:6). Derfor vil du, hver gang du prøver din tro – dvs. hver gang du handler værdigt på en tilskyndelse – modtage Åndens bekræftende

vidnesbyrd. Når du bevæger dig ud over grænserne for din egen forståelse og ind i tvivlens tusmørke, når du udøver tro, bliver du ledt til løsninger, som du ellers aldrig ville have fundet. Selv med den stærkeste tro vil Gud ikke altid indfri dine ønsker med det samme. Men Gud vil svare med det, der i henhold til hans evige plan er bedst for dig, når det vil være til størst gavn for dig. Vær taknemlig for, at Gud somme tider lader dig kæmpe længe, inden svaret kommer. Det bevirker, at din tro vokser og din karakter udvikles.

Den væsentligste del af karakteren er integritet. En værdig karakter vil styrke din evne til at genkende Åndens vejledning og være lydige mod den. Din vedholdende udøvelse af tro styrker din karakter. Ved at gøre Jesus Kristus og hans lære til kernen i dit liv, lægger du et fast grundlag for din spirende karakter.

Din jordiske lykke, såvel som din evige frelse, kræver mange korrekte valg, hvoraf ingen er svære at træffe.

Sammen skaber disse valg en karakter, der er modstandsdygtig over for syndens og overtrædelsens nedbrydende indflydelse. En ædel karakter er ligesom fint porcelæn lavet af udvalgte råmaterialer, formet af tro, forsigtigt udformet af vedholdende, retskafne handlinger og brændt i de opbyggende erfaringers ovn. Den er genstand for stor skønhed og uvurderlig værdi. Trods dette kan den beskadiges på et øjeblik ved overtrædelse, hvilket vil kræve en smertefuld, langvarigt anstrengelse at genopbygge. Når den beskyttes af selvkontrol, vil en retskaffen karakter være for evig.

Det bringer i sig selv ikke lykke, tilfredsstillelse eller glæde at opnå materielle ting i jordelivet. De leder os heller ikke til ophøjelse. Det er en ædel karakter – det stof af indre styrke og overbevisning vævet af utallige retskafne beslutninger, der giver livet retning. Et vedholdende, retskaffent liv skaber en indre kraft og styrke, der kan stå fast imod syndens og overtrædelsens nedbrydende indflydelse. Din tro på Jesus Kristus og lydighed mod hans bud vil styrke din karakter. Din karakter er en målestok for, hvad du er ved at blive. Den er beviset på, hvor godt du bruger din prøvetid her på jorden.

Der findes en talemåde, som vi alle forstår, der siger, at man får, hvad man betaler for. Dette gælder også i åndelige anliggender. Du får, hvad du betaler for i lydighed, tro på Jesus Kristus og flittig anvendelse af de sandheder, du lærer om. Det, du får, er dannelsen af din karakter, øgede evner og en succesrig gennemførelse af formålet med din skabelse, nemlig at blive prøvet og at nyde glæde.

Du kan ikke tillade dig at være passiv i dette liv, ellers vil det naturlige menneske med tiden underminere dine anstrengelser for at leve værdigt. Du bliver, hvad du gør, og hvad du tænker.

Mangel på karakterstyrke sætter en under pres til at tilfredsstille sin appetit eller søge personlig vinding. Du kan ikke med held afstive en svag karakter med en kappe af foregivenhed.

Med tiden vil en person, der træffer beslutninger baseret på tilfældigheder, næsten med sikkerhed begå alvorlig synd. Der er ingen sandhedens jernstang, der fører den person på rette vej. Han eller hun vil igen og igen støde på mange listige fristelser om at afvige fra budene. Sådanne valg retfærdiggøres af argumenter om, at de ikke er dårlige, at de er mere socialt acceptable og giver en større vennekreds. En klog person uden grundlæggende principper kan dog til tider opnå imponerende, midlertidige resultater. Men den opnåelse er som et sandslot. Når karakteren testes, smuldrer den og tager ofte andre med sig. Hvor forsigtigt en overtræder

end forsøger at holde overtrædelser af budene skjult, bliver de med tiden næsten altid offentligt kendt. Det sørger Satan for. Han og hans håndlangere er fast besluttede på at skade ethvert af vor himmelske Fader børn mest muligt. Ulydighed eller et alvorligt tillidsbrud leder uvægerligt til spørgsmålet, om der ikke også var andre. Andres tro på og tillid til denne persons karakter er svækket.

Dette jordeliv er en prøvestand. Hvor godt du imødegår udfordringer er afgørende for, hvor stærk din karakter bliver. Din tro på Jesus Kristus og hans lære styrker din karakter.

Jeg har personligt bevidnet, at begreber som tro, bøn, kærlighed og ydmyghed ikke indeholder nogen speciel betydning eller forårsager nogle mirakler, før de bliver en levende del af os som følge af vore egne erfaringer, fremmet af Helligåndens søde

tilskyndelser. Tidligt i livet opdagede jeg, at jeg intellektuelt kunne forstå evangelisk lære og gennem tankens kraft og grundig analyse indse, at de var af betydelig værdi. Men deres umådelige kraft og evne til at få mig til at udvide grænserne for min forestillingsevne og kapacitet, blev ikke en realitet førend tålmodig, konsekvent efterlevelse gjorde, at Helligånden hvilede på mig og udlagde betydningen af dem i mit hjerte. Jeg opdagede, at når jeg oprigtigt tjente andre, formede Gud min personlige karakter. Han frembragte en øget evne til at genkende Åndens vejledning. Det særlige ved evangeliets plan er, at ved at gøre de ting, Herren råder os til at gøre, får vi enhver forståelse og evne, der er nødvendig for at tilvejebringe fred og dyb glæde i dette liv. På samme måde får vi den forberedelse, der er nødvendig for evig lykke i Herrens nærhed.

Et vidnesbyrd styrkes af åndelige indtryk, der bekræfter en læres eller en retskaffen handlings gyldighed. Ofte ledsages denne form for vejledning af stærke følelser, der bringer tårer i øjnene og gør det svært at tale. Men et vidnesbyrd er ikke en følelse. Det er selve indbegrebet af en karakter, som er vævet af tråde af utallige korrekte beslutninger. Disse beslutninger er truffet med tillidsfuld overbevisning om ting, man tror på, men, som i det mindste i første omgang, ikke ses. Et stærkt vidnesbyrd skænker fred, tryghed og vished. Det afføder den overbevisning, at hvis man konsekvent efterlever Frelserens lærdomme, bliver livet smukt, fremtiden tryk, og man vil modtage styrke til at overvinde de udfordringer, som møder os på vejen. Et vidnesbyrd kommer af en forståelse for sandhed, af bønner og granskning af skriftens lære. Det næres ved at leve efter de sandheder med fastankret tro og tillid til, at de lovede resultater vil komme.

Dit vidnesbyrd vil blive gjort stærkt gennem villig lydighed mod tiendeloven og ved at give fasteofre, og Herren vil velsigne dig rigt for det. Når dit vidnesbyrd styrkes, vil Satan i endnu højere grad prøve at friste dig. Modstå hans forsøg. Du vil blive stærkere og hans indflydelse over dig vil formindskes.

Satans tiltagende indflydelse på verden tillades for at skabe en atmosfære, hvori vi kan blive prøvet. Selv om han forårsager store ødelæggelser i dag, er Satans endelige skæbne fastsat af Jesus Kristus gennem hans forsoning og opstandelse. Djævelen vil ikke sejre. Selv nu virker han kun inden for de rammer, Herren har sat. Han kan ikke fjerne velfortjente velsignelser. Han kan ikke ændre en karakter, som er vævet af retfærdige valg. Han har ikke magt til at knuse de evige bånd, som knyttes mellem mand, hustru og børn i et helligt

Dublin

tempel. Han kan ikke knuse sand tro. Han kan ikke tage dit vidnesbyrd fra dig. Alt dette kan dog mistes ved at give efter for hans fristelser. Men han har ikke i sig selv magt til at knuse dem.

For at opsummere:

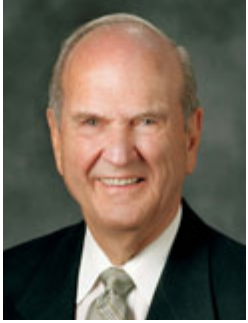
- Gud bruger din tro til at forme din karakter.
- Karakter er manifestationen af det, du bliver.
- En stærk karakter er resultatet af vedholdende, korrekte valg.
- Den væsentligste del af karakter er integritet.
- Jo mere din karakter styrkes, desto bedre er du i stand til at udøve troens kraft.

Ydmyghed er en kvalitet, der lader os blive belært fra det høje gennem Ånden eller blive belært fra kilder, hvis oprindelse var inspiration fra Herren, som for eksempel skrifterne eller profeternes udtalelser. Ydmyghed er den retskafne karakters dyrebare og frugtbare jord. I den spirer personlig vækst. Når den forædles gennem udøvelse af tro, beskæres af omvendelse og styrkes ved lydighed og gode gerninger vil sådanne frø frembringe den åndelige vejlednings værdsatte frugter. Guddommelig inspiration og kraft vil følge deraf – inspiration til at kende Herrens vilje og kraft til at fremskaffe evnen til at udføre den inspirerede vilje.

Må jeg fortælle om fire principper, der har bragt mig den dybeste følelse af fred og megen lykke til mit liv? Herren har oprettet disse hjørnestene i sin evige plan og hver af dem er essentiel. De virker sammen i harmoni og forstærker hinanden. Når de anvendes flittigt og konsekvent, danner de karakterstyrke og øger evnen til at forvandle livets udfordringer til trædesten mod lykken nu og for evigt. De er:

- Tro på Herren Jesus Kristus og hans plan for at få kraft til at opnå succes.
- Omvendelse for at korrigere konsekvenserne af begåede fejl eller udeladelsessynder.
- Lydighed mod Herrens bud for at få styrke og vejledning i vores liv.
- Uselvisk tjeneste for at berige andres liv.

Hvis du har besluttet dig for at leve retfærdigt, så tab ikke modet. Livet synes måske svært lige nu, men hold godt fast i sandhedens jernstang. Du klarer dig bedre, end du tror. Dine anstrengelser definerer din karakter, disciplin og tillid til vor himmelske Faders løfter og til Frelseren, når du vedholdende adlyder deres bud. Må Helligånden tilskynde dig til altid at træffe beslutninger, der styrker din karakter og bringer glæde og lykke. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste Russell M. Nelson
De Tolv Apostles Kvorum

Vær et forbillede for de troende

Uanset om vi er fuldtidsmissionærer eller medlemmer, bør vi alle være et forbillede på de, der tror på Jesus Kristus.

Mine elskede brødre, denne aften er vi samlet mange forskellige steder rundt om i verden. Vi har pragtfulde fuldtidsmissionærer blandt os. Jeg vil gerne bede alle fuldtidsmissionærerne om at rejse sig. Hvor end I er, ældster og missionspræsidenter, rejs jer venligst. Vi er taknemlige for hver eneste af jer! Vi takker jer! Vi elsker jer! I må gerne sætte jer.

Fra tid til anden er vi nødt til at minde os selv om, hvorfor vi har missionærer. Det skyldes en befaling fra Herren, som har sagt:

»Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn,

og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befaleet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.«¹

Denne befaling er en blandt mange, der er blevet gentaget, fordi Jesu Kristi evangelium er blevet gengivet i sin fylde. Missionærer tjener præcis, som de gjorde på Det Nye Testaments tid. Apostlenes

Gerninger beskriver apostlenes tidlige missionering og andre disciples, som fulgte Herren, da han tjente på jorden. Der læses vi om Saulus af Tarsus' bemærkelsesværdige omvendelse og dåb,² han som tidligere »fnyste ... af raseri og truede Herrens disciple med mord«³ og forfulgte medlemmerne i den knap flyvefærdige kirke. Med det udgangspunkt blev Saulus til den omvendte Paulus, en af Herrens største missionærer. De sidste 15 kapitler i Apostlenes Gerninger beretter om Paulus' og hans kammeraters indsats.

Auckland i New Zealand

I et brev til en af sine mest betroede kammerater skriver Paulus til den unge Timotheus: »Lad ingen ringeagte dig, fordi du er ung, men *vær et forbillede for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed.*«⁴ Dette råd er lige så gældende for os nu, som det var dengang. Det gælder fuldtidsmissionærer og ligeledes hvert enkelt medlem af Kirken. Uanset om vi er fuldtidsmissionærer eller medlemmer, bør vi alle være et forbillede på de, der tror på Jesus Kristus.

Fuldtidsmissionærer

Der er ca. 52.000 fuldtidsmissionærer, som tjener i 340 missioner rundt om i verden. De tror på og tjener Herren hengivent. Deres mål er at »indbyde andre til at komme til Kristus ved at hjælpe dem til at modtage det gengivne evangelium ved tro på Jesus Kristus og hans forsoning, omvendelse, dåb, modtagelse af Helligåndsgaven og at holde ud til enden.«⁵

Ligesom Timotheus er de fleste fuldtidsmissionærer unge mænd. Nogle er søstre, og nogle er seniormissionærer. Vi elsker hver og en! Missionærerne tjener for at gøre livet bedre for Guds børn. Vor himmelske Fader elsker hvert og et af sine børn. Han er jo deres Fader. Han ønsker at velsigne dem med sin største gave,

det evige liv.⁶ Derfor underviser missionærer, hvor end de tjener. De hjælper folk med at udvikle tro på Herren, omvende sig, blive døbt, modtage Helligåndsgaven og templets ordinan- cer og holde trofast ud til enden. Guds gerning og herlighed, »at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for men- nesket»,⁷ er også enhver missionærs hellige kald og ære.

Vi har brug for flere missionærer – flere værdige missionærer. Under sin jordiske tjenestegering sagde Herren til sine disciple: »Høsten er stor, men arbejderne få. Bed derfor høstens herre om at sende arbejdere ud til sin høst.»⁸

Ved denne konferences formid- dagsmøde kom vores elskede præ- sident Thomas S. Monson med en indtrængende bøn til hver ung mand i denne kirke om at forberede sig til missionærgerningen. Jeg håber, at hvert hjem i Kirken vil give agt på alt i hans budskab.

Jeg tilføjer mit vidnesbyrd til præsident Monsons vise råd. I min familie har jeg bemærket de velsig- nelser, der kommer til hver eneste missionær. Indtil videre løber antallet af børn, børnebørn og deres ægtefæl- ler, som har været på fuldtidsmission op i 49, og det antal fortsætter med at vokse. I hvert tilfælde har jeg set en øget visdom, moden dømmekraft og blomstrende tro hos hver missionær. Som generationer før dem er de trådt i Guds tjeneste for at tjene »ham af hele [deres] hjerte, kraft, sind og styrke.»⁹ Missionærgerningen er med til at forme deres guddommelige skæbne.

Medlemsmissionærer

Paulus' råd om at være et »forbil- lede for de troende« gælder i tilsva- rende grad medlemmerne. De fleste har ikke været og bliver måske aldrig fuldtidsmissionærer. Men alle kan

være medlemsmissionærer. Det min- der mig om en sjov begivenhed. Ved en stor boldbane på en missionær- skole stod der et skilt. Der stod: »Kun for missionærer!« Andre folk, der også ønskede at spille på boldbanen, satte deres eget skilt op. Der stod: »Ethvert medlem en missionær!«

Ethvert medlem kan være et for- billede for de troende. Brødre, som Jesu Kristi tilhængere kan enhver af jer leve i henhold til hans lære. I kan have et »rent hjerte og rene hænder.« I kan have »Guds billede aftegnet i jeres ansigtsudtryk.«¹⁰ Andre vil se jeres gode gerninger.¹¹ Herrens lys kan stråle fra jeres øjne.¹² Og med den udstråling må I hellere være forberedt på spørgsmål. Vær altid »rede til for- svar over for enhver, der kræver jer til regnskab for det håb, I har.«¹³

Lad jeres svar være varme og glade. Og lad jeres svar være relevante for den person. Husk, at han eller hun også er et Guds barn, den samme Gud, som brændende ønsker, at den person gør sig fortjent til evigt liv og at vende tilbage til ham en dag. I kan være den person, der åbner døren til deres frelse og forståelse for Kristi lære.¹⁴

Når I er begyndt at tale om det, så vær klar til det næste skridt. I kan invitere jeres venner med i kirke.

Mange af vore venner ved ikke, at de er velkomne i vore kirkebygninger. »Kom og se« var Frelserens indbydelse til dem, som ønskede at lære mere om ham.¹⁵ En indbydelse til at deltage med jer ved et søndagsmøde, en social aktivitet eller et tjenesteprojekt kan være med til at mane misforståelser i jorden og få gæster til at føle sig bedre tilpas blandt os.

Ræk som medlem af Kirken ud mod dem, I ikke kender, og hils varmt på dem. Ræk hver søndag en broder- lig hånd ud mod mindst én person, som I ikke kender. Prøv hver eneste dag at gøre vennekredsen større.

I kan opfordre en ven til at læse Mormons Bog. Forklar, at den hver- ken er en roman eller en historiebog. Den er endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus. Selve hensigten med den er at »overbevise jøde og ikke-jøde om, at Jesus er Kristus, den evige Gud, som giver sig til kende for alle folkeslag.«¹⁶ Der er en kraft i den bog, som kan røre hjertet og berige livet for den, der oprigtigt søger sandheden. Bed jeres venner om at læse bogen bønsmødt.

Profeten Joseph Smith sagde, at »Mormons Bog var den mest korrekte bog på jorden og vor religions slut- sten, og at et menneske ville komme Gud nærmere ved at efterleve forskrif- terne i den end i nogen anden bog.«¹⁷ Mormons Bog lærer os om Jesu Kristi forsoning og er et redskab ved hvilket Gud vil opfylde sit gamle løfte om at indsamle Israel i de sidste dage.¹⁸

For mange år siden spurgte to af mine kolleger mig – en sygeplejer- ske og hendes mand, som var læge – hvorfor jeg levede, som jeg gjorde. Jeg svarede: »Fordi jeg ved, at Mor- mons Bog er sand.« Jeg lånte dem mit eksemplar af bogen og opfordrede dem til at læse den. En uge efter afle- verede de bogen med et høfligt »tak for lån.«

Dublin

Jeg svarede: »Hvad mener I med tak for lån? Det lyder overhovedet ikke som noget, en, der har læst bogen, ville sige. I har ikke læst den, vel? Vær sød at tage den med igen og læs den, og så vil jeg gerne have min bog tilbage.«

Idet de indrømmede blot at have bladret i den, tog de imod min opfordring. Da de vendte tilbage, sagde de med tårer i øjnene: »Vi har læst Mormons Bog. Vi ved, at den er sand! Vi vil gerne vide mere.« De lærte mere, og jeg fik privilegiet af at døbe dem begge.

En anden måde, hvorpå I kan fortælle andre om evangeliet, er ved at invitere venner til at mødes med fuldtidsmissionærer i jeres hjem. Disse missionærer er kaldet og forberedt på at undervise i evangeliet. I jeres hjem og med jeres konstante støtte kan jeres venner indlede deres rejse mod frelse og ophøjelse. Herren har sagt: »I er kaldet til at bringe indsamlingen af mine udvalgte i stand; for mine udvalgte hører min røst og forhærdet ikke deres hjerte.«¹⁹

Skriften siger, at »der findes endnu mange på jorden ... som holdes borte fra sandheden blot derved, at de ikke ved, hvor de kan finde den.«²⁰ Er det ikke en oplagt mulighed for jer? I kan blive dem, der hjælper dem til at finde sandheden!

I disse internettider er der nye og spændende måder at missionere på. I kan opfordre venner og naboer til

at klikke ind på den nye hjemmeside mormon.org. Hvis I blogger eller deltager i sociale netværk, kan I have et link til mormon.org, og der kan I oprette jeres egen personlige profil. Hver profil indeholder et udtryk for tro, en oplevelse og et vidnesbyrd. Eftersom dette er nye funktioner, er de fleste af disse profiler på engelsk. De følger på flere sprog senere.

Disse profiler kan have en stor betydning for det gode. For to måneder siden så en ung mand, Zac – som lige var begyndt på universitetet – en reklame på tv for mormon.org i Baton Rouge i Louisiana. Han gik ind på hjemmesiden og blev draget af de profiler, medlemmer af Kirken havde oprettet. På vores hjemmeside fandt han et link, som informerede ham om, hvor han kunne komme i kirke. Næste søndag kom han – iført hvid skjorte og slips – i kirke, hvor han blev præsenteret for medlemmer i menigheden og blev til alle møderne. Han blev inviteret til middag hos et medlem, hvor han også modtog sin første undervisning af missionærerne. På under to uger blev han døbt og bekræftet som medlem af Kirken.²¹ Velkommen til, Zac! (Han lytter med).

Enhver eksemplarisk Jesu Kristi discipel kan blive en effektiv medlemsmissionær. Medlemmer og fuldtidsmissionærer kan arbejde sammen om at bringe evangeliets velsignelser ud til venner og naboer. Mange af

dem er af Israels hus, der nu som lovet bliver samlet. Dette er alt sammen en del af forberedelsen på Herrens andet komme.²² Han ønsker, at vi hver især må være et sandt forbillede for de troende.

Jeg ved, at Gud lever. Jesus er Kristus. Dette er hans kirke. Mormons Bog er sand. Joseph Smith oversatte den og er profeten for denne sidste uddeling. Præsident Thomas S. Monson er Guds profet i dag. Det bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Matt 28:19-20.
2. Se ApG 9:3-18.
3. ApG 9:1.
4. 1 Tim 4:12; fremhævelse tilføjet.
5. *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2005, s. 1.
6. Se L&P 14:7.
7. Moses 1:39.
8. Luk 10:2.
9. L&P 4:2.
10. Alma 5:19.
11. Se Matt 5:16; Alma 7:24.
12. Se L&P 88:11.
13. 1 Pet 3:15.
14. Se 2 Ne 31:2, 21.
15. Joh 1:39. Dette omtales også i Åb 6:1, 3, 5, 7.
16. Mormons Bogs titelblad.
17. Indledning til Mormons Bog.
18. Se 3 Ne 21:1-7. Bemærk, at disse syv vers består af én sætning.
19. L&P 29:7.
20. L&P 123:12.
21. Personlig samtale med William G. Woods, præsident for Baton Rouge-missionen i Louisiana.
22. Se Mal 4:5; 3 Ne 25:5; L&P 2:1; 110:14-16; 128:17; 138:46; JS-H 1:38.

Ældste Patrick Kearon
De Halvfjerds

»Kom til mig med hjertets faste forsæt, og jeg skal helbrede jer«

Vor Frelser er Fredsfyrsten, den store Læge, den eneste ene, som i sandhed kan rense os fra syndens brod.

I aften vil jeg gerne komme med et budskab om trøst og helbredelse for de af jer, som føler sig ensomme eller svigtede, der har mistet freden i sindet eller hjertet eller føler, de har forpurret deres sidste chance. Total helbredelse og fred kan findes ved Frelserens fødder.

Som syvårig dreng på den arabiske halvø mindede mine forældre mig konstant om *altid* at have sko på, og jeg forstod godt hvorfor. Jeg vidste, at skoene ville skærme mine fødder mod mange af de farer, der er i ørkenen som slanger, skorpioner og torne. En morgen, efter vi havde overnattet i ørkenen, ville jeg ud på opdagelse, men jeg gad ikke tage mine sko på. Jeg tænkte, at jeg bare ville tage en lille tur og blive tæt på lejren. Så jeg stak bare i et par klipklappere. Jeg overbeviste mig selv om, at det var sko – en slags sko. Og hvad kunne der desuden ske?

Da jeg gik i det kolde sand – i mine klipklappere – kunne jeg mærke en torneagtig ting gå igennem svangen

på min fod. Jeg kiggede og så ikke en torn, men en skorpion. Da jeg blev opmærksom på skorpionen og indså, hvad der var sket, var smerten begyndt at sprede sig fra min fod og op i mit ben. Jeg greb fat om det øverste af mit ben og prøvede at forhindre smerten i at brede sig og råbte på hjælp. Mine forældre kom løbende til.

Min far slog skorpionen med en skovl, og en voksen ven, som var med på turen, prøvede at suge giften ud af min fod. I det øjeblik troede jeg, at jeg skulle dø. Jeg tudede, da mine forældre bar mig ind i bilen og i høj fart kørte tværs over ørkenen mod det nærmeste hospital, som lå mere end to timers kørsel væk. Smerten i mit ben var sønderlemmende og hele turen troede jeg, at jeg skulle dø.

Da vi endelig kom frem til hospitalet, forsikrede lægen os om, at det kun var små børn og alvorligt underernærede, der var i livsfare ved sådanne skorpionbid. Han gav mig en bedøvelse, som gjorde, at mit ben blev følelsesløst, og at jeg ikke kunne

mærke smerten. Inden for 24 timer havde jeg ikke længere nogle men efter skorpionbidet. Men jeg havde lært en vigtig lektie.

Jeg vidste jo, at når mine forældre bad mig om tage sko på, så mente de ikke klipklappere, jeg var gammel nok til at vide, at klipklappere ikke gav samme beskyttelse som et par sko. Men den morgen i ørkenen så jeg bort fra det, jeg vidste, var rigtigt. Jeg ignorerede det, mine forældre gentagne gange havde lært mig. Jeg havde både været doven og lidt oprørske, og jeg betalte prisen.

Når jeg taler til jer tapre, unge mænd, fædre, lærere, ledere og venner, vil jeg gerne hylde alle jer, som omhyggeligt stræber efter at blive det, som Herren har brug for og ønsker, I skal være. Men jeg vidner ud fra min egen erfaring som dreng og mand om, at det at se bort fra det, vi ved, er rigtigt, uanset om det skyldes dovenskab eller oprørstrang, altid medfører uønskede og åndeligt ødelæggende konsekvenser. Nej, skorpionen var ikke ved at tage livet af mig, men den voldte ekstrem smerte og kval for både mig og mine forældre. Når det handler om, hvordan vi efterlever evangeliet, må vi ikke reagere med dovenskab eller oprørstrang.

Som medlemmer af Jesu Kristi Kirke og præstedømmebærere, kender vi de bud og standarder, vi har indgået pagt om at overholde. Når vi vælger at følge en anden sti end den, vi ved, er rigtig, som vore forældre og ledere har undervist os om, og som Helligånden har vidnet om for os, er det ligesom at gå ud i ørkenens sand i klipklappere i stedet for sko. Så forsøger vi at retfærdiggøre vores dovne eller oprørske opførsel. Vi siger til os selv, at vi ikke rigtigt gør noget forkert, at det ikke rigtigt betyder noget, og at der ikke sker noget rigtig slemt

ved lige at give lidt slip på jernstangen. Måske beroliger vi os selv ved tanken om, at alle andre også gør det – eller gør noget værre – og at det under alle omstændigheder ikke får negative konsekvenser. Vi overbeviser på en eller måde os selv om, at vi er undtagelsen fra reglen og derfor er immune over for følgerne ved at bryde den. Vi nægter nogle gange helt bevidst at »adlyde med nøjagtighed«¹ – som der står i *Forkynd mit evangelium* – og vi holder en del af vores hjerte tilbage fra Herren, og så er det, vi bliver bidt.

Skriften lærer os, at »Herren *kræver hjertet*«,² og vi er blevet befalet at elske Herren og tjene ham »af *hele* [vores] hjerte.«³ Løftet er så, at vi »kan stå ulastelige for Gud på den yderste dag« og vende tilbage til hans nærhed.⁴

I Mormons Bog nedlagde antinefi-lehierne deres krigsvåben og begravde dem i jordens dyb og indgik pagt om aldrig igen at løfte deres våben mod deres brødre. Men de gjorde mere end det. »De blev et retfærdigt folk,« fordi »de nedlagde deres *oprørvåben*, så de ikke mere kæmpede mod Gud.«⁵ Deres omvendelse var så omfattende og dyb, at de »aldrig faldt fra.«⁶

Men husk deres tilstand, inden de omvendte sig: Hvor de, som skriften siger, levede i »åbent oprør mod Gud.«⁷ Deres oprørske hjerte gjorde, at de levede »i en tilstand, der er i modstrid med lykkens natur,« fordi de levede »i modstrid med Guds natur.«⁸

Da de havde nedlagt deres *oprørvåben*, gjorde de sig fortjent til Herrens helbredende kraft og fred, og det kan vi også. Frelseren sagde: »Hvis de ikke forhærder deres hjerte og ikke gør deres nakke stiv imod mig, skal de blive omvendt, og *jeg vil helbrede dem*.«⁹ Vi kan alle modtage

hans invitation om at »vende tilbage og omvende [os] og komme til mig med hjertets faste forsæt, og jeg skal helbrede [jer].«¹⁰

Sammenlign denne mirakuløse helbredelse med det, der sker, »når vi forsøger at skjule vore synder eller at tilfredsstille vor stolthed [eller] vor

forfængelige ærgerrighed ... se, da trækker himlene sig tilbage, Herrens Ånd bedrøves« og da er vi overladt til selv »at stampe mod brodden ... og ... at kæmpe mod Gud.«¹¹

Brødre, vi finder kun helbredelse og lindring, når vi knæler for vor Frelser, Jesu Kristi fødder – den store

læge. Vi må nedlægge vore oprørsvåben (vi ved hver især, hvad det er). Vi må aflægge vores synd, forfængelighed og stolthed. Vi må opgive vores begær efter at følge verden og at blive respekteret og hyldet af verden. Vi må holde op med at kæmpe mod Gud og i stedet give *hele vores hjerte* til ham uden at holde igen. Så kan han helbrede os. Så kan han rense os fra syndens giftige brod.

»For Gud sendte ikke sin søn til verden for at dømme verden, men for at verden skal frelses ved ham.«¹²

Præsident James E. Faust sagde:

»Når vi får lydighed som mål, er det ikke længere et irritationsmoment; i stedet for en anstødssten bliver det en byggesten ...

Lydighed fører til virkelig ægte frihed. Jo mere vi adlyder den åbenbarede sandhed, desto mere frie bliver vi.«¹³

I sidste uge mødte jeg en 92-årig gammel mand, som havde deltaget i mange store felttog under Anden Verdenskrig. Han havde overlevet at blive såret tre gange, den ene gang af en landmine, som sprang under den jeep, han kørte i, og dræbte chaufføren. *Han lærte, at man for at overleve i et minefelt må følge hjulsporene fra det*

forankørende køretøj nøjagtigt. Enhver afvigelse til højre eller venstre kunne være og var ofte dødbringende.

Vore profeter og apostle, ledere og forældre anviser konstant det spor, vi må følge for at undgå ødelæggende slag mod vores sjæl. De ved, at stien er blevet sikkert ryddet for miner (eller skorpioner), og de beder os utrætteligt om at følge dem. Der er så mange ødelæggende faldgruber, som lokker os væk fra sporet. At forville sig ud i stoffer, alkohol, pornografi eller umoralsk opførsel via internettet eller et videospil vil føre os direkte ind i en eksplosion. Afvigelse til højre eller venstre fra det sikre spor foran os, uanset om det skyldes dovenskab eller oprør, kan vise sig fatalt for vores åndelige liv. Der er ingen undtagelse fra denne regel.

Dersom vi kommer bort fra sporet, kan vi ændre os, vi kan vende om, og vi kan genvinde vores glæde og indre fred. Vi vil opdage, at det at vende tilbage til det spor, hvorfra landminerne er ryddet, er en vældig lettelse.

Ingen kan finde fred i et minefelt.

Vor Frelser er Fredsfyrsten, den store Læge, den eneste ene, som i sandhed kan rense os fra syndens brod og stolthedens gift og forandre

vores oprørske hjerte til et omvendt pagtshjerte. Hans sonoffer er uendeligt og omfatter os alle.

Den indbydelse, som den opstandne Kristus gav til nefitterne, da han betjente dem, står stadig ved magt for os: »Har I nogen blandt jer, som er syge? Bring dem herhen. Har I nogen, der er lamme eller blinde eller halte eller vanføre eller spedalske, eller som er krøblinger, eller som er døve, eller som er plaget på anden måde? Bring dem herhen, og jeg vil helbrede dem.«¹⁴

Ingen af jer har forspildt sin sidste chance. I kan ændre jer, I kan komme tilbage, I kan bede om nåde. Kom til den Eneste, som kan helbrede, og I vil finde fred. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2005, indersiden af bagsiden.
2. L&P 64:34; fremhævelse tilføjet.
3. L&P 4:2; 59:5; fremhævelse tilføjet.
4. L&P 4:2.
5. Alma 23:7; fremhævelse tilføjet.
6. Alma 23:6.
7. Mosi 2:37; Alma 3:18; se også Morm 2:15.
8. Alma 41:11.
9. L&P 112:13; fremhævelse tilføjet.
10. 3 Ne 18:32.
11. L&P 121:37, 38.
12. Joh 3:17.
13. James E. Faust, »Lydighed – Vejen til frihed«, *Liahona*, juli 1999, s. 55, 53.
14. 3 Ne 17:7; fremhævelse tilføjet.

Ældste Juan A. Uceda
De Halvfjerds

Han lærer os, hvordan vi aflægger det naturlige menneske

Jeg bærer vidnesbyrd om realiteten af og kraften i Frelserens forsoning til at rense og gøre os og vore hjem hellige.

En morgen samledes en familie for at studere skrifterne, som de plejede at gøre. Da de samledes, mærkede faderen en negativ ånd: Nogle af familiens medlemmer så ikke særlig begejstrede ud for at deltage. De bad en familiebøn, og da de begyndte at læse, bemærkede faderen, at et af børnene ikke havde sine egne skrifter med. Han opfordrede hende til at gå ind på sit værelse og hente sine skrifter. Det gjorde hun modstræbende, og efter hvad der virkede som en evighed, kom hun tilbage, satte sig ned og sagde: »Behøver vi virkelig gøre det nu?»

Faderen tænkte ved sig selv, at fjenden af al retfærdighed ønskede at skabe problemer for dem, så de ikke fik læst i skrifterne. Faderen prøvede at bevare roen og sagde: »Ja, vi er nødt til at gøre det nu, for det er det, Herren ønsker, vi skal gøre.»

Hun svarede: »Jeg har virkelig ikke lyst til at gøre det lige nu!«

Så mistede faderen tålmodigheden, hævede stemmen og sagde: »Det er

mit hjem, og vi vil altid læse i skrifterne i mit hjem!«

Tonefaldet og volumen af hans stemme sårede datteren, og med skrifterne i hånden forlod hun familiekredsen, løb ind på sit værelse og smækkede døren i. Således endte familiens skriftstudium: Der var ingen harmoni og ikke megen kærlighed at føle i hjemmet.

Faderen vidste, at han havde handlet forkert, så han gik på sit eget værelse og knælede i bøn. Han bøn-faldt Herren om hjælp, da han vidste, han havde stødt et af Herrens børn, en datter han elskede meget højt. Han bad indtrængende Herren om at genskabe en ånd af kærlighed og harmoni i hjemmet og gøre dem i stand til fortsat at studere skrifterne som familie. Mens han bad, fik han en tanke: »Gå hen og sig undskyld.« Han bad fortsat oprigtigt om, at Herrens ånd måtte vende tilbage til hans hjem. Igen kom tanken: »Gå hen og sig undskyld.«

Han ønskede virkelig at være en god far og gøre det rigtige, så han

rejste sig og gik hen til sin datters værelse. Han bankede forsigtigt på døren flere gange, og der kom intet svar. Så åbnede han langsomt døren og så, hvordan hans pige hulkede og græd på sin seng. Han knælede ved siden af hende og sagde med en mild og blid stemme: »Undskyld. Jeg undskylder for det, jeg gjorde.« Han gentog: »Undskyld, jeg elsker dig og ønsker ikke at såre dig.« Og da kom den lektie, Herren ønskede, han skulle lære, fra et barns mund.

Hun holdt op med græde, og efter en kort tavshed tog hun sine skrifter og begyndte at slå nogle vers op. Faderen så på, mens de rene, fine hænder bladrede gennem skrifterne side efter side. Hun kom til de vers, hun søgte, og begyndte at læse meget langsomt og med en blid stemme: »For det naturlige menneske er en fjende af Gud og har været det fra Adams fald og vil være det for evigt og altid, medmindre han giver efter for den hellige Ånds tilskyndelser og aflægger det naturlige menneske og bliver en hellig ved Herren Kristi forsoning og bliver som et barn, underdanig, sagtmodig, ydmyg, tålmodig, fuld af kærlighed, villig til at underordne sig alt det, som Herren finder det tjenligt at pålægge ham, ligesom et barn underordner sig sin far.«¹

Mens han stadig lå på knæ ved hendes seng, blev han overvældet af ydmyghed og tænkte ved sig selv: »Det skriftsted blev skrevet til mig. Hun har lært mig en vigtig lektie.«

Så vendte hun sig mod ham og sagde: »Undskyld. Undskyld, far.«

I det øjeblik forstod faderen, at hun ikke læste verset for at anvende det på ham, men hun læste det og anvendte det på sig selv. Han bredte sine arme ud og omfavnede hende. Kærlighed og harmoni vendte tilbage i denne smukke, forsonende stund, der

affødtes af Guds ord og Helligånden. Det skriftsted, som datteren huskede fra sit personlige studium, havde rørt hans hjerte med Helligåndens ild.

Mine elskede brødre, vores hjem bør være et sted, hvor Helligånden kan bo. »Kun hjemmet kan måle sig med templet, når det kommer til hellighed.«² Der er ikke plads til det naturlige menneske i vores hjem. Det naturlige menneske har en tilbøjelighed til »at skjule [sine] synder eller at tilfredsstille [sin] stolthed, [sin] forfængelige ærgerrighed, eller at udøve magt eller herredømme eller tvang over menneskenes børns sjæle, [og når han handler] i nogen som helst grad af uretfærdighed, se, da trækker himlene sig tilbage, Herrens ånd bedrøves, og når den trækker sig tilbage, så er det amen med den mands præstedømme, eller myndighed.«³

Vi, der bærer Det Aronske eller Melkisedekske Præstedømme, bør altid huske, at »ingen magt eller

indflydelse kan eller bør fastholdes i kraft af præstedømmet, uden at det sker ved overtalelse, ved langmodighed, ved mildhed og sagtomhed og ved uskrømtet kærlighed, ved venlighed og sand kundskab, som uden hykleri og uden svig i høj grad vil udvikle sjælen.«⁴

Stridslyst forlader vores hjem og vores tilværelse, når vi stræber efter at efterleve disse kristuslignende egenskaber. »Og I skal også tilgive hinanden jeres overtrædelser; for sandelig siger jeg til dig: Den, der ikke tilgiver sin næste hans overtrædelser, når han siger, at han omvender sig, han har bragt sig selv under fordømmelse.«⁵ »Undskyld. Undskyld, far.«

Herren Jesus Kristus, der er Fredsfyrsten, lærer os, hvordan vi kan skabe fred i vores hjem.

Han lærer os at være underdanige, eller med andre ord at give efter for Herrens vilje eller kraft. »Gå hen og sig undskyld.«

Han lærer os at være sagtomme, eller med andre ord at være »af mildt temperament; blid; mild; ikke let at provokere eller irritere; eftergivende; overbærende ved fornærmelser.«⁶

Han lærer os at være ydmyge eller med andre ord »beskeden, ærbar; sagtomme; underdanig; at modsætte sig stolthed, hovmodighed, arrogance eller foregivelse.«⁷

»Undskyld. Jeg undskylder for det, jeg gjorde.«

Han lærer os, at være tålmodige eller med andre ord »at være i besiddelse af egenskaben at kunne udholde ondt uden at klage eller være irriteret« eller »at være rolig, når man udsættes for fornærmelser eller krænkelse.«⁸

Han lærer os at være fyldt med kærlighed. »Jeg elsker dig og ønsker ikke at såre dig.«

Ja, mine elskede brødre, han lærer os at aflægge det naturlige menneske, som faderen i denne historie, der bønfuldt Herren om hjælp. Ja, ligesom han omfavnedes sin datter i kærlighed,

så rækker Frelseren også sine arme ud for at omfavne os, når vi virkelig omvender os.

Han lærer os at blive »en hellig ved Herren Kristi forsoning«. Og så vil vi forsone os med Gud og blive Guds venner. Jeg bærer vidnesbyrd om realiteten af og kraften i Frelserens forsoning til at rense og gøre os og vores hjem helligt, når vi stræber efter at aflægge det naturlige menneske og følge ham.

Han er »Guds lam«,⁹ han er »den hellige og retfærdige«¹⁰, og »man skal kalde ham Underfuld Rådgiver, Vældig Gud, Evigheds Fader, Freds Fyrste.«¹¹ i Herren Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Mosi 3:19.
2. Bible Dictionary, »Temple«.
3. L&P 121:37.
4. L&P 121:41-42.
5. Mosi 26:31.
6. *Noah Webster's First Edition of An American Dictionary of The English Language*, 9. udg., 1996, »meek«.
7. *Noah Webster's First Edition*, »humble«.
8. *Noah Webster's First Edition*, »patient«.
9. Joh 1:29.
10. ApG 3:14.
11. Es 9:6.

Præsident Dieter F. Uchtdorf

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Stolthed og præstedømmet

Stolthed er en kontakt, der slukker for præstedømmets kraft. Ydmyghed er en kontakt, der tænder for den.

Mine kære brødre, jeg takker jer for at være kommet sammen over hele verden til dette præstedømmemøde ved generalkonferencen. Jeres tilstedeværelse viser jeres forpligtelse til, sammen med jeres brødre, som bærer det hellige præstedømme, at rejse jer for at tjene og ære jeres Herre og Forløser, Jesus Kristus, uanset hvor I er.

Oftentimes knytter vi perioder i vores liv sammen med begivenheder, der har gjort indtryk på vores sind og hjerte. Der er mange sådanne begivenheder i mit liv, men en fandt sted i 1989, da jeg hørte den tidløse tale af præsident Ezra Taft Benson, »Vogt jer for stolthed og hovmod.« I indledningen blev det sagt, at dette emne havde ligget præsident Benson meget på sinde i nogen tid.¹

Jeg har følt en tilsvarende byrde de sidste par måneder. Helligåndens tilskyndelser har indtrængende opfordret mig til at istemme, som et andet vidne til det budskab, præsident Benson kom med for 21 år siden.

Hvert eneste menneske har mindst et tilfældigt, om ikke et indgående forhold til synden stolthed. Ingen har undgået den; få har overvundet den.

Da jeg fortalte min hustru, at dette ville være emnet for min tale, smilede hun og sagde: »Det er rigtigt godt, at du taler om noget, som du ved så meget om.«

Andre betydninger af stolthed

Jeg mindes også en interessant bivirkning af præsident Bensons indflydelsesrige tale. En tid var det næsten blevet tabu blandt Kirkens medlemmer at sige, at de var »stolte« af deres børn eller deres land, eller at de var »stolte« over deres arbejde. Selve ordet *stolthed* syntes at blive helt udstødt af vores ordforråd.

I skriften finder vi mange eksempler på gode og retfærdige mennesker, som i retfærdighed glæder sig og samtidig fryder sig over Guds godhed. Vor himmelske Fader præsenterede selv sin elskede Søn med ordene »i hvem jeg har velbehag.«²

Alma frydede sig ved tanken om, at han kunne være »et redskab i Guds hænder.«³ Apostlen Paulus frydede sig over Kirkens medlemmers trofasthed.⁴ Den store missionær Ammon frydede sig over den succes, som han og hans brødre havde oplevet som missionærer.⁵

Jeg tror, at der er forskel på at være stolt af visse ting og at være fuld af stolthed. Jeg er stolt af mange ting. Jeg er stolt af min hustru. Jeg er stolt af vore børn og børnebørn.

Jeg er stolt af Kirkens ungdom, og jeg fryder mig over deres godhed. Jeg er stolt af jer, mine kære og trofaste brødre. Jeg er stolt over at stå skulder ved skulder med jer som bærere af Guds hellige præstedømme.

Stolthed er selvhævdelsens synd

Hvad er så forskellen på denne form for stolthed og den, som præsident Benson kaldte den »den universelle synd?«⁶ Stolthed er en synd, som præsident Benson så mindeværdigt belærte os om, fordi den frembringer had og fjendskab og gør os til modstandere af Gud og vore medmennesker. Stolthed er i sin kerne en synd bestående af sammenligning, for selvom den normalt begynder med: »Se, hvor vidunderlig jeg er, og de store ting, som jeg har udrettet«, så synes den altid at ende med: »Derfor er jeg bedre end dig.«

Når vores hjerte er fyldt med stolthed, begår vi en alvorlig synd, for vi bryder de to store bud.⁷ I stedet for at tilbede Gud og elske vores næste, afslører vi den virkelige genstand for vores tilbedelse og kærlighed – det

billede, som vi ser i spejlet.

Stolthed er selvhævdelsens store synd. Den er for rigtig mange en personlig Rameumptom, en hellig forhøjning, der retfærdiggør misundelse, begær og forfængelighed.⁸ På en måde er stolthed den oprindelige synd, for før denne jord blev til, fældede stolthed Lucifer, en morgengryets søn, »som havde myndighed i Guds nærhed.«⁹ Hvis stolthed kan korrumpere en så dygtig og lovende person som ham, bør vi så ikke også granske vores egen sjæl?

Stolthed har mange ansigter

Stolthed er en livstruende kraft. Det er en port, der leder til en mængde andre menneskelige svagheder. Man kan faktisk sige, at enhver anden synd i realiteten er et udtryk for stolthed.

Denne synd har mange ansigter. Den får nogle til at svælge i deres selvopfattede værdi, præstationer, talenter, velstand eller position. De regner disse velsignelser som bevis på at være »udvalgte«, »overlegne« eller »mere retfærdige« end andre. Det er den synd at sige: »Tak Gud, jeg er mere værdifuld end jer.« I sin kerne er det ønsket om at blive beundret eller misundt. Det er selvforherligelsens synd.

For andre bliver stolthed til misundelse: De ser med bitterhed på dem, der har bedre stillinger, flere talenter eller flere ejendele, end de har. De forsøger at såre, begrænse eller nedgøre andre i et misforstået og uværdigt forsøg på at hævde sig. Når de, som de misunder, snubler eller lider, så fryder de sig i det skjulte.

Sportens laboratorium

Der er måske intet bedre laboratorium til at observere syndens stolthed end inden for sport. Jeg har altid elsket at deltage i og overvære sportsbegivenheder. Men jeg må tilstå, at

der er tidspunkter, hvor manglen på høflighed er pinlig. Hvordan kan det være, at mennesker, der normalt er venlige og omsorgsfulde, kan være så intolerante og hadefulde mod modstanderens hold eller deres fan?

Jeg har set sportsfan bagtale og betragte deres rivaler som onde. De leder efter enhver fejl og blæser den op. De retfærdiggør deres had med grove generaliseringer og anvender dem over for enhver, der er knyttet til det andet hold. Når det går deres rival dårligt, så fryder de sig.

Brødre, desværre ser vi i dag alt for ofte den samme indstilling og opførsel gøre sig gældende i den offentlige debat omkring politik, race og religion.

Mine kære brødre i præstedømmet, mine elskede meddisciple af den milde Kristus, bør vi ikke holde os til en højere standard? Vi må som præstedømmebærere forstå, at alle Guds børn bærer den samme holddragt. Vores hold er menneskeheds broderskab. Dette liv på jorden er vores bane. Vores mål er at lære at elske Gud og at vise den samme kærlighed til vore medmennesker. Vi er her for at leve i henhold til hans lov og at oprette Guds rige. Vi er her for at opbygge, opløfte, behandle retfærdigt og opmuntre alle vor himmelske Faders børn.

Vi må ikke inhalere

Da jeg blev kaldet som generalautoritet, var jeg så velsignet at blive undervist af mange af de ledende brødre i Kirken. En dag havde jeg lejlighed til at køre præsident James E. Faust til en stavskonference. I de timer, hvor vi sad i bilen, tog præsident Faust sig tid til at undervise mig i nogle vigtige principper omkring min opgave. Han forklarede også, hvor flinke Kirkens medlemmer er,

især over for generalautoriteter. Han sagde: »De behandler dig altid meget venligt. De siger pæne ting om dig.« Han lo lidt og sagde så: »Dieter, vær taknemlig for dette. Men prøv aldrig at inhalere det.«

Det er en god lektie for os alle, brødre, i enhver kaldelse eller situation i livet. Vi kan være taknemlige for vores helbred, velstand, ejendele eller position, men når vi begynder at inhalere det – når vi bliver besat af vores status, når vi fokuserer på vores egen betydning, magt eller omdømme, når vi dvæler ved vores offentlige omdømme og tror på det, andre siger om os – så er det, at problemerne begynder, så er det, at stoltheden begynder at korrumpere.

Der er masser af advarsler om stolthed i skrifterne: »Den ryggesløse voldes strid med sin frækhed, hos dem, der tager mod råd, er der visdom.«¹⁰

Apostlen Peter advarede om, at »Gud står de hovmodige imod, de ydmyge viser han nåde.«¹¹ Mormon forklarede: »Ingen bortset fra den sagtmodige og ydmyge af hjertet er antagelig for Gud.«¹² Herren udvælger med vilje »det, som er svagt i verden ... for at gøre det stærke til skamme.«¹³ Herren gør dette for at vise, at hans hånd er en del af hans værk, så vi ikke sætter vores »lid til armen af kød.«¹⁴

Vi er vor Herres og Frelseres, Jesu Kristi tjenere. Vi har ikke fået præstedømmet, for at vi kan føre os frem og sole os i lovprisning. Vi er her for at rulle ærmerne op og komme i gang. Vi er indrulleret i en opgave ud over det sædvanlige. Vi er kaldet til at forberede verden til vor Herres og Frelseres, Jesu Kristi komme. Vi søger ikke vores egen ære, men giver prisen og æren til Gud. Vi ved, at det bidrag, vi alene kan komme med, er beskedent; men alligevel kan Gud, når vi udøver præstedømmets kraft i retfærdighed,

frembringe et stort og forunderligt værk gennem vores indsats. Vi må, ligesom Moses gjorde, lære, at »mennesket intet er« alene,¹⁵ men »for Gud er alting muligt.«¹⁶

Jesus Kristus er det fuldkomne eksempel på ydmyghed

I dette som i alt andet er Jesus Kristus vores fuldkomne eksempel. Hvor Lucifer forsøgte at ændre Faderens frelsesplan og selv få æren derfor, sagde Frelseren: »Fader, din vilje ske, og æren være din for evigt.«¹⁷ Trods Frelserens storslåede evner og

præstationer, var han altid sagtmodig og ydmyg.

Brødre, vi bærer »det hellige præstedømme efter Guds Søns orden.«¹⁸ Det er den magt, som Gud har skænket mennesker på jorden, til at handle på hans vegne. For at udøve hans magt må vi stræbe efter at være som Frelseren. Det betyder, at vi i alt søger at gøre Faderens vilje, ligesom Frelseren gjorde.¹⁹ Det betyder, at vi giver Faderen hele æren, ligesom Frelseren gjorde.²⁰ Det betyder, at vi glemmer os selv, når vi tjener andre, ligesom Frelseren gjorde.

Stolthed er en kontakt, der slukker for præstedømmets kraft.²¹ Ydmyghed er en kontakt, der tænder for den.

Vær ydmyg og fuld af kærlighed

Så hvordan besejrer vi denne stolthedens synd, der er så udbredt og så skadelig? Hvordan bliver vi mere ydmyge?

Det er næsten umuligt at være opblæst af stolthed, når vores hjerte er fyldt med næstekærlighed. »Ingen kan hjælpe til i dette værk, medmindre han er ydmyg og fuld af kærlighed.«²² Når vi ser verden omkring os gennem Kristi rene kærligheds linse, så begynder vi at forstå ydmyghed.

Nogle tror, at ydmyghed betyder at tæve sig selv. Ydmyghed betyder ikke at overbevise os selv om, at vi er mindreværdige, uden betydning eller værdiløse. Det betyder heller ikke, at vi skal fornægte eller tilbageholde de talenter, som Gud har givet os. Vi finder ikke frem til ydmyghed ved at tænke mindre *om* os selv; vi finder frem til ydmyghed ved at tænke mindre *på* os selv. Det sker, når vi går til vores værk med en indstilling om at tjene Gud og vore medmennesker.

Ydmyghed retter vores opmærksomhed og kærlighed mod andre og på vor himmelske Faders hensigter. Stolthed gør det modsatte. Stolthed henter sin energi og styrke fra egoismens dybe brønd. Det øjeblik, hvor vi holder op med at være optaget af os selv og

glemmer os selv i tjeneste, bliver vores stolthed mindre og begynder at dø.

Mine kære brødre, der er så mange mennesker i nød, som vi kunne tænke på i stedet for på os selv. Og glem aldrig nogensinde jeres egen familie eller jeres egen hustru. Der er så mange måder, hvorpå vi kan tjene. Vi har ikke tid til at være opslugt af os selv.

Jeg ejede engang en kuglepen, som jeg elskede at bruge i min karriere som pilot. Ved at dreje på skaftet kunne jeg vælge én af fire farver. Pennen beklagede sig aldrig, når jeg ønskede at bruge rødt blæk i stedet for blåt. Den sagde ikke til mig: »Jeg vil helst ikke skrive efter kl. 22, i tæt tåge eller i stor højde.« Pennen sagde ikke: »Brug mig kun til vigtige dokumenter, ikke til daglige, hverdagsagtige opgaver.« Med stor pålidelighed udførte den hver eneste opgave, jeg havde brug for, uanset om den var vigtig eller ubetydelig. Den var altid rede til at tjene.

Vi er tilsvarende redskaber i Guds hånd. Når vi har hjertet på det rette sted, så beklager vi os ikke over, at vores tildelte opgave ligger under vores værdighed. Vi tjener med glæde, uanset hvor. Når vi gør dette, kan Herren bruge os på måder, der overgår vores forstand, til at fremme hans værk.

Lad mig afslutte med nogle ord fra præsident Ezra Taft Bensons inspirerede tale for 21 år siden:

»Stolthed og hovmod *er* den største hindring for Zions fremgang.

Vi må rense vores kar indvendigt ved at overvinde vores stolthed og vores hovmod ...²³

Vi må følge »den hellige Ånds tilskyndelser, aflægge det stolte »naturlige menneske«, blive »en hellig ved Herren Kristi forsoning« og blive »som et barn, underdanig, sagtmodig, ydmyg« ...²⁴

Gud ønsker et ydmygt folk ... »Velsignede er derfor de, der ydmyger sig uden at være nødt til at være ydmyge« ...²⁵

Lad os vælge at være ydmyge. Vi kan gøre det. Jeg ved, at vi kan.«²⁶

Mine elskede brødre, lad os følge vor Frelzers eksempel og række ud for at tjene snarere end for at søge menneskers pris og ære. Det er min bøn, at vi vil genkende og udrydde uretfærdig stolthed i vores hjerte, og at vi vil erstatte den med »retfærdighed, gudsfragt, tro, kærlighed, udholdenhed og sagtmodighed.«²⁷ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Ezra Taft Benson, »Vogt jer for stolthed og hovmod«, *Stjernen*, juli 1989, s. 3-5.
2. 3 Ne 11:7.
3. Alma 29:9.
4. Se 2 Thess 1:4.
5. Se Alma 26.
6. Ezra Taft Benson, *Stjernen*, juli 1989, s. 3-5.
7. Se Matt 22:36-40.
8. Se Alma 31:21.
9. L&P 76:25.
10. Ordsp 13:10.
11. 1 5 Pet 5:1.
12. Moro 7:44.
13. 1 1 Kor 1:27.
14. L&P 1:19.
15. Moses 1:10.
16. Matt 19:26.
17. Se Moses 4:1-2.
18. L&P 107:3.
19. Se Joh 8:28-29.
20. Se Joh 17:4.
21. Se L&P 121:34-37.
22. L&P 12:8.
23. Se Alma 6:2-4; Matt 23:25-26.
24. Mosi 3:19; se også Alma 13:28.
25. Alma 32:16.
26. Ezra Taft Benson, *Stjernen*, juli 1989, s. 3-5.
27. 1 Tim 6:11.

Præsident Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Tjen med Ånden

Lad os gøre, hvad der er påkrævet for at have Helligånden som vores ledsager.

Jeg er taknemlig for denne mulighed for at være en af jer, som Gud har hædret med præstedømmet. Vi er blevet kaldet til at bruge denne guddommelige kraft til at tjene vor himmelske Faders børn. Hvor godt vi lever op til den forpligtelse, vil have evige konsekvenser for dem, vi er kaldet til at tjene, for os og for de kommende generationer.

Jeg ærer mindet om to præstedømmebærere, som havde gjort sig fortjent til at have Guds Ånd med sig, da de var ude i de ærinder, Herren havde kaldet dem til. De havde selv fundet det gengivne evangelium i Amerika. De var de Herrens tjenere, som først forkyndte evangeliet for to af mine europæiske forfædre.

En af disse forfædre var en ung kvinde, der boede på en lille gård i Schweiz. Den anden var en ung, forældreløs mand, der var udvandret til USA fra Tyskland, som boede i St. Louis i Missouri.

De hørte begge en præstedømmebærer vidne om det gengivne evangelium – pigen foran ildstedet i det lille hjem i Schweiz, og drengen fra en balkon i en lejet sal i Amerika. Gennem Ånden vidste de begge, at budskabet, som disse ældster frembragte, var sandt.

Drengen og pigen valgte at blive døbt. De to mødte hinanden for første gang år senere på en støvet rute, hvor de gik hundredvis af kilometer mod bjergene i det vestlige Amerika. De gik og talte sammen. De talte om den forunderlige velsignelse, at Guds tjenere havde fundet dem blandt alle jordens folk, og endnu mere forunderligt var det, at de vidste, at deres budskab var sandt.

De forelskede sig og blev gift. Og på grund af Åndens vidnesbyrd, som de fik, da de hørte præstedømmebærere tale under Helligåndens indflydelse, blev de beseglet for al evighed gennem præstedømmets myndighed. Jeg er én blandt titusinder af efterkommere af den dreng og pige, som hædret de to præstedømmebæreres navn, der bragte Herrens Ånds indflydelse med sig, da de klatrede i de schweiziske bjerge og rejste sig for at tale ved det møde i St. Louis.

Den glædelige historie og millioner lig den gentager sig verden over og vil vedblive med det i generationer. For nogle er det historien om en ung hjemmelærer, der sagde nogle ord, der antændte et ønske i bedstefaderens hjerte om at vende tilbage til Kirken. For andre er det en patriarks trøstende ord og velsignelse, som hjalp deres mor, da en tragedie nær

havde overvældet hende.

Der er et fælles tema i alle disse historier. Det handler om, at kraften hos en præstedømmebærer til at tjene og velsigne bliver forstørret af Helligånden.

Så mit budskab til os i aften er dette: Lad os gøre, hvad der er påkrævet for at have Helligånden som vores ledsager og lad os gå frygtløst frem, så vi må få kraften til at gøre, hvad Herren end kalder os til at gøre. Den øgede kraft til at tjene kommer måske langsomt, den kommer måske lidt ad gangen, så den er svær at få øje på, men den kommer.

I aften vil jeg komme med nogle få forslag til, hvordan man gør sig fortjent til at modtage Helligåndens ledsagelse i sin præstedømmetjeneste. Dernæst vil jeg komme med et par eksempler på præstedømmetjeneste, hvor I kan forvente at se jeres kraft til at tjene blive styrket gennem Åndens indflydelse.

Vi ved jo alle, at bekræftelsen som medlem af Kirken gav os Helligåndsgaven. Men ledsagelsen af Helligånden, tilkendegivelserne af den i vores liv og tjeneste fordrer, at vi lever ordentligt for at gøre os fortjent til den.

Vi forædler åndelige gaver ved at holde budene og prøve at leve et ulasteligt liv. Det kræver tro på Jesus Kristus at omvende sig og blive rensset gennem hans sonoffer. Så som præstedømmebærere bør vi aldrig forsømme en mulighed for at deltage helhjertet i løftet, som alle medlemmer af den genoprettede kirke får ved hvert nadvermøde: »At de er villige til at påtage sig din Søns navn og altid erindre ham og holde hans befalinger, som han har givet dem, så de altid må have hans Ånd hos sig.«¹

Akkurat som vi må renses for synd for at have Ånden hos os, må vi være tilstrækkeligt ydmyge over for Gud

Dublin

til at indse vores behov for den. Den opstandne Frelseres disciple udviste den ydmyghed ifølge Mormons Bog.

Frelseren forberedte dem til deres virke. De knælede til jorden for at bede. Der står som følger: »Og de bad om det, som de ønskede mest, og de ønskede, at Helligånden måtte blive givet til dem.«² De blev døbt, som I er blevet. Og som historien melder, som svar på deres bøn, blev de fyldt med Helligånden og med ild.

Frelseren bad højlydt for at takke sin Fader, fordi han havde givet Helligånden til dem, han havde valgt på grund af deres tro på ham. Og så bad Frelseren om en åndelig velsignelse til dem, som de tjente. Herren tryglede sin Fader: »Fader, jeg beder dig, at du vil give Helligånden til alle dem, som vil tro på deres ord.«³

Som Frelserens ydmyge tjenere bør vi bede om, at Helligåndens tilkendegivelser kommer til os, når vi tjener, og til dem, vi tjener. Ydmyg bøn til vor himmelske Fader i dyb tro på Jesus Kristus er afgørende for at gøre os fortjent til Helligåndens ledsagelse.

Vores ydmyghed og vores tro, som indbyder til åndelige gaver, øges gennem læsning, studium og granskning af skrifterne. Vi har alle hørt de ord før. Alligevel læser vi måske blot nogle linjer eller sider hver dag og håber, det rækker.

Men at læse, studere og granske er ikke en og samme ting. Vi læser nogle

ord, og vi får måske nogle ideer. Vi studerer, og vi afdækker måske temaer og sammenhænge i skriften. Men når vi gransker, indbyder vi til åbenbaring gennem Ånden. For mig er granskningen tankeprocessen og bønnerne efter, at jeg har læst og studeret skriften nøje.

For mig var præsident Joseph F. Smith et godt eksempel på, hvordan granskning kan invitere Guds lys. Det står i afsnit 138 i Lære og Pagter. Han havde læst og studeret mange skrifter i et forsøg på at forstå, hvordan Frelserens forsoning gjaldt de mennesker, som var døde uden at have hørt hans budskab. Her er hans beretning om, hvordan åbenbaringen kom: »Mens jeg grundede over dette, som er skrevet, blev min forstands øjne åbnet, og Herrens Ånd hvilede på mig, og jeg så hærskarerne af døde, både små og store.«⁴

Omvendelse, bøn og granskning af skriften er afgørende for, at vi gør os fortjent til Åndens gaver i vores præstedømmetjeneste. Yderligere kraft til at tjene vil følge, når vi udviser tro og går fremad i vores kald med Helligåndens hjælp.

Præsident Thomas S. Monson sagde det på denne måde: »Hvad vil det sige at ære sin kaldelse? Det vil sige, at man øger dens værdighed ... at man forstørret og styrker den, så himlens lys kan skinne gennem den og ses af andre mennesker.

Hvordan ærer man så sin kaldelse? Simplethen ved at udføre de pligter, som henhører til den.«⁵

Jeg foreslår to tjenester mere, til hvilke vi er kaldet. Ved at udføre dem under Åndens indflydelse vil I og andre se jeres kraft til at tjene, blive styrket og forstørret.

Den første er som hans repræsentant at undervise og vidne for andre om ham. Herren har involveret de yngste og mindst erfarne i Det Aronske Præstedømme til at tjene i den kaldelse. Efter at have beskrevet pligterne i Det Aronske Præstedømme sagde han:

»Men hverken lærere eller diakoner har myndighed til at døbe, velsigne nadveren eller give håndspåbyggelse; de skal dog advare, forklare, formane og undervise og opfordre alle til at komme til Kristus.«⁶

Et sted i verden er der i denne uge en diakon, som af sin kvorumspræsident vil blive bedt om at invitere et medlem af deres kvorum, som de aldrig har set, med til et møde. Den trettenårige præsident bruger nok ikke ord, som »advare, formane og undervise« over for drengen, han sender ud, men det er det, Herren forventer af diakonen, som er sendt ud for at redde.

Til den diakon, som modtager kaldet om at tage ud til sit kvorumsmedlem, vil jeg give tre løfter. For det første, når I beder om Åndens hjælp, dulmer det frygten. For det andet vil I blive overraskede over, at I ved, hvad I skal sige, når I kommer hjem til ham, og når I følges hen til Kirken. Det, I siger, lyder måske rodet i jeres ører. Men I vil mærke, at ordene gives jer i det øjeblik, I har brug for dem. Og for det tredje vil I føle Herrens godkendelse, han som kaldte jer gennem præsidenten, uanset hvad udfaldet måtte blive.

Jeg kan ikke love, at jeres forehavende vil lykkes, for enhver person

er fri til at vælge, hvordan han eller hun reagerer på kaldet til at tjene Gud. Men den diakon, I taler med for Herren, vil huske, at I kom til ham. Jeg kender en dreng, nu en mand som langt fra er aktiv i Kirken, til hvem en diakon blev sendt ud, og han fortalte sin bedstefar om det besøg tyve år tidligere. Og det lod ikke til at have nogen virkning, og alligevel nævnte han ved navn den diakon, som kom forbi. Bedstefaren bad mig om at finde og takke den diakon, som var blevet kaldet til at indbyde, formane og undervise. Det havde blot været endnu en dag for den dreng, men en bedstefar og Herren husker de ord,

som drengen blev inspireret til at sige, og drengens navn.

Jeg opfordrer os alle, unge som gamle, som er kaldet til at tale ved et møde i Herrens navn, til at se bort fra tvivlen på os selv og følelsen af utilstrækkelighed. Vi behøver ikke bruge blændende tale eller komme med dyb indsigt. Et vidnesbyrd udtrykt i enkle ord rækker. Ånden vil indgyde jer de ord, I skal tale og føre dem ind i hjertet hos de ydmyge mennesker, som søger efter Guds sandhed. Hvis vi prøver at tale for Herren, vil vi en dag til vores overraskelse opdage, at vi ved hjælp af Ånden til manges velsignelse har advaret, formanet, undervist og

indbudt med en kraft, der rækker langt ud over vores egen.

Udover kaldet til at undervise, vil mange af os blive sendt ud af Herren for at hjælpe dem i nød. Det er en anden tjenestegerning i præstedømmet, i hvilken vi vil mærke, at Åndens indflydelse vil øge vores kraft til at tjene. I vil finde, at I i større grad er i stand til at genkende smerte og sorg i folks ansigter. Der vil dukke navne eller ansigter fra jeres kворum op i jeres sind med en tilskyndelse af, at de har brug for hjælp.

Biskopper oplever, at den følelse kommer til dem om natten, og hver gang de sidder på forhøjningen og ser

Medlemmer i Rom oversætter generalkonferencetaler.

ud på medlemmerne i deres menighed eller tænker på dem, der ikke er der. Det kan ske, når de er i nærheden af et hospital eller et plejehjem. Mere end én gang har jeg, når jeg kom gennem døren på et hospital, hørt ordene: »Jeg vidste, du ville komme.«

Vi skal ikke bekymre os for, at vi ikke ved, hvad vi skal sige eller gøre, når vi kommer derhen. Guds kærlighed og Helligånden er sikkert nok. Da jeg var en ung mand, var jeg bange, fordi jeg ikke vidste, hvad jeg skulle gøre eller sige til folk i stor nød.

Engang sad jeg ved min fars hospitalsseng, da han syntes døden nær. Jeg hørte, der blev lidt postyr blandt sygeplejerskerne på gangen. Pludselig kom præsident Spencer W. Kimball ind på stuen og satte sig i en stol på den anden side af sengen. Jeg tænkte: »Her har jeg chancen for at se og lære af en mester i det med at håndtere smerte og lidelse.«

Præsident Kimball hilste kort og spurgte min far, om han havde fået en præstedømmevelsignelse, og da min far sagde, at han havde, satte profeten sig ned i stolen igen.

Jeg ventede på at se en prøve på de lindrende egenskaber, som jeg i den grad syntes, at jeg manglede og havde brug for. Efter måske fem minutter, hvor de to ganske enkelt sad og

smilede stille til hinanden, så jeg præsident Kimball rejse sig og sige: »Henry, jeg tror, jeg vil gå, inden vi trætter dig.«

Jeg tænkte, at jeg var gået glip af en lektie, men den kom senere. I en stille stund med min far, efter at han var blevet frisk nok til at komme hjem, faldt samtalen på præsident Kimballs besøg. Min far sagde stille: »Af alle de besøg, jeg modtog, var hans besøg det, der opløftede mit sind mest.«

Præsident Kimball talte ikke mange trøstende ord, i hvert fald ikke efter hvad jeg kunne høre, men han gik med Herrens Ånd som sin ledsager for at give trøst. Nu ved jeg, at den lektie, han lærte mig, er det, præsident Monson mente: »Hvordan ærer man en kaldelse? Simpelthen ved at udføre de pligter, som henhører til den.«

Dette er sandt, uanset om vi kaldet til at undervise i evangeliet gennem Ånden eller gå med Helligånden ud til de matte knæ og nedhængende hænder.⁷ Vores præstedømmetjeneste vil blive styrket, folk vil blive velsignet og himlens lys vil være til stede. Himlens lys vil skinne for os og for dem, vi tjener. Vi bliver måske trætte. Vore egne og vores families problemer kan virke store og truende. Men der er en opmuntrende velsignelse for dem, som tjener under Åndens indflydelse.

Præsident George Q. Cannon blev absolut ikke skånet for sorg, modgang og prøvelser i løbet af sin tjenestetid i præstedømmet. Han oplevede også, at Helligånden ledsagede ham i hårde tider og svær tjeneste. Dette er vores forsikring i præstedømmegerningen, både i Kirken og i vores familie. For mig er løftet blevet indfriet, når jeg har følt Ånden i min præstedømmegerning. »Når mørke fylder vores sind, ved vi, at vi ikke er i besiddelse af Guds Ånd ... Når vi fyldes med Guds ånd, fyldes vi med glæde, med fred og med lykke, hvad vore omstændigheder end måtte være, for det er en ånd af livsglæde og lykke. Herren har givet os Helligåndsgaven. Det er vores privilegium, at Helligånden kan lede os indefra, så at vi fra morgen til aften og fra aften til årle morgen kan nyde glæden, lyset og åbenbaringen fra dem.«⁸

Vi kan forvente, at glædens og lykvens velsignelse bliver os til del, når vi har brug for den i svære tider i vores trofaste tjeneste i præstedømmet.

Jeg vidner om, at vi er kaldet af Gud gennem profeti. Dette er Jesu Kristi sande kirke genoprettet ved profeten Joseph Smith. Gud lever og hører alle vore bønner. Jesus er den opstandne Kristus og vor Frelser. I kan vide, at disse ting er sande gennem Helligåndens kraft, som vil komme til jer i jeres gerning. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 20:77.
2. 3 Ne 19:9.
3. 3 Ne 19:21.
4. L&P 138:11.
5. Thomas S. Monson, »Præstedømmets magt«, *Liahona*, jan. 2000, s. 60.
6. L&P 20:58-59.
7. Se L&P 81:5.
8. George Q. Cannon, i Brian H. Stuy, komp., *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, 5 bd., 1987-1992, 4:137.

Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

Oktober 2010

Henry B. Eyring
Førsterådgiver

Thomas S. Monson
Præsident

Dieter F. Uchtdorf
Anderrådgiver

DE TOLV APOSTLES KVORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

DE HALVFJERDS' PRÆSIDIUM

Ronald A. Rasband

Claudio R. M. Costa

Steven E. Snow

Walter F. González

L. Whitney Clayton

Jay E. Jensen

Donald L. Hallstrom

DE HALVFJERDS' FØRSTE KVORUM

(i alfabetisk orden)

Marcos A. Adibkanjis

Carlos H. Amado

Mervyn B. Arnold

David S. Baxter

Shayne M. Bowen

Gérald Caussé

Yoon Hwan Choi

Craig C. Christensen

Gary J. Coleman

Lawrence E. Coibridge

Benjamin De Hoyos

John B. Dickson

Kevin R. Duncan

David F. Evans

Enrique R. Falabella

Eduardo Gamonet

Carlos A. Godoy

Christopher Golden jun.

Gerrit W. Gong

C. Scott Grow

James J. Hamula

Keith K. Hilbig

Richard G. Hincley

Martin K. Jensen

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Keanon

Yoshitoko Kikuchi

Paul E. Koelliker

Erich W. Kopschke

Richard J. Maynes

Marcus B. Nash

Brent H. Nielson

Allan F. Packer

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Prepper

Rafael E. Pino

Bruce D. Porter

Carl B. Pratt

Dale G. Reinhard

Michael I. Ringwood

Lynn G. Robbins

Cecil O. Samuelson jun.

Joseph W. Strati

Ulisses Soares

Gary E. Stevenson

Juan A. Uceda

Francisco J. Vinas

William R. Walker

F. Michael Watson

Jorge F. Zephallos

Claudio D. Zivic

W. Craig Zwick

Wilford W. Andersen

Kaichi Aoyagi

Todd R. Callister

Craig A. Cardon

Bruce A. Carlson

Don R. Clarke

Keith R. Edwards

Stanley G. Ellis

Gregory D. Foster

Larry W. Gibbons

Won Yang Ko

Larry R. Lawrence

Per G. Meim

James B. Martino

Jairo Mazzogardi

Kent F. Richards

Gregory A. Schwitzer

Lowell M. Snow

Paul K. Szyrowsky

Kent D. Watson

DET PRÆSIDERENDE BISKOPRÅD

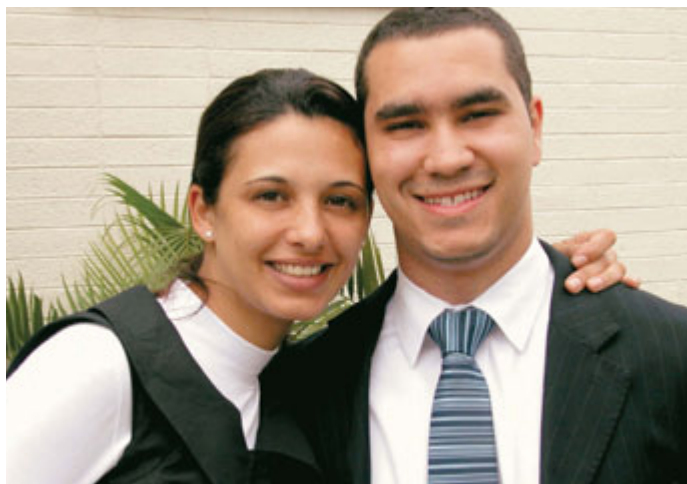
Richard C. Edgley
Formandsrådgiver

H. David Burton
Præsiderende biskop

Keith B. Alchullin
Andenrådgiver

Sidste dages hellige samlet til Kirkens oktoberkonferenc 2010. Med uret fra øverst til venstre ses kirkemedlemmer i São Paulo i Brasilien, Auckland i New Zealand, Formosa i Argentina, Cape Town i Sydafrika, Stockholm, Dublin, og Montevideo i Uruguay.

Præsident Thomas S. Monson

Valgets principper

Vi er alle kommet til denne jord med alt det nødvendige værktøj til at træffe de rette valg.

Mine elskede præstedømmebrødre, jeg beder i aften oprigtigt om, at jeg må blive velsignet med vor himmelske Faders hjælp til at udtrykke det, som jeg føler mig inspireret til at dele med jer.

På det seneste har jeg tænkt over valg og deres konsekvenser. Der går sjældent en time i løbet af dagen, uden at vi er tvunget til at træffe valg af den ene eller anden slags. Nogle valg er ubetydelige, andre vidtrækkende. Nogle gør ingen forskel set i det evige perspektiv, mens andre udgør *hele* forskellen.

Når jeg har tænkt over de forskellige aspekter ved at vælge, har jeg inddelt dem i tre kategorier: For det første *retten* til at vælge, for det andet *ansvaret* for at vælge og for det tredje *konsekvenserne* ved at vælge. Jeg kalder dem valgets principper.

Jeg nævner først *retten* til at træffe valg. Jeg er så taknemlig for en kærlig himmelsk Fader og for hans gave i form af handlefriheden, eller retten til at vælge. Præsident David O. McKay, Kirkens niende præsident, har sagt: »Næst efter selve livet er retten til at forme dette liv Guds største gave til mennesket.«¹

Vi ved, at vi havde vores handlefrihed, før denne verden blev til, og at Lucifer forsøgte at tage den fra os.

Han stolede ikke på handlefrihedens princip eller på os og argumenterede for, at vi skulle påtvinges frelse. Han insisterede på, at med hans plan ville ingen gå tabt, men det virkede ikke, som om at han erkendte – eller måske var han ligeglad med – at ingen ville blive klogere, stærkere, mere barmhjertig eller taknemlig ved at følge hans plan.

Vi, der valgte Frelserens plan, vidste, at vi ville begive os ud på en usikker og svær rejse, for vi går på verdslige stier, vi synder og snubler og afskærer os selv fra Faderen. Men den Førstefødte tilbød sig selv som offer for at sone for alles synder. Gennem ubeskrivelig smerte blev han den store Forløser, hele menneskehedens Frelser og gjorde det således muligt for os at vende tilbage til Faderen.

Profeten Lehi siger til os: »Derfor er menneskene frie, hvad angår kødet; og alt, der er tjenligt for mennesket, er givet dem. Og de er frie til at vælge frihed og evigt liv ved alle menneskers store formidler, eller til at vælge fangenskab og død i overensstemmelse med Djævelens fangenskab og magt; for han stræber efter at gøre alle mennesker elendige, ligesom han selv er.«²

Brødre, ligegyldigt hvor begrænsede vore omstændigheder ser ud, vil vi altid have *retten* til at vælge.

Tillige med *retten* til at vælge følger *ansvaret* for at vælge. Vi kan ikke være neutrale. Der findes ikke en mellemvej. Herren ved det, og Lucifer ved det. Så længe vi lever på denne jord, håber Lucifer og hans hær altid på at kunne gøre krav på vores sjæl.

Vor himmelske Fader sendte os ikke ud på denne evige rejse uden at sørge for hjælpemidler, hvorved vi kan modtage gudgiven vejledning til at hjælpe os med at vende sikkert tilbage fra dette liv. Jeg taler om bøn. Jeg taler også om den stille, sagte røst, der hvisker til os hver især, og jeg glemmer heller ikke de hellige skrifter, der blev skrevet af de sømænd, som helskindet sejlede over de have, vi også må krydse.

Vi er alle kommet til denne jord med alt det nødvendige værktøj til at træffe de rette valg. Profeten Mormon siger til os: »Kristi ånd er givet til enhver, så han kan kende godt fra ondt.«³

Vi er omgivet – sommetider endda angrebet – af modstanderens budskaber. Lyt til nogle af dem, I vil helt sikkert genkende dem: »Denne ene gang betyder ikke noget.« »Rolig nu, ingen finder ud af det.« »Du kan holde op med at ryge eller drikke eller tage stoffer, når du har lyst.« »Alle gør det, så det kan ikke være så slemt.« Løgnene er endeløse.

Selv om vi på vores rejse støder på skilleveje og sving, har vi ikke råd til at komme ud på en afvej, som vi måske aldrig kommer væk fra. Lucifer, den snedige fløjtespiller, spiller sin muntre melodi og trækker intetanende mennesker væk fra den sikre sti, de har valgt, væk fra, hvad kærlige forældre har rådet dem til, væk fra trygheden ved det, Gud har lært dem. Han går ikke kun efter de såkaldt svage i samfundet, han vil have fat i os alle, selv Guds udvalgte. Kong David lyttede,

vaklede, fulgte det derpå og faldt. Ligeså gjorde Kain mange år før og senere Judas Iskariot. Lucifers metoder er listige, hans ofre er utallige.

Vi læser om ham i 2 Nefi: »Andre beroliger han og luller dem ind i kødelig sikkerhed.«⁴ »Andre drager han bort ved smiger og fortæller dem, at der ikke findes noget helvede ... indtil han griber dem med sine forfærdelige lænker.«⁵ »Og således narrer Djævelen deres sjæl og fører dem omhyggeligt ned til helvede.«⁶

Når vi står over for vigtige valg, hvordan vælger vi så? Giver vi efter

for trangen til øjeblikkelig nydelse? For vore lyster og lidenskab? For gruppepres?

Lad os ikke være lige så ubesluttsomme som Alice i Lewis Carrolls klassiker *Alice i Eventyrland*. I kan måske huske, at hun kommer til en skillevej, hvor to stier fortsætter videre i forskellige retninger. Alice møder Filurkatten, som hun spørger: »Hvilken vej skal jeg vælge?«

Katten svarer: »Det kommer an på, hvor du vil hen. Hvis du ikke ved, hvor du vil hen, kan det være lige meget, hvilken vej du vælger.«⁷

I modsætning til Alice så ved vi alle, hvor vi skal hen, og det er *ikke* lige meget, hvilken vej vi går, for når vi vælger vejen, vælger vi vores bestemmelsessted.

Vi skal hele tiden træffe beslutninger. For at træffe kloge beslutninger er vi nødt til at være modige – modige nok til at sige nej, modige nok til at sige ja. Beslutninger *afgør* vores skæbne.

Jeg beder jer inderligt om at træffe en beslutning lige her, lige nu, om ikke at komme væk fra vejen, der fører os til vores mål: Evtigt liv sammen med vor Fader i himlen. Langs den snævre og sande sti findes der andre mål: Missionering, tempelægteskab, være aktiv i Kirken, skriftstudium, bøn og tempeltjeneste. Der findes et utal af værdige mål, vi kan nå på vores rejse gennem livet. Det er nødvendigt, at vi forpligter os til at nå dem.

Brødre, til sidst vil jeg tale om *konsekvenserne* ved at vælge. Alle vore valg har konsekvenser, nogle har lidt eller ingen betydning for vores evige frelse, og vores evige frelse er *direkte* afhængig af andre.

Om I går med en grøn eller en blå T-shirt, betyder ikke noget i det lange løb. Men om I beslutter jer for at trykke på en tast på computeren, der fører jer til pornografi, kan gøre *hele* forskellen i jeres liv. I er blot trådt et trin væk fra den snævre og sikre sti. Hvis en ven presser jer til at drikke alkohol eller prøve stoffer, og I bukker under for presset, er I kommet på afveje og kan muligvis ikke vende tilbage. Brødre, vi er påvirkelige, hvad enten vi er en 12-årig diakon eller en moden højpræst. Må vi holde øjnene, hjertet og vores beslutsomhed fokuseret på det mål, der er evigt og enhver pris værd, uanset hvilke ofre vi må igennem for at nå det.

Ingen fristelse, intet pres, intet lokkemiddel kan overvælde os, medmindre vi giver det lov. Hvis vi træffer et forkert valg, har vi ikke andre at bebrejde end os selv. Præsident Brigham Young udtrykte engang denne sandhed i forhold til sig selv. Han sagde: »Hvis bror Brigham vælger den forkerte vej og bliver udelukket fra Himmeriget, kan ingen anden end bror Brigham bebrejdes. Jeg er den eneste i himmelen, på jorden eller i helvede, som kan bebrejdes.« Han fortsatte: »Det samme gælder for alle sidste dages hellige. Frelse er en opgave for den enkelte.«⁸

Apostlen Paulus har forsikret os: »De fristelser, der har mødt jer, er kun menneskelige. Og Gud er trofast; han vil ikke tillade, at I fristes over evne, men vil sammen med fristelsen også skabe udvej, så I ikke bukkes under.«⁹

Vi har alle truffet forkerte valg. Hvis vi ikke allerede har rettet op på disse valg, kan jeg forsikre jer om, at der findes en måde at gøre det på. Den proces kaldes omvendelse. Jeg beder jer om at rette op på jeres fejltagelser. Vor Frelser døde for at give jer og mig denne velsignede gave. Selv om vejen ikke er nem, står løftet ved magt: »Er jeres synder som skarlagten, kan de blive hvide som sne.«¹⁰ »Og jeg, Herren, husker ikke mere på dem.«¹¹ Sæt ikke jeres evige liv på spil. Jo før I begynder at vende tilbage, hvis I har syndet,

jo hurtigere finder I den fred og glæde, der kommer med tilgivelsens mirakel.

Brødre, I er af ædel herkomst. Evtigt liv i vor Faders rige er jeres mål. Et sådant mål opnås ikke ved én kæmpeanstrengelse, men er snarere resultatet af et helt livs retfærdighed, summen af kloge valg, ja, et stadigt fokus på sit mål. Som med alt andet af værdi er det påkrævet, at man yder en indsats for at opnå evtigt liv.

Skrifterne siger det tydeligt:

»Følg dem ... omhyggeligt, sådan som Herren jeres Gud har befalet jer, uden at vige til højre eller til venstre.

I skal vandre ad den vej, Herren jeres Gud har befalet jer.«¹²

Afslutningsvis vil jeg give jer et eksempel på en person, der tidligt i livet besluttede, hvad hans mål skulle være. Jeg taler om bror Clayton M. Christensen, et medlem af Kirken, der er professor i virksomhedsledelse ved Harvard University.

Da bror Christensen var 16 år, besluttede han sig bl.a. for, at han ikke ville dyrke sport om søndagen. Nogle år senere, da han gik på Oxford universitetet i England, spillede han center på basketballholdet. Det år havde de ikke tabt og gik videre til det, der i Storbritannien svarer til de amerikanske collegemesterskaber.

De vandt ret let deres kampe og gik videre til de fire sidste kampe. Da bror Christensen kiggede på sit

skema, opdagede han til sin store rædsel, at den sidste kamp, var planlagt til om søndagen. Han og holdet havde arbejdet meget hårdt for at nå så langt, og han var den center-spiller, der startede inde på banen. Han talte med træneren om sit dilemma. Træneren var uforstående og fortalte bror Christensen, at han forventede, at han spillede kampen.

Før finalen var der dog lige en semifinale. Reserve center-spilleren fik uheldigvis forvredet sin skulder, hvilket øgede presset på bror Christensen. Han gik hen til sit hotelværelse. Han knælede ned. Han spurgte sin himmelske Fader, om det bare denne ene gang ville være i orden at spille om søndagen. Han sagde, at før han havde bedt færdigt, modtog han svaret: »Clayton, hvad er det egentlig, du spørger mig om? Du kender svaret.«

Han gik hen til sin træner, fortalte ham, hvor ked af det han var, men at han ikke kunne spille med i finalen. Så tog han til søndagsmøderne i den lokale menighed, mens hans hold spillede uden ham. Han bad meget for dem. Og de vandt.

Den afgørende, men svære beslutning blev truffet for mere end 30 år siden. Bror Christensen har sagt, at som tiden er gået, betragter han det som en af de vigtigste beslutninger, han nogensinde har truffet. Det havde været meget nemt at sige:

Præsident Henry B. Eyring

Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

»Generelt er det det rette at holde sabbatten hellig, men i min situation er det ok, denne ene gang, hvis jeg ikke gør det.« Han siger dog, at hele hans tilværelse har vist sig at være en uendelig strøm af formildende omstændigheder, og havde han bare en enkelt gang krydset den linje, havde det været meget nemmere at krydse den igen den næste gang noget krævende og vigtigt dukkede op. Det, han lærte, er, at det er nemmere at holde befalingerne 100 % af tiden frem for 98 % af tiden.¹³

Mine elskede brødre, må vi være fyldt med taknemlighed over *retten* til at vælge, acceptere *ansvaret* for at vælge og være bevidste om *konsekvenserne* ved at vælge. Som præstedømmebærere kan vi alle som en gøre os fortjent til vor himmelske Faders vejledning, når vi omhyggeligt vælger det rette. Vi er en del af Herrens, Jesu Kristi, værk. Vi har ligesom dem i fordums tid hørt hans kald. Vi er ude i hans ærinde. Dette højtidelige ansvar vil vi kunne løfte: »Rens jer, I som bærer Herrens kar.«¹⁴ At det vil ske er min højtidelige og ydmyge bøn. I vor Mester, Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Kirkens præsidenteres lærdomme: David O. McKay*, 2003, s. 210.
2. 2 Ne 2:27.
3. Moro 7:16.
4. 2 Ne 28:21.
5. 2 Ne 28:22.
6. 2 Ne 28:21.
7. Tilpasset fra Lewis Carroll, *Alice's Adventures in Wonderland*, 1898, s. 89.
8. *Kirkens præsidenteres lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 293-294.
9. 1 1 Kor 10:13.
10. Es 1:18.
11. L&P 58:42.
12. 5 Mos 5:32-33.
13. Se Clayton M. Christensen, »Decisions for Which I've Been Grateful«, Brigham Young University-Idaho devotional, 8. juni 2004, www.byui.edu/presentations.
14. Es 52:11.

Stol på Gud, og gå så hen og gør det

I viser jeres tillid til Herren, når I lytter i den hensigt at lære, omvende jer og derpå gå I hen og gøre, hvad han end beder om.

Mine kære søskende, det er mig en ære at tale til jer denne sabbatsdag. Jeg er ydmyg over at skulle tale til millioner af sidste dages hellige og vore venner over hele verden. Som forberedelse til denne hellige mulighed bad og overvejede jeg for at lære om jeres personlige behov, og hvilket budskab, Herren ønskede, jeg skulle give.

Jeres behov er store og mangeartede. I er hver især Guds særlige barn. Gud kender jer hver især. Han sender budskaber om opmuntring, irttesættelse og vejledning, der passer til jer og til jeres behov.

For at finde ud af hvad Gud ville have mig til at bidrage med til denne konference, læste jeg hans tjeneres budskaber i skrifterne og ved forgangne konferencer. Jeg fik et svar på min bøn, da jeg læste Almas ord, en storslået Herrens tjener i Mormons Bog.

»O, gid jeg var en engel og kunne få mit hjertes ønske opfyldt, så jeg kunne drage ud og tale som Guds basun med en røst, der kunne få jorden til at ryste, og råbe omvendelse til hvert eneste folk!

Ja, som med en tordenrøst ville jeg kundgøre omvendelse og forløsningsplanen for hver eneste sjæl, at de skulle omvende sig og komme til vor Gud, så der ikke skulle være mere sorg på hele jordens overflade.

Men se, jeg er et menneske og synder i mit ønske, for jeg burde være tilfreds med det, Herren har tildelt mig.«¹

Og så fandt jeg i Almas refleksioner den vejledning, som jeg havde bedt om: »For se, Herren tilsteder alle folkeslag, at nogen fra deres eget folkeslag og tungemål underviser i hans ord, ja, i visdom alt det, som han finder tjenligt, at de skal have; derfor ser vi, at Herren giver råd i visdom i overensstemmelse med det, der er retfærdigt og sandt.«²

Da jeg læste budskabet fra en Guds tjener, blev mit ærinde for i dag klart. Gud sender budskaber og bemyndigede budbringere til sine børn. Jeg skal opbygge tilstrækkelig tillid til Gud og hans tjener til, at vi går ud og adlyder hans råd. Det ønsker han, fordi han elsker os, og ønsker, vi skal være lykkelige. Og han ved,

hvordan mangel på tillid til ham fører til bedrøvelse.

Den mangel på tillid har ført til sorg for vor himmelske Faders børn fra før verdens skabelse. Vi ved gennem Guds åbenbaringer til profeten Joseph Smith, at mange af vore søskende i den førjordiske tilværelse forkastede den plan for jordelivet, som vor himmelske Fader og hans ældste Søn, Jahve, fremlagde.³

Vi kender ikke alle årsagerne til Lucifers forfærdelige succes med at ophidse til oprør. Dog er der én tydelig årsag. De, der mistede velsignelsen ved at komme ned på jorden, manglede tilstrækkelig tillid til Gud til at undgå evig elendighed.

Den bedrøvelige mangel på tillid til Gud har eksisteret siden skabelsen. Jeg vil være forsigtig med at komme med eksempler på Guds børn, eftersom jeg ikke kender alle årsagerne til, at deres tro ikke rækker til at stole på ham. Mange af jer har studeret kriserne i deres liv.

Fx forkastede Jonas ikke kun Herrens budskab om at tage til Nineve, men tog i en anden retning. Na'aman kunne ikke stole på Herrens profets vejledning om at bade sig i en flod, så Herren kunne helbrede ham for spedalskhed, da han følte, at den enkle handling var under hans værdighed.

Frelseren opfordrede Peter til at forlade den trygge båd for at vandre hen til sig på vandet. Vi føler med ham og ser vores eget behov for større tillid til Gud, når vi hører beretningen:

»Men i den fjerde nattevagt kom han til dem, gående på søen.

Da disciplene så ham gå på søen, blev de skrækslagne og sagde: »Det er et spøgelse,« og de skreg af frygt.

Og straks talte Jesus til dem og sagde: »Vær frimodige, det er mig, frygt ikke!»

Men Peter sagde til ham: »Herre, er det dig, så befal mig at komme ud til dig på vandet.«

Han sagde: »Kom!« Peter trådte ud af båden og gik på vandet hen til Jesus.

Men da han så den stærke storm, blev han bange, og han begyndte at synke og råbte: »Herre, frels mig!»

Straks rakte Jesus hånden ud, greb fat i ham og sagde: »Du lidettroende, hvorfor tvivlede du?«⁴

Vi kan hente mod i den kendsgerning, at Peter lærte at stole tilstrækkelig på Herren til at tjene ham trofast lige til han led martyrdøden.

Den unge Nefi i Mormons Bog vækker et ønske i os om at udvikle

tillid nok til Herren til at adlyde hans befalinger, uanset hvor vanskelige de måtte være. Nefi stod over for fare og mulig død, da han sagde disse ord om en tillid, som vi kan og må føle urokkeligt i vores hjerte: »Jeg vil tage af sted og gøre det, som Herren har befalet, for jeg ved, at Herren ikke giver nogen befalinger til menneskenes børn, uden at han bereder en vej for dem, så de kan udføre det, som han befaler dem.«⁵

Den tillid kommer af at kende Gud. Mere end noget andet folk på denne jord har vi gennem de herlige begivenheder ved evangeliets gengivelse følt den fred, som Herren gav sit folk

med disse ord: »Stands, og forstå, at jeg er Gud.«⁶ Mit hjerte fyldes med taknemlighed for det, Gud har åbenbaret om sig selv, så vi kan stole på ham.

For mig begyndte det i 1820 med en stor dreng i en lund ved en gård i staten New York. Drengen Joseph Smith jun. gik blandt træerne til et afsides sted. Han knælede for at bede i fuldstændig tillid til, at Gud ville besvare hans indtrængende bøn om at få at vide, hvad han skulle gøre for at blive renset og frelst ved Jesu Kristi forsoning.⁷

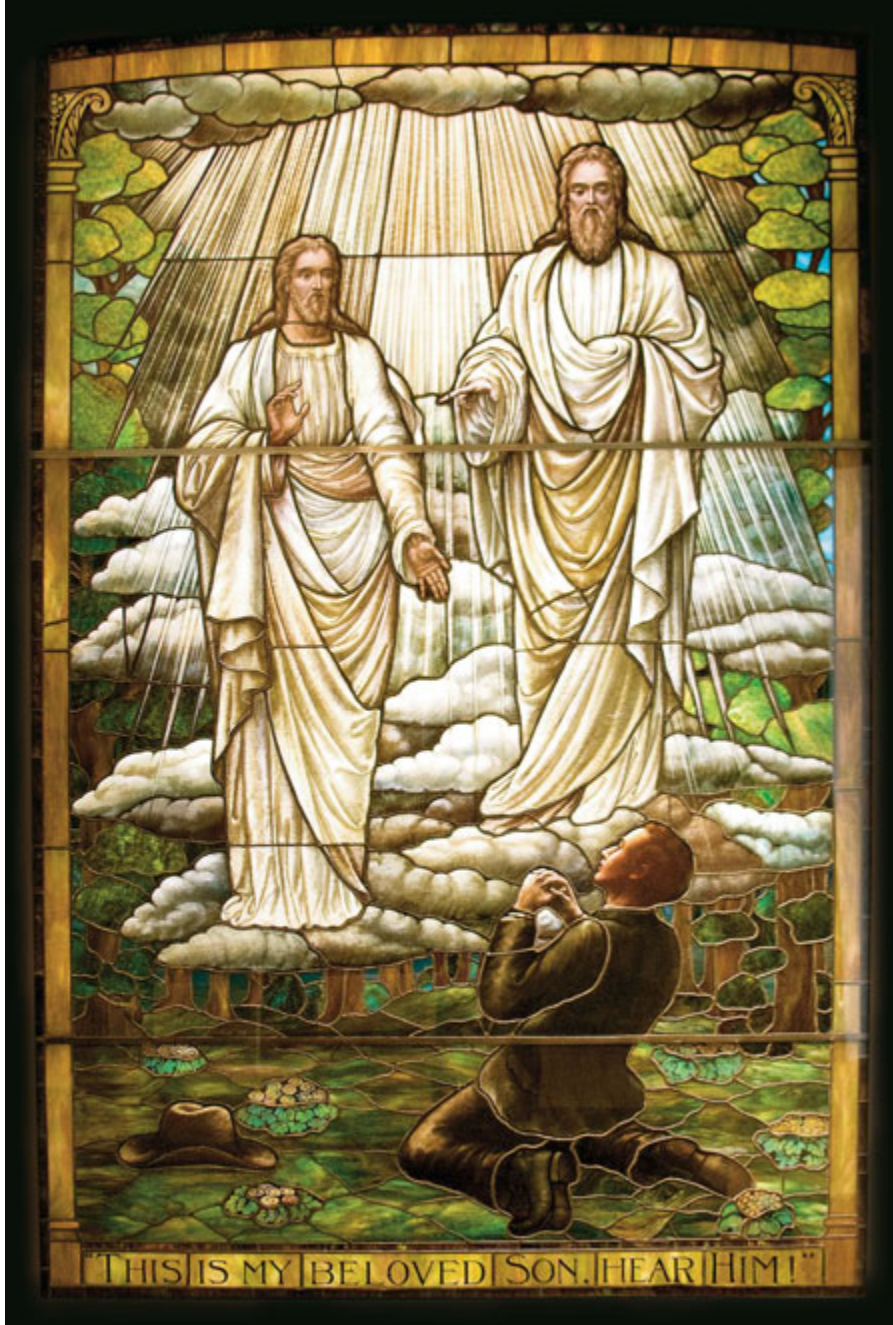
Hver gang jeg læser hans beretning, vokser min tillid til Gud og hans tjenere:

»[Jeg] så ... en lyssøjle lige over mit hoved, som var stærkere end solens glans, og som dalede gradvis ned, indtil den faldt på mig.

Ikke så snart var den kommet til syne, førend jeg følte mig udfriet fra den fjende, som holdt mig bundet. Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trods enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: *Denne er min elskede Søn. Hør ham!*⁸

Faderen åbenbarede for os, at han lever, at Jesus Kristus er hans elskede Søn, og at han elskede os tilstrækkeligt til at sende denne Søn for at frelse os, som er hans børn. Og fordi jeg har et vidnesbyrd om, at han kaldte denne ulærde dreng som apostel og profet, stoler jeg på hans apostle og profeter i dag og dem, de kalder til at tjene Gud.

Den tillid har velsignet min og min families tilværelse. For år tilbage hørte jeg præsident Ezra Taft Benson tale ved en konference som denne. Han rådede os til at gøre alt, hvad vi kunne, for at komme ud af gæld og forblive ude af den. Han nævnte kreditforeningslån på huse. Han sagde, at

det måske ikke kunne lade sig gøre, men det bedste ville være, hvis vi kunne indfri al vores gæld på huset.⁹

Jeg vendte mig mod min hustru efter mødet og spurgte: »Tror du, vi på nogen måde kan gøre det?« Til at begynde med kunne vi ikke. Så kom jeg hen mod aften i tanker om en ejendom, vi havde erhvervet os i en anden stat. I årevis havde vi prøvet at sælge den uden held.

Men fordi vi stolede på Gud og hans tjeneres ord, ringede vi mandag morgen til den mand i San Francisco, som vi havde sat vores ejendom til salg hos. Jeg havde ringet til ham få uger før, og da havde han sagt: »Vi har

ikke haft nogen, der har vist interesse for jeres ejendom i årevis.«

Men den mandag efter konferencen hørte jeg et svar, der stadig den dag i dag styrker min tillid til Gud og hans tjenere.

Manden i telefonen sagde: »Din opringning overrasker mig. I dag kom en mand ind og spurgte, om han kunne købe jeres ejendom.« Jeg spurgte forbløffet: »Hvad lyder hans bud på?« Det lød på nogle få dollars mere end vores lån i huset.

Nogle vil måske sige, at det bare var en tilfældighed. Men vores lån blev indfriet. Og vores familie lytter stadig til hvert et ord i en profets budskab,

der måtte lyde, som fortæller os, hvad vi skal gøre for at finde den sikkerhed og fred, Gud ønsker, vi skal have.

En sådan tillid til Gud kan velsigne samfund såvel som familier. Jeg er vokset op i en lille by i New Jersey. Vores gren havde færre end 20 medlemmer, der kom regelmæssigt.

Blandt dem var en kvinde – en ældre, meget ydmyg kvinde, der var omvendt til Kirken. Hun var immigrant og talte med en stærk, norsk accent. Hun var det eneste medlem af Kirken i sin familie og det eneste medlem af Kirken i den by, hun boede i.

Gennem min far, som var grenspræsident, kaldte Herren hende som hjælpeforeningspræsident i grenen. Hun havde ingen håndbog, der kunne fortælle hende, hvad hun skulle gøre. Der boede ingen andre medlemmer i nærheden af hende. Hun vidste kun, at Herren tog sig af mennesker i nød og havde kendskab til de få ord i Hjælpeforeningens motto: »Kærligheden ophører aldrig.«

Det var under det, vi nu kalder den store depression. Tusinder var arbejdsløse og hjemløse. Så eftersom hun følte, at hun havde modtaget sit ærinde fra Herren, bad hun sine naboer om brugt tøj. Hun vaskede tøjet, strøg det og lagde det i papkasser på sin overdækkede bagveranda. Når folk uden penge havde brug for tøj og bad hendes naboer om hjælp, sagde de: »Gå hen til huset nede ad gaden. Der bor en mormonkvinde, der vil give dig, hvad du har brug for.«

Herren styrede ikke byen, men han ændrede en del af den til det bedre. Han kaldte én, lille spinkel kvinde – helt alene – der stolede nok på ham til at finde ud af, hvad han ønskede, hun skulle gøre, og så gjorde det. På grund af sin tillid til Herren var hun i stand til at hjælpe hundredvis af vor himmelske Faders nødlidende børn i den by.

Denne samme tillid til Gud kan velsigne folkeslag. Jeg har lært, at vi kan stole på, at Gud opfylder sit løfte til Alma om, at »se, Herren tilsteder alle folkeslag, at nogen fra deres eget folkeslag og tungemål underviser i hans ord, ja, i visdom alt det, som han finder tjenligt, at de skal have.«¹⁰

Gud hersker ikke over folkeslag, men han er opmærksom på dem. Han kan placere og placerer mennesker i indflydelsesrige stillinger, der ønsker dét, der er bedst for mennesker, og som stoler på Herren.¹¹

Jeg har set det på mine rejser over hele verden. I en by på over 10 millioner indbyggere talte jeg til sidste dages hellige, der var forsamlet i tusindvis til konference. Den blev afholdt i en stor sportsarena.

Inden mødet begyndte, lagde jeg mærke til en flot ung mand på forreste række. Han var omgivet af andre, der ligesom ham var pænere klædt end de fleste andre omkring dem. Jeg spurgte generalautoriteten nær ved mig, hvem disse mænd var. Han hviskede, at det var byens borgmester og hans embedsmænd.

Da jeg efter mødet gik hen til min bil, blev jeg overrasket over at se borgmesteren stå og vente for at hilse på mig, omgivet af sine embedsmænd. Han trådte frem, rakte sin hånd frem og sagde: »Jeg takker dig for at komme til vores by og vores land. Vi er taknemlige for, hvad du gør for at opbygge jeres folk. Med sådanne mennesker og sådanne familier kunne vi skabe den harmoni og fremgang, som vi ønsker for vores folk.«

Jeg så i det øjeblik, at han var en af de ærlige i hjertet, som Gud havde anbragt for at virke med kraft blandt sine børn. Vi udgør en lillebitte minoritet blandt borgerne i den store by og det land. Borgmesteren kendte kun lidt til vores lære og kun få af vores

folk. Alligevel havde Gud sendt ham det budskab, at sidste dages hellige med pagt om at stole på Gud og hans bemyndigede tjenere ville blive et lys for hans folk.

Jeg kender de Guds tjenere, der taler til jer under denne konference. De er kaldet af Gud til at give budskaber til hans børn. Herren har sagt om dem: »Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt, og jeg undskylder mig ikke; og skønt himlene og jorden forgår, skal mit ord ikke forgå, men de skal alle blive opfyldt, hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme.«¹²

I viser jeres tillid til Herren, når I lytter i den hensigt at lære, omvende jer og derpå gå hen og gøre, hvad han end beder om. Hvis I stoler tilstrækkeligt på Gud til at lytte til hans budskab i hver en tale, sang og bøn under denne konference, finder I det. Og hvis I så går hen og gør det, han ønsker, I skal gøre, vil jeres evne til at stole på ham øges, og med tiden vil I overvældes af taknemlighed over at opdage, at han er kommet til at stole på jer.

Jeg vidner om, at Gud taler i dag gennem sine udvalgte tjenere i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Thomas S. Monson er Guds profet. Vor himmelske Fader, og hans Søn, Jesus Kristus, lever og elsker os. Jeg vidner derom i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Alma 29:1-3.
2. Alma 29:8.
3. Se L&P 29:36-37; Abr 3:27-28.
4. Matt 14:25-31.
5. 1 Ne 3:7.
6. Sl 46:11.
7. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 29.
8. JS-H 1:16-17.
9. Se fx Ezra Taft Benson; »Bered jer til trængslens tid«, *Den danske Stjerne*, apr. 1981, s. 63.
10. Alma 29:8.
11. Se 2 Krøn 36:22-23; Ez 1:1-3; Es 45:1, 13.
12. L&P 1:38.

Præsident Boyd K. Packer
Præsident for De Tolv Apostles Kvorum

Rensning af det indre kar

I intet viser Guds gavmildhed, mildhed og nåde sig mere tydeligt end i omvendelse.

Denne generalkonference har fundet sted i en tid, hvor der hersker så megen forvirring og fare, at vore unge er i tvivl om, hvilken vej de skal følge. Eftersom vi gennem åbenbaring er blevet advaret om, at det ville blive på denne måde, er profeter og apostle altid blevet vist, hvad der må gøres.

Herren åbenbarede dette til Joseph Smith, »for at enhver må kunne tale i Gud Herrens, ja, verdens frelsers navn; for at tro også må tage til på jorden.«¹ Da nøglerne blev gengivet, åbnede de mulighed for, at præstedømmet kan være til stede i alle hjem gennem bedstefædre, fædre og sønner.

For femten år siden udgav Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum til en urolig verden: »Familien: En proklamation til verden,« den femte proklamation i Kirkens historie. Det er en vejledning, som Kirkens medlemmer vil stå sig godt ved at læse og følge.

Der står blandt andet: »Vi, Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Råd i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, erklærer højtideligt, at ægteskab mellem mand og kvinde er indstiftet af Gud, og at familien er af

afgørende betydning i Skaberens plan for sine børns evige skæbne.«²

»Så Guderne steg ned for at organisere mennesket i deres eget billede, for at forme det i Gudernes billede, for at forme dem som mand og kvinde.

Og Guderne sagde: Vi vil velsigne dem. Vi vil lade dem blive frugtbare og mangfoldiggøre sig og opfylde jorden og underlægge sig den.«³

Denne befaling er aldrig blevet ophævet.

»Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem.«⁴

Planen er, at vi skal være lykkelige, for »mennesket er til for at kunne nyde glæde.«⁵

Lehi lærte os, at mennesket er frit, og de nødvendigvis må være »frie ... til selv at handle og ikke være genstand for handling med undtagelse af lovens straf på den store og yderste dag.«⁶

Den gamle talemåde: »Herren stemmer for mig, og Lucifer stemmer imod mig, men det er *min* stemme, som tæller«, beskriver den doktrinære sandhed, at vores handlefrihed er mægtigere end modstanderens vilje. Handlefriheden er dyrebar. Vi kan

i tåbelighed og i blinde give den væk, men den kan ikke tages fra os med tvang.

Der findes også en meget gammel undskyldning: »Det var djævelen, der fik mig til det.« Sådan er det ikke. Han kan bedrage og vildlede jer, men han har ikke magt til at tvinge jer eller nogen anden til at overtræde eller fastholde jer i overtrædelsen.

At være betroet med kraften til at skabe liv indebærer de største glæder og de farligste fristelser. Livets gave og evnen til at give andre liv er en himmelsk velsignelse. Gennem retscaffen udøvelse af denne kraft kan vi komme nærmere vor himmelske Fader og opleve en fylde af glæde, som ved intet andet. Denne kraft er ikke en tilfældig del af planen for lykke. Det er nøglen – selve nøglen.

Uanset om vi bruger denne kraft, som de evige love fordrer, eller afviser dens guddommelige formål, vil det for altid afgøre, hvem vi bliver. »Ved I ikke, at I er Guds tempel, og at Guds ånd bor i jer?«⁷

Der er noget yderst befriende over et menneske, som af egen fri vilje bestemmer sig for at prøve at være lydige mod vor Fader og Gud og udtrykker den villighed til ham i bøn.

Når vi er lydige, kan vi nyde disse kræfter i ægtepagten. Fra den kilde til liv vil vore børn og familie udspringe. Kærligheden mellem ægteemand og hustru kan være konstant og bringe fylde og glæde alle livets dage.

Dersom man bliver fornægtet disse velsignelser i jordelivet, er løftet, at de vil blive givet i den næste verden.

Ren kærlighed forudsætter, at kun efter et løfte om evig troskab, en lovformelig ceremonie og ideelt set beseglingsordinancen i templet frigives disse livsskabende kræfter til at udtrykke kærligheden fuldt ud. Den skal udelukkende deles af mand og

kvinde, ægteemand og hustru, med den som er vores evige partner. Om dette er evangeliet ganske tydeligt.

Vi har vores frihed til at ignorere budene, men når åbenbaringer anvender så direkte et udtryk som »I skal ikke«, må vi hellere høre efter.

Modstanderen er misundelig på alle, der har kraft til at undfange liv. Satan kan ikke selv undfange liv, han er impotent. »Han stræber efter at gøre alle mennesker elendige, ligesom han selv er.«⁸ Han prøver på at fornede den retskafne brug af den livgivende

kraft ved at friste jer til indgå i umoraliske forhold.

Herren benyttede ordet »ligner« for at skabe et billede, som hans tilhængere kunne forstå, såsom:

»Himmeriget ligner en købmand.«⁹

»Himmeriget ligner en skat, der lå skjult i en mark.«¹⁰

I vore dage ligner pornografiens rædselsfulde indflydelse en plage, der skyller hen over jorden, idet den rammer en hid og anden did og prøver hæmningsløst at invadere alle hjem, oftest gennem ægteemanden og

faderen. Konsekvensen af denne plage er desværre ofte fatal rent åndeligt. Lucifer prøver at forpurre »forløsningsplanen«¹¹ og »den store plan for lykke.«¹²

Pornografi vil altid frastøde Kristi Ånd og vil afbryde kommunikationen mellem vor himmelske Fader og hans børn og forstyrre ømheden mellem ægteemand og hustru.

Præstedømmet rummer en uforlignelig kraft. Den kan beskytte jer mod pornografiens plage – og det er en plage – hvis man er bukket under for dens indflydelse. Hvis man er lydige, kan præstedømmet vise, hvordan man kan bryde en vane og komme sig over afhængighed. Præstedømmebærere har den myndighed og bør bruge den til at bekæmpe påvirkninger fra det onde.

Vi slår alarm og opfordrer på det kraftigste medlemmer af Kirken til at vågne op og forstå, hvad der foregår. Forældre, vær opmærksomme og altid på vagt, for denne modbydelighed kan true familien.

Vi underviser i en moralsk standard, som vil beskytte os mod Satans mange erstatninger eller forfalskninger af ægteskabet. Vi må forstå, at ethvert forsøg på overtalelse til at indgå i et forhold, som ikke er i harmoni med evangeliets principper, må være forkert. Mormons Bog belærer os om, at »ugudelighed aldrig har været lykke.«¹³

Nogle mener, at de er forudindstillet og ikke kan overvinde det, at det, de føler, er en medfødt fristelse mod det urene og unaturlige. Sådan er det ikke! Husk, at Gud er vor himmelske Fader.

Paulus lovede, at »Gud er trofast; han vil ikke tillade, at I fristes over evne, men vil sammen med fristelsen også skabe udvej, så I ikke bukker under.«¹⁴ I kan, hvis I vil, bryde vanerne og overvinde en afhængighed

og komme væk fra det, som ikke er værdigt for noget medlem af Kirken. Som Alma advarede om, må vi »våge og bede bestandigt.«¹⁵

Esajas sagde: »Ve dem, som kalder ondt godt og godt ondt, som gør mørke til lys og lys til mørke, som gør bittert til sødt og sødt til bittert!«¹⁶

For mange år siden besøgte jeg en skole i Albuquerque. Læreren fortalte mig, at et af børnene havde taget en killing med i skole. Som I kan forestille jer, forstyrrede det alting. Hun fik ham til at holde killingen op foran børnene.

Det gik meget godt, indtil et af børnene spurgte: »Er det en han eller hun?«

Eftersom læreren ikke ønskede at komme nærmere ind på emnet, svarede hun: »Det betyder ikke noget. Det er kun en killing.«

Men de blev ved. Endelig rakte en dreng sin hånd op og sagde: »Jeg ved, hvordan vi kan se det.«

Læreren gav op og sagde: »Hvordan kan du det?«

Så sagde eleven: »Vi kan stemme om det!«

I må godt grine af denne historie, men hvis vi ikke er påpasselige, så er der dem i dag, som ikke alene tolererer, men også taler for en afstemning om lovændringer, som skal legalisere umoral, som om en afstemning kan lave om på Guds love og skaberværk. En naturstridig lov vil være umulig at håndhæve. Kan I fx forestille jer, hvad godt der kommer ud af at stemme imod tyngdekraften?

Der er både moralske og fysiske love, som er »uigenkaldeligt fastsat i himlen før denne verdens grundlæggelse«, der ikke kan ændres på.¹⁷ Historien viser igen og igen, at moralske standarder ikke kan ændres ved krig eller urafstemninger. At legalisere det, der grundlæggende er forkert eller ondt, vil ikke forhindre smerten eller de straffedomme, der så sikkert, som nat følger dag, vil komme.

Uagtet den modstand, vi møder, er vi nødt til at holde ret kurs. Vi må holde fast i evangeliets principper, love og ordinancer. Dersom de bliver misforstået uforsætligt eller forsætligt, så lad det være. Vi kan ikke ændre, og vi vil ikke ændre den moralske standard. Vi farer hurtigt vild, når vi ikke adlyder Guds love. Dersom vi ikke beskytter og opdrager familien, vil vores civilisation og frihed helt sikkert gå tabt.

»Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte.«¹⁸

Enhver sjæl, som holdes indespærret af synd, skyld eller perversion, har nøglen til udfrielse. Nøglen hedder »omvendelse«. Hvis I ved, hvordan man bruger den nøgle, så har modstanderen ikke tag i jer. De beslægtede principper omvendelse og tilgivelse overgår langt fristerens frygtindgydende magt. Dersom I er bundet af en vane eller uværdig afhængighed, må I stoppe den skadelige adfærd. Engle vil støtte jer,¹⁹ og præstedømmeledere vil vejlede jer gennem de svære stunder.

I intet viser Guds gavmildhed, mildhed og nåde sig mere tydeligt end i omvendelse. Forstår I den fuldbyrrende, rensende kraft i forsoningen, som blev udvirket af Guds Søn, vor Frelser og Forløser? Han sagde: »For se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de ikke skal lide, hvis de vil omvende sig.«²⁰ Gennem den himmelske kærlighedsgerning, betalte Frelseren prisen for vore synder, så vi ikke skal betale.

For de, som inderligt ønsker det, er der en vej tilbage. Omvendelse ligner et vaskemiddel. Selv genstridige pletter af synd kan fjernes.

Præstedømmebærere har modgiften mod pornografiens forfærdelige billeder og til at vaske skylden væk. Præstedømmet rummer kraften til at bryde vore vaners magt, ja, selv frigøre fra afhængighedens lænker, uanset hvor stærkt deres greb er. Det kan læge sårene fra fortidens synder.

Jeg kender ikke til nogen smukkere eller mere trøstende åbenbaring end denne: »Se, den, der har omvendt sig fra sine synder, ham er de tilgivet, og jeg, Herren, husker ikke mere på dem.«²¹

Sommetider er den sværeste del af omvendelsen, selv efter man har bekendt og rådet bod, at tilgive sig selv. Man er nødt til at forstå, at tilgivelse betyder tilgivelse.

»Ja, og så ofte som mit folk omvender sig, vil jeg tilgive dem deres overtrædelser imod mig.«²²

Præsident Joseph Fielding Smith fortalte mig om en angrende kvinde, som kæmpede for at komme videre efter et meget usømmeligt liv. Hun spurgte ham, hvad hun nu skulle gøre.

Han bad hende om at læse op for ham fra Det Gamle Testamente om Lots hustru, som blev forvandlet til en saltstøtte.²³ Så spurgte han hende: »Hvilken lektie kan du lære af disse vers?«

Hun svarede: »Herren vil udrydde de ugudelige.«

»Sådan er det ikke!« Præsident Smith sagde, at lektien for denne angrende kvinde og for jer er: »Se jer ikke tilbage!«²⁴

Særligt nok kan det være den mest enkle og bedste forebyggelse og kur mod pornografi og enhver anden uren handling, ikke at ænse den og undgå den. Slet fra sindet alle uværdige tanker, som forsøger at slå rod. Når I én gang har besluttet jer for at være rene, sikrer I jeres gudgivne handlefrihed. Og som præsident Smith sagde: »Se jer ikke tilbage.«

Jeg lover, at der forude venter fred og lykke for jer og jeres familie. Det endelige mål med al aktivitet i Kirken er, at en ægtemand og hans hustru og deres børn kan være lykkelige i hjemmet. Og jeg nedkalder Herrens velsignelser over jer, som kæmper mod denne forfærdelige plage, at I må finde den helbredelse, der er til rådighed for os i Herrens præstedømme. Jeg vidner om denne kraft i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 1:20.
2. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, okt. 2004, s. 49.
3. Abr 4:27-28.
4. Abr 3:25.
5. 2 Ne 2:25.
6. 2 Ne 2:26.
7. 1 Kor 3:16.
8. 2 Ne 2:27.
9. Matt 13:45.
10. Matt 13:44.
11. Jak 6:8; Alma 34:31.
12. Alma 42:8.
13. Alma 41:10.
14. 1 Kor 10:13.
15. Alma 13:28.
16. Es 5:20.
17. L&P 130:20.
18. L&P 82:10.
19. Se 2 Ne 32:3.
20. L&P 19:16.
21. L&P 58:42.
22. Mosi 26:30.
23. Se 1 Mos 19:26.
24. Se Boyd K. Packer, *The Things of the Soul*, 1996, s. 116.

Ældste Jay E. Jensen
De Halvfjerds' Præsidium

Helligånden og åbenbaring

Helligånden er det tredje medlem af Guddommen og tillige med Faderen og Sønnen kender han alt.

Som ung ældste havde jeg været i missionsmarken omkring et år, og mens jeg læste skriften og sidste dages helliges apostles ord om åbenbaring og Helligånden, fik jeg en brat opvågning: Jeg havde ikke mit eget vidnesbyrd, især om Faderen og Sønnen. Jeg var taget på mission, hvor jeg levede på lånt lys fra mine dejlige forældre. Jeg havde aldrig tvivlet på deres ord og havde derfor aldrig søgt at få mit eget personlige vidnesbyrd. En februaraften i San Antonio i Texas i 1962 vidste jeg, at jeg havde brug for at vide det selv. I vores lille lejlighed fandt jeg et sted, hvor jeg i stilhed kunne bede højt, og tryglede: »Himmelske Fader, er du der? Jeg har brug for at vide det!«

Nogen tid senere den nat erfarede jeg personligt for første gang i mit liv, at Gud og Jesus lever. Jeg hørte ikke stemmer eller så et himmelsk væsen. Jeg vidste det på samme måde, som I sikkert også er kommet til kundskab om det – »ved den ubeskrivelige gave, som Helligånden er« (L&P 121: 26) og gennem åbenbaringens ånd (se L&P 8:1-3), som talte til mit sind (se L&P 6:23) og velsignede mig med vished (se Alma 58:11).

Ud fra den oplevelse måtte jeg sande udfaldet af Almas råd om at »vågne op og vække [mine] evner til et forsøg med [hans] ord« (Alma 32:27). Disse ord eller dette frø har siden vokset sig til træer, ja, store træer af vidnesbyrd. Denne proces fortsætter med flere forsøg med ordet, hvilket fører til flere træer, ja, en sand skov af vidnesbyrd baseret på åbenbaring gennem og ved Helligånden.

Helligånden er en ønskværdig gave

Da Frelseren besøgte Amerika, kaldte han tolv disciple. Et af hans budskaber til dem og folket var om Helligånden. Efter at have undervist forlod Frelseren dem og lovede at vende tilbage næste dag. Folket arbejdede natten igennem, for at så mange som muligt kunne høre ham.

Disciplene samlede folket i tolv grupper for at undervise dem i det, Frelseren havde lært dem. Vigtigst i disse belæringer var Helligåndens betydning (se 3 Ne 11-18). Derpå knælede folket og bad. Deres hjertes ønske var at få Helligånden (se 3 Ne 19:8-9).

Frelseren viste sig for dem og understregede atter betydningen af Helligånden, da han bad til Faderen:

»Fader, jeg takker dig for, at du har givet Helligånden til dem, som jeg har udvalgt ...

Fader, jeg beder dig om, at du vil give Helligånden til alle dem, som vil tro på deres ord« (3 Ne 19:20-21).

Ud fra denne begivenhed i Mormons Bog forstår jeg bedre, hvorfor præsident Wilford Woodruff sagde, »at Helligåndsgaven er den største gave et menneske kan modtage ...

Den er ikke forbeholdt mænd, ej heller apostle eller profeter. Den tilhører enhver trofast mand og kvinde og ethvert barn, som er gammelt nok til at tage imod Jesu Kristi evangelium« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Wilford Woodruff*, s. 48).

Åbenbaring giver svar, når der er brug for det

Helligånden er det tredje medlem af Guddommen, og tillige med Faderen og Sønnen kender han alt (se L&P 35:19; 42:17). Han har flere væsentlige roller, først og fremmest at undervise og vidne om Faderen og Sønnen (se 3 Ne 28:11). Andre roller er, at han åbenbarer sandheden af alt (se Moro 10:5), og han leder til at gøre godt (L&P 11:12).

Præsident Thomas S. Monson er et eksempel på denne væsentlige rolle med at blive ledt til at gøre godt. Han følger Frelserens eksempel, der »færdedes overalt og gjorde vel« (ApG 10:38). Han har undervist i betydningen af ikke at ignorere åndelige tilskyndelser fra Helligånden, at besøge nogen og betjene vedkommende samt at redde den enkelte.

Men sommetider er der ingen som præsident Monson, ingen hjemmelærer eller omsorgsfuld søster til at hjælpe i trængte stunder. I sådanne situationer har jeg fundet trøst og vejledning fra Talsmanden, en anden af Helligåndens roller (se L&P 36:2).

Vores barnebarn, Quinton, blev født med en del misdannelser og levede blot et år på nær tre uger, hvor han hele tiden røg ind og ud af hospitalet. Søster Jensen og jeg boede i Argentina på det tidspunkt. Vi ville virkelig gerne være der for vore børn og trøste dem og blive trøstet af dem. Dette var vores barnebarn, som vi elskede og ønskede at være tæt på. Vi kunne kun bede, så det gjorde vi inderligt!

Søster Jensen og jeg var på rundtur i missionen, da vi fik besked om, at Quinton var død. Vi stod i hallen i en kirkebygning og omfavnede og trøstede hinanden. Jeg vidner om, at de forsikringer, der kom til os gennem Helligånden, var en fred, som overgår al forstand, og er det stadig (se Fil 4:7). Vi var også vidner til Helligåndens ubeskrivelige gave hos vores søn og svigerdatter og deres børn, som den

dag i dag stadig taler om den tid med stor tro, fred og trøst.

Åbenbaring og Mormons Bog

Denne åbenbarings gave har påvirket mit vidnesbyrd om Mormons Bog. Jeg har læst, studeret, søgt og mættet mig med den igen og igen. Helligånden har vidnet for mig om dens ægthed og guddommelighed.

Præsident Gordon B. Hinckley har kaldt Mormons Bog for en de fire hjørneste i Kirken, hvor de andre er Joseph Smiths første syn, gengivelsen af præstedømmet og selvfølgelig vores vidnesbyrd om Jesus Kristus, hovedhjørneste (se Ef 2:19-21). »Disse fire store gaver fra Gud«, forklarede han, »udgør de urokkelige hjørneste, som Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige – såvel som de enkelte medlemmers vidnesbyrd

Fuldtidsmissionærer og en søster i Las Caobas i Den Dominikanske Republik forbereder sig til et dåbsmøde mellem generalkonferencens møder.

og overbevisning – er forankret til «Troens fire hjørneste», *Liahona*, feb. 2004, s. 7).

Disse fire gaver fra Gud er blevet et anker for min tro og mit vidnesbyrd, hver især er de blevet bekræftet for mig ved åbenbaring fra Helligånden. I et par minutter vil jeg dog gerne fokusere på to af disse hjørneste – det første syn og Mormons Bog. Det er bemærkelsesværdigt, at begge tager sin begyndelse i familiære rammer, med børn af agtværdige forældre, som havde undervist børnene godt (se 1 Ne 1:1). Der er sammenfaldende begivenheder i Lehis og Joseph Smiths liv (se 1 Ne 1 og JS-H 1):

- Begge har de et specifikt behov. Lehis er at redde sig selv og sin familie fra Jerusalems ødelæggelse, og Joseph Smiths er at vide, hvilken kirke der var sand.
- Begge beder.
- Begge ser i et syn Faderen og Sønnen.

- Begge får en bog.
- Begge forkynder.
- Begge modtager åbenbaring fra Helligånden gennem syn eller drømme.
- Og begge bliver truet af onde mennesker. Lehi og hans folk flygter og overlever. Joseph Smith lider martyrdøden.

Er der noget at sige til, at missionærer beder oprigtigt søgende efter sandheden om at indlede deres studium af Mormons Bog med 1 Nefi? Den bog er *mættet* af Herrens Ånd. I disse indledende kapitler er det klare budskab, at åbenbaring fra Helligånden ikke alene gives til profeter, men også til fædre, mødre og børn.

Budskabet om åbenbaring og Helligånden fortsætter gennem hele Mormons Bog. Disse sandheder er sammenfattet af profeten Joseph Smith: »Hvis vi fjerner Mormons Bog og åbenbaringerne, hvor er vores religion så? Så har vi ikke nogen« (*Kirkens prææsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 194).

Som sidste dages hellige har vi vidnesbyrd om Mormons Bog, som vi får ved åbenbaring, der forsikrer os om, at denne religion og dens lære er sand (se Indledning til Mormons Bog).

Det, der vedrører Ånden, er helligt og svært at forklare. Vi erklærer som Ammon: »Se, jeg siger jer, at jeg kan ikke beskrive blot det mindste af det, som jeg føler« (Alma 26:16).

Jeg vidner imidlertid om, at Helligånden er virkelig, og at han er et vidne, en åbenbarer, talsmand, vejleder og himmelsk lærer.

Jeg bærer ydmygt mit vidnesbyrd om, at denne sande og levende kirke, denne religion, hviler på disse fire hjørneste. Jeg vidner om, at Jesus Kristus er selve hovedhjørneste (se Ef 2:19-21). Præsident Thomas S. Monson er Herrens profet, og de 15 mænd, som sidder bag mig, er profeter, seere, apostle og åbenbarere. De bærer det hellige præstedømme og rigets nøgler. Jeg elsker, ærer og opretholder dem. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Mary N. Cook

Førsterådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab

Vær et forbillede for de troende

Jeg [vil] opfordre jer til at være et »forbillede for de troende ... i troskab [og] i renhed.«

For kort tid siden blev lille Ruby født ind i vores familie. Da jeg så hendes søde ansigt, frydede jeg mig over at vide, at hun boede i vor himmelske Faders nærhed, inden hun kom til jorden. Hun havde accepteret hans store plan for lykke og valgt at følge ham og vor Frelser, Jesus Kristus.¹ På grund af hendes beslutning fik hun lov til at komme til jorden for at gøre sig sine erfaringer i jordelivet og udvikle sig mod evigt liv. Nu hvor hendes ånd er forenet med hendes krop, er Ruby trådt ind i en læretid, hvor hun skal vise, hvem hun er, vælge at følge Kristus og forberede sig på at blive værdig til evigt liv.

Ruby kom ren til denne jord, men som en del af planen vil hun møde prøvelser og fristelser, og hun vil begå fejl. Gennem Frelserens forsoning kan Ruby dog blive tilgivet, modtage en fylde af glæde og blive ren igen – klar til at leve for evigt i vor himmelske Faders nærhed.

Få timer efter hun blev født, fik jeg privilegiet af at holde dette dyrebare barn i mine arme. Jeg sagde til hendes mor: »Vi må undervise Ruby i at være en dydig kvinde, ren og mere uvurderlig end hendes navn antyder.«²

Hendes mor svarede: »Jeg begynder i dag.«

Hvad var det, Rubys mor ville »begynde med i dag?« Hvordan kan vi som forældre, bedsteforældre og ledere føre og holde vore børn – vore unge – ind på vejen mod evigt liv? Vi må være »et forbillede for de troende.«³

Profeten Brigham Young har sagt: »Vi bør aldrig tillade os at gøre noget, som vi ikke ønsker at se vore børn gøre. Vi bør være et eksempel for dem, som vi ønsker, at de skal handle efter.«⁴ Vi kan alle i dag begynde med at være et godt forbillede.

I dag vil jeg opfordre jer til at være et »forbillede for de troende ... i troskab [og] i renhed«⁵ – to områder, som er påkrævet for frelse.

Vær et forbillede for de troende i tro. Styrk aktivt jeres tro og vidnesbyrd om Jesus Kristus ved at forberede jer på at vidne og være et forbillede for jeres børn i tale og handling.

Lad mig fortælle om en vidunderlig mor, hvis liv var et forbillede på tro. Da profeten Joseph Smith var ganske ung, iagttog og lærte han at tro på Gud af sin mor, Lucy Mack Smith. Lucy søgte svar i skriften,⁶ og Joseph tog også denne vane til sig og søgte

i Bibelen efter vejledning, som hans mor havde gjort.⁷

Lucy løste også problemer i familien ved søge Guds hjælp gennem personlige bønner. En dag, hvor der havde været nogle uoverensstemmelser i familien om religion, fortalte Lucy, at hun »trak sig tilbage i en smuk lille lund af vilde kirsebærtræer i nærheden og bad til Herren.«⁸

Lucy bad også med stor tro, da hun stod over for personlige helbredsmæssige udfordringer, da Joseph var lige ved at miste sit ben på grund af knoglemarvsbetændelse, og da hans søster, Sophronia, var døden nær af tyfus. Om Sophronias sygdom skrev Lucy: »Jeg stirrede på mit barn ... min mand og jeg tog hinandens hænder og faldt på knæ ved sengen og udøste vores sorg og bøn til ham.«⁹ Sophronia overlevede. Jeg er overbevist om, at Lucys børn ofte har set hende bede i tro, hvor hun har modtaget svar på disse bønner.

Lucy bad i tro om vejledning, og Joseph trak sig også tilbage i en lille lund, hvor han bad i tro og søgte at modtage et svar fra Herren, ligesom hans mor havde gjort det.

Ligesom Lucy må vi vise vore børn og unge, hvordan de styrker deres tro og vidnesbyrd om Jesus Kristus ved at styrke vores egen tro og vidnesbyrd, gennem studium af skriften og bøn, personligt såvel som med dem.

Modsat Lucy er vi i dag velsignede med mere end Bibelen. Vi har sidste dages skrifter og sidste dages profeters ord, som kan føre os »sikkert«¹⁰ på vejen mod det evige liv. Af Mormons Bog lærer vi om de, som »bestandig[t] holdt fast ved jernstangen«,¹¹ som er at sammenligne med »Guds ord.«¹² I dagens verden, som er fuld af fristelser, kan det være en udfordring »bestandig[t] at hold[e] fast«, når Satan på sin overbevisende facon forsøger at

trække os væk fra Guds stier. Dersom vi har en hånd på jernstangen og en anden i verden, sætter vi vore børn og unge i fare for at fare vild på stien. Dersom vores eksempel er forvirrende, vil vi med Jakobs ord »miste [vore] børns tillid på grund af [vores] dårlige eksempel.«¹³

Forældre, bedsteforældre og ledere, jeres budskab må være klart. Klarheden kommer kun ved at have begge hænder på jernstangen og efterleve de sandheder, som findes i skriften og sidste dages profeters ord. I opdrager måske ikke en profet, som Lucy gjorde, men I opdrager helt sikkert morgendagens ledere, og jeres handlinger er præcist så håndgribeligt knyttet til deres tro.

Dernæst, vær et forbillede for de troende i renhed. Den eneste, måde vi kan blive rene på, er gennem vor Frelasers forsoning. Processen med at blive ren begynder for hver enkelt af os med tro, omvendelse og vores første pagt, dåben.

For at hjælpe vore børn med at leve op til deres dåbspagt har ældste Robert D. Hales rådet os: »Vi lærer dem, at det øjeblik de træder ned i dåbens vand, træder de ud af verden og ind i Guds rige. Gennem pagter lover de at adlyde hans befalinger.«¹⁴

»Gennem pagter pålægges vi at overholde vore forpligtelser over for

Gud. For at kunne holde vore pagter må vi give afkald på aktiviteter og interesser, som hindrer os i at leve op til disse pagter.«¹⁵

Til styrke for de unge er et fantastisk redskab til at hjælpe de unge med at forstå denne hellige forpligtelse med at indgå pagter og velsignelsen ved renhed som følger af at holde pagter. Det indeholder ord fra sidste dages profeter – jernstangen, som viser den rette vej på den lige og snævre sti, der fører dem udenom Satans fælder, som kan forhale deres fremgang. I det hæfte kan man også se, at der følger mange velsignelser ved at være dydigt, når man stræber efter det som er »dydigt [og] elskeligt.«¹⁶

Forældre, anskaf jeres eget eksemplar af dette hæfte og læs det ofte. Efterlev selv standarderne. Tag dybe evangeliske samtaler med de unge, som kan hjælpe dem til at udvikle deres ønske om at efterleve og selv erfare meningen og formålet med standarderne.

De standarder, der nævnes i afsnittet »Underholdning og medier« og »Påklædning og fremtoning«, kan være særlig vanskelige, for de står i stadig skarpere kontrast til verdens standarder.

Vi må være et eksempel på det, der er dydigt og elskeligt i vore egne medievalg. Vi må være

opmærksomme på, at de medier, vi lukker ind i vores hjem, ikke sløver vores lydhørhed over for Ånden, skader forholdet til vores familie og venner eller afslører personlige prioriteter, som ikke er i overensstemmelse med evangeliets principper. Gennem vores eksempel kan vi hjælpe vore børn til at forstå, at det at bruge lang tid på internettet, sociale medier og mobiltelefoner, videospil eller fjernsynskiggeri afholder os fra produktive aktiviteter og dyrebar omgang med andre mennesker.

Vi er også et eksempel på det, der er dydigt og elskeligt i vores påklædning og fremtoning. Som pagtsfolk har vi ansvaret for at sørge for og beskytte vores krop og klæde os på passende vis. Vi må hjælpe vore børn og unge til at forstå, at vi respekterer vores krop som et tempel og som en gave fra Gud.¹⁷ Vi sætter et godt eksempel ved at nægte at købe eller bære usømmeligt tøj, der er for stramt, for gennemsigtigt eller afslørende på nogen måde.

De, der overholder pagten, stræber efter at være lydige »til alle tider ... og på alle steder«¹⁸ på grund af deres kærlighed til Gud og hans lovede velsignelser. En aften, hvor jeg var ude at gå med min mand, kom vi forbi en bryllupsreception, som blev holdt udendørs. Vi kendte ikke disse

mennesker, alligevel fik man straks et indtryk af dyd. Deres valg af musik og påklædning var smukt. Den strålende bruds kjole var ubetinget sømmelig, og det var brudepigernes kjoler også. Denne familie valgte ikke at blande verdens facon ind i helligheden af denne dag.

Nu vil jeg gerne sige et par ord til Kirkens vidunderlige unge. Tak for det retskafne forbillede I er for jeres venner, lærere, ledere og familie. Jeg ved, at mange af jer er det eneste kirkemedlem i jeres familie. I kommer måske alene i kirke. I skal roses for jeres trofasthed og retskafne eksempel. Vær tålmodige og fortsæt med at leve retskaffent. Der er mange, der kan hjælpe jer. Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Selv en eksempelvis familie ... kan bruge al den

støtte og hjælp de kan få fra gode mænd [og kvinder], som er oprigtigt interesserede.«¹⁹

Se jer omkring i menigheden og staven efter ledere og venner som et forbillede for de troende, og lær af dem.

Da jeg var en unge pige, fandt jeg nogle forbilleder for de troende. Udover mine forældre var det min tante Carma Cutler. Jeg husker levende hendes tale ved stavens standardaften, da jeg var 16. Hun underviste i vigtigheden af at være kysk og værdig til et tempelægteskab. Jeg blev dybt rørt af hendes vidnesbyrd. Jeg havde bemærket hendes dydige livsførelse, lige fra jeg var helt ung, og vidste, at den stemte overens med hendes undervisning. Jeg ville følge hendes eksempel.

Unge mænd og kvinder, I kan begynde i dag ved at være et forbillede for de troende i troskab og renhed. Styrk jeres tro og vidnesbyrd dagligt ved at studere skriften og bede. Hold jeres dåbspagter, det vil bevare jer rene og værdige til Helligåndens vejledning og holde jer rene. I kan i dag begynde at være et eksempel til efterfølgelse for andre.

Og man kan aldrig vide, måske bliver I det eksempel, som min lille Ruby får brug for en dag. For nu har Ruby fået en vidunderlig start på stien mod det evige liv. Hendes forældre er et retskaffent eksempel i hendes hjem og indleder hver dag med et forsæt om at være et forbillede for de troende. Ruby vil forhåbentlig vælge at bruge sin handlefrihed til at følge det.

Jeg er taknemlig for den store plan for lykke, og jeg vidner om, at det er den eneste måde, hvorpå Ruby – og alle os andre – kan blive rene igen og leve for evigt i vor Himmelske Faders nærhed. Må vi hver især begynde i dag. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Abr 3:22-26.
2. Se Ordsp 31:10.
3. 1 Tim 4:12.
4. *Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 173.
5. 1 Tim 4:12.
6. Se Lucy Mack Smith, *History of Joseph Smith by His Mother*, red. Scot Facer Proctor og Maurine Jensen Proctor, 1996, s. 50.
7. Se JS-H 1:11-12.
8. Smith, *History of Joseph Smith*, s. 58.
9. Smith, *History of Joseph Smith*, s. 69.
10. »Jernstangens«, *Salmer og sange*, nr. 182.
11. 1 Ne 8:30.
12. 1 Ne 11:25.
13. Jakob 2:35.
14. Robert D. Hales, *Return: Four Phases of Our Mortal Journey Home*, 2010, s. 60.
15. *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2005, s. 63.
16. TA 1:13.
17. Se 1 Kor 3:16.
18. Mosi 18:9.
19. Thomas S. Monson, »Retkafne eksempler«, *Liahona*, maj 2008, s. 66.

Eldste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

To kommunikationslinjer

Vi må både bruge den personlige linje og præstedømmelinjen i en passende balance for at opnå den udvikling, der er formålet med jordelivet.

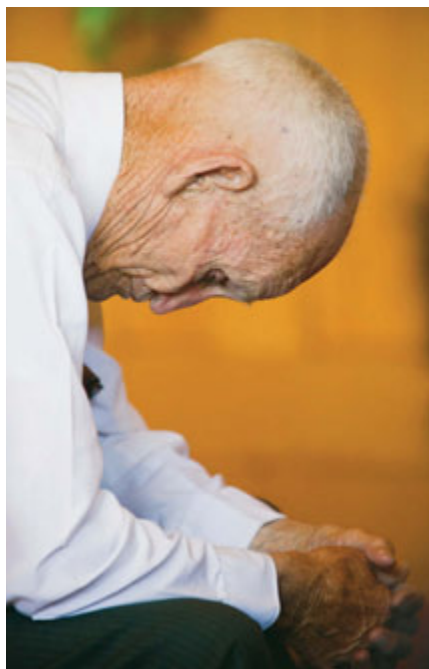
Vor himmelske Fader har givet sine børn to kommunikationslinjer til ham – den ene er det, vi kan kalde en personlig linje og den anden en præstedømmelinje. Alle bør forstå og lade sig vejlede af begge disse vigtige kommunikationslinjer.

I. Den personlige linje

Gennem den personlige linje beder vi direkte til vor himmelske Fader, og han svarer os gennem de kanaler, han har etableret, uden noget andet menneskes mellemkomst. Vi beder til vor himmelske Fader i Jesu Kristi navn, og han svarer os gennem sin Helligånd og på andre måder. Helligåndens opgave er at vidne om Faderen og Sønnen (se Joh 15:26; 2 Ne 31:18; 3 Ne 28:11), vejlede os i sandheden (se Joh 14:26; 16:13), og vise os alt det, vi skal gøre (se 2 Ne 32:5). Denne kommunikationslinje med vor himmelske Fader gennem hans Helligånd er en kilde til vores vidnesbyrd om sandheden, til vores kundskab og vores personlige vejledning fra en kærlig himmelsk Fader. Det er en afgørende del af hans storslåede evangeliske plan, som gør det muligt for hvert af hans børn at modtage et personligt vidnesbyrd om sandheden.

Den direkte personlige kommunikationslinje til vor himmelske Fader gennem Helligånden bygger på værdighed, og den er så afgørende, at vi har fået befaling om at forny vore pagter gennem nadveren hver sabbatsdag. Det er på denne måde, vi gør os fortjent til løftet om, at vi altid kan have hans Ånd hos os til at vejlede os.

Denne personlige kommunikationslinje med Herren, vores tro og

trosudøvelse minder om det, som visse kristne insisterede på, nemlig at en menneskelig mellemkomst mellem Gud og mennesket er unødvendig, eftersom alle har direkte adgang til Gud gennem det princip, som Martin Luther var talsmand for, og som nu er kendt som »alle troendes præsteskab.« Det vil jeg uddybe senere.

Den personlige linje er af altafgørende betydning, når det gælder personlige afgørelser og ledelsen af en familie. Desværre undervurderer nogle medlemmer af vores kirke behovet for denne direkte, personlige linje. Handler vi ud fra en stærk overbevisning om vigtigheden af profetisk ledelse – præstedømmelinjen, som i princippet fungerer for at styre den himmelske kommunikation om Kirkens anliggender – forsøger nogle at få deres præstedømmeledere til at træffe personlige beslutninger for dem, beslutninger som de selv burde træffe gennem inspiration fra deres personlige linje. Personlige beslutninger og familieledelse er principielt sager, som falder i den personlige kategori.

Jeg vil gerne tilføje to andre ting, vi bør være opmærksomme på i forbindelse med denne dyrebare, direkte personlige kommunikationslinje med vor himmelske Fader.

For det første fungerer den personlige linje ikke i sin fylde uafhængigt af præstedømmelinjen. Helligåndsgaven – som er kommunikationsmidlet mellem Gud og mennesket – overdrages med præstedømmets myndighed af bemyndigede personer, der har præstedømmets nøgler. Den kommer ikke blot gennem at ønske den eller at tro. Og retten til Åndens fortsatte følgeskab må bekræftes hver sabbatsdag, når vi værdigt tager nadveren og fornyer vores dåbspagt om lydighed og tjeneste.

På samme vis kan vi heller ikke kommunikere pålideligt gennem den direkte personlige linje, dersom vi er ulydige eller i disharmoni med præstedømmelinjen. Herren har erklæret, at »himlens kræfter ikke kan beherskes eller anvendes uden at det sker efter retfærdighedens principper« (L&P 121:36). Desværre er det ganske almindeligt for personer, som overtræder Guds befalinger eller ikke tager præstedømmeledernes råd til efterretning, at hævde, at Gud har åbenbaret dem, at de er undtaget fra at følge visse befalinger eller råd. Sådanne personer modtager måske nok åbenbaring eller inspiration, men det er ikke fra den kilde, de tror. Djævelen er fader til al løgn, og hans evige bekymring er at forpurre Guds værk ved hjælp af sine listige efterligninger.

II. Præstedømmelinjen

Ulig den personlige linje, gennem hvilken vor himmelske Fader kommunikerer direkte med os gennem Helligånden, rummer præstedømmekommunikationslinjen ydermere den nødvendige mellemkomst af vor Frelser, Jesus Kristus, hans kirke og hans kaldede ledere.

På grund af det, han opnåede gennem sit sonoffer, har Jesus Kristus magten til at opstille de krav, vi må opfylde for at gøre os fortjent til velsignelserne ved hans sonoffer. Det er derfor, vi har befalinger og ordinancer. Det er derfor, vi indgår pagter. Det er sådan, vi gør os fortjent til de lovede velsignelser. De kommer alle gennem Israels Helliges endeløse nåde »efter alt hvad vi kan gøre« (2 Ne 25:23).

Under sin jordiske tjenestegerning overdrog Jesus Kristus den præstedømmemyndighed, som bærer hans navn, og han grundlagde Kirken, som også bærer hans navn. I denne sidste uddeling blev hans præstedømme gengivet og hans kirke genoprettet gennem himmelsk sendebud til profeten Joseph Smith. Dette gengivne præstedømme og den genoprettede kirke udgør hjertet i denne præstedømmelinje.

Præstedømmelinjen er den kanal, som Gud gennem tiden har brugt til at tale til sine børn gennem skriften. Og det er den linje, han taler gennem nu, hvad angår de levende profeters, apostles og andre inspirerede lederes belæringer og råd. Det er sådan, vi modtager de påkrævede ordinancer.

Det er således, at vi modtager kald om at tjene i hans kirke. Hans kirke er vejen, og hans præstedømme kraften, gennem hvilken vi er så privilegerede at kunne deltage i de samvirkende aktiviteter, som er afgørende for at udføre Herrens værk. Dette omfatter at forkynde evangeliet, bygge templer og kirkebygninger og hjælpe de trængende.

I forbindelse med denne præstedømmelinje stemmer vores tro og trosudøvelse overens med nogle kristnes fastholdelse af, at bestemte ordinancer (sakramenter) er afgørende og skal udføres af en, der er bemyndiget af Jesus Kristus (se Joh 15:16). Vi tror det samme, men adskiller os naturligvis fra andre kristne i spørgsmålet om, hvordan vi regner den autoritet.

Nogle medlemmer eller tidligere medlemmer af vores kirke har ikke indset vigtigheden af præstedømmelinjen. De undervurderer vigtigheden af Kirken, dens ledere og dens programmer. Idet de totalt forlader sig på den personlige linje, går de deres egne veje hævde, at de definerer læren, og går direkte til konkurrerende organisationer, hvis lære går imod profetledere. I dette

afspejler de en nutidig fjendtlighed mod det, der nedsættende omtales som »organiseret religion.« De, der afviser behovet for organiseret religion, afviser Mesteren, som etablerede sin kirke og dens embedsmænd i tidernes midte og som genoprettede den i moderne tid.

Organiseret religion, der er grundlagt ved guddommelig myndighed, er, som apostlen Paulus lærte os, afgørende:

»For at udruste de hellige til at gøre tjeneste, så Kristi legeme bygges op, indtil vi alle når frem til enheden i troen og i erkendelsen af Guds søn, til at være et fuldvoksnet menneske, en vækst, som kan rumme Kristi fylde« (Ef 4:12-13).

Vi bør alle huske Herrens erklæring i nutidig åbenbaring om, at Herrens tjeneres røst er Guds røst (se L&P 1:38; 21:5; 68:4).

Jeg vil gerne tilføje to vigtige ting, vi bør huske i forbindelse med tillid til den livsvigtige præstedømmelinje.

For det første ophæver præstedømmelinjen ikke behovet for den

personlige linje. Vi har alle brug for et personligt vidnesbyrd om sandheden. Mens vi udvikler vores tro, stoler vi nødvendigvis på andres ord og tro, som vore forældres, læreres eller præstedømmelederes (se L&P 46:14). Men dersom vores personlige vidnesbyrd om sandheden udelukkende hviler på en bestemt præstedømmeleder eller lærer i stedet for, at vi får vores eget vidnesbyrd gennem den personlige linje, så vil vi altid være sårbare over for skuffelse over den person. Når det drejer sig om moden indsigt i eller vidnesbyrd om sandheden, bør vi ikke være afhængige af en menneskelig mellemmand mellem os og vor himmelske Fader.

For det andet fungerer præstedømmelinjen, ligesom den personlige linje, heller ikke fuldt og helt for os, medmindre vi er værdige og lydige. Der er mange skriftsteder, som fortæller os, at dersom vi fremturer i alvorlig overtrædelse af Guds bud, vil vi »blive forstødt fra hans nærhed« (Alma 38:1). Når det sker, er Herren og hans tjenere alvorligt forhindret i at yde os åndelig hjælp, og vi kan ikke selv opnå den.

Historien byder på mange eksempler på vigtigheden af, at Herrens tjenere er i harmoni med Ånden. Den unge profet, Joseph Smith, kunne ikke oversætte, når han var vred eller oprørt.

David Whitmer sagde: »En morgen, da han var ved at gøre sig klar til at fortsætte med oversættelsen, var der noget, der gik galt i huset, og det irriterede ham. Det var noget, som Emma, hans hustru, havde gjort. Oliver og jeg gik ovenpå og Joseph kom op hurtigt efter for at fortsætte med oversættelsen, men han kunne ikke gøre noget. Han kunne ikke oversætte en eneste stavelse. Han gik nedenunder, ud i frugthaven og bad til Herren. Han var væk i omkring en time – kom

tilbage til huset og bad Emma om tilgivelse og kom derpå ovenpå, hvor vi var, og oversættelsen fortsatte på rette vis. Han kunne intet gøre, medmindre han var ydmyg og trofast.«¹

III. Behovet for begge linjer

Jeg vil afslutte med yderligere eksempler på behovet for begge de linjer, som vor himmelske Fader har etableret for at kunne kommunikere med sine børn. Begge linjer er afgørende for hans hensigt med at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for sine børn. Et tidligt eksempel på dette behov ser vi i Jetrots råd til Moses om, at han ikke skulle påtage sig for stor en byrde. Folket stod i kø for, at deres præstedømmeleder skulle »rådspørge Gud« fra morgen til aften (2 Mos 18:15), og også for, at han skulle »dømme ... mand og mand imellem« (v. 16). Vi bemærker ofte, hvordan Jetro rådede Moses til at udpege ledere til at håndtere personlige konflikter (se v. 21-22). Men Jetro gav også Moses råd, som illustrerer vigtigheden af den personlige linje: »Du skal indskærpe dem forordningerne og lovene og kundgøre dem den vej, de skal følge, og hvad *de* skal gøre« (v. 20, fremhævelse tilføjet).

Israelitterne, der fulgte Moses, skulle med andre ord lære, at de ikke skulle forelægge ethvert spørgsmål for præstedømmelederen. De skulle forstå budene og søge inspiration til selv at løse de fleste problemer.

Nylige begivenheder i Chile viser også behovet for begge linjer. Chile blev ramt af et ødelæggende jordskælv. Mange af vore medlemmer mistede deres hjem, og nogle deres familiedemedlemmer. Mange mistede modet. Der blev hurtigt – fordi vores kirke er forberedt på at træde til ved sådanne katastrofer – skaffet mad, ly og andre fornødenheder. De hellige i Chile hørte

Herrens røst gennem hans kirkes og dens ledes respons på deres timelige behov. Men til trods for en effektiv præstedømmelinje, så slog den ikke til. Hvert medlem var nødt til at søge Herren i bøn og modtage den direkte trøst og vejledning, der kommer gennem Helligånden til dem, der søger og lytter.

Vores missionering er et andet eksempel på behovet for begge linjer. De mænd og kvinder, som bliver kaldet som missionærer, er værdige og villige på grund af de belæring, de har modtaget gennem præstedømmelinjen, og det vidnesbyrd, de har modtaget gennem den personlige linje. De er blevet kaldet gennem præstedømmelinjen. Og som Herrens repræsentanter og under ledelse af hans præstedømmelinje, underviser de undersøgere. De oprigtigt søgende efter sandheden lytter, og missionærerne opmuntrer dem til selv at bede for at kende til sandheden af budskabet gennem den personlige linje.

Et sidste eksempel går på, hvordan disse principper anvendes omkring præstedømmemyndighed i familien og i Kirken.² Al præstedømmemyndighed i Kirken fungerer under ledelse af en, som bærer de passende præstedømmenøgler. Dette er præstedømmelinjen. Men den myndighed, der præsiderer i familien – uanset om det er en far eller en enlig mor – virker i familieanliggender uden behov for at få tilladelse fra nogen, der bærer præstedømmenøgler. Det er ligesom den personlige linje. Begge linjer må fungere i vores familie og i vores tilværelse, hvis vi skal opnå den udvikling og nå det mål, som er afstukket i vor himmelske Faders plan for sine børn.

Vi må både bruge den personlige linje og præstedømmelinjen i en passende balance for at opnå den udvikling, der er formålet med jordelivet. Dersom personlig religiøs udøvelse hviler for meget på den personlige linje, så udvisker individualismen

betydningen af guddommelig autoritet. Dersom religiøs udøvelse hviler for tungt på præstedømmelinjen, så svækkes individets vækst. Guds børn har brug for begge linjer for at nå deres evige lod. Det gengivne evangelium lærer os om begge dele, og den genoprettede kirke tilvejebringer begge dele.

Jeg vidner om Herrens profet, præsident Thomas S. Monson, som bærer nøglerne, der styrer præstedømmelinjen. Jeg vidner om Herren Jesus Kristus, hvis kirke dette er. Og jeg vidner om det gengivne evangelium, hvis sandhed vi alle kan kende gennem den dyrebare personlige linje til vor himmelske Fader. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. I »Letter from Elder W. H. Kelley«, *The Saints' Herald*, 1. mar. 1882, s. 68. En lignende beretning findes i B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 1:131.
2. Se Dallin H. Oaks, »Præstedømmemyndighed i familien og Kirken«, *Liahona*, nov. 2005, s. 24-27.

Præsident Thomas S. Monson

Taknemlighed – den guddommelige gave

Et taknemligt hjerte får vi gennem at udtrykke taknemlighed mod vor himmelske Fader for hans velsignelser og til dem omkring os for alt det, de betyder i vores liv.

Det har været et utroligt møde. Da jeg blev udpeget som Kirkens præsident, sagde jeg: »Jeg vil påtage mig en opgave. Jeg vil være rådgiver for Tabernakelkoret.« Jeg er meget stolt over mit kor!

Min mor sagde engang til mig: »Tommy, jeg er meget stolt over alt, du har gjort. Men jeg har lige noget at sige. Du skulle have forsat med dine klavertimer.«

Så jeg gik hen til klaveret og spillede et stykke for hende: »Her går vi, [her går vi] til fødselsdagsfest.«¹ Så gav jeg hende et kys på panden og hun gav mig et knus.

Jeg tænker på hende. Jeg tænker på min far. Jeg tænker på alle de generalautoriteter, der har påvirket mig, og andre, deriblandt de enker, som jeg besøgte – 85 – med en kylling til ovnen og nogle gange med lidt penge.

Jeg besøgte en enke sent en aften. Det var midnat, og jeg tog hen til plejehjemmet og receptionisten sagde: »Jeg er sikker på, at hun sover, men hun sagde, at jeg skulle huske at vække hende, for hun sagde: »Jeg ved, at han kommer.«

Jeg holdt hende i hånden. Hun sagde mit navn. Hun var lysvågen. Hun trykkede min hånd mod sine læber og sagde: »Jeg vidste, du ville komme.« Hvordan kunne jeg lade være med at komme?

Smuk musik rører mig på den måde.

Mine kære brødre og søstre, vi har hørt inspirerede budskaber om sandhed, håb og kærlighed. Vore tanker er vendt mod ham, som sonede for vores synd, som viste os vejen til livet, og hvordan man beder, og som gennem sine handlinger viste os de velsignelser, der kommer gennem tjeneste – ja vor Herre og Frelser, Jesus Kristus.

I Lukas kapitel 17 læser vi om ham:

»Under sin vandring mod Jerusalem fulgte han grænsen mellem Samaria og Galilæa.

Da han var på vej ind i en landsby, mødte han ti spedalske; de blev stående langt fra ham

og råbte: »Jesus, Mester, forbarm dig over os!«

Da han så dem, sagde han: »Gå hen og bliv undersøgt af præsterne!« Og mens de var på vej derhen, blev de rene.

Men én af dem vendte tilbage, da han så, at han var blevet helbredt. Han priste Gud med høj røst

og kastede sig på sit ansigt for Jesu fødder og takkede ham; og det var en samaritaner.

Jesus spurgte: »Var der ikke ti, der blev rene? Hvor er de ni?»

Er det kun denne fremmede, der er vendt tilbage for at give Gud æren?»

Og han sagde til ham: »Stå op og gå herfra! Din tro har frelst dig.«²

Ved guddommelig indgriben blev de spedalske skånet for en grusom, langsom død og fik nyt liv. Den taknemlighed, som en af dem udtrykte, medførte Mesterens velsignelse, men de ni andres utaknemlighed skuffede ham.

Mine brødre og søstre, husker vi at sige tak for de velsignelser, vi modtager? Oprigtig taksigelse hjælper os ikke alene til at påskønne vore velsignelser, men det åbner også himlens porte og lader os mærke Guds kærlighed.

Min kære ven, præsident Gordon B. Hinckley, sagde: »Når man lever i taknemlighed, går man ikke arrogant, bekymret og selvcentreret rundt, man færdes med en ånd af taksigelse, som bliver en velsignelse for en selv og andre.«³

I Matthæus i Bibelen finder vi en anden beretning om taknemlighed, denne gang udtrykt af Frelseren. Han havde vandret omkring i ødemarken i tre dage, og flere end 4000 mennesker fulgte ham på rejsen. Han følte omsorg for dem, for de havde måske intet fået at spise i tre dage. Hans disciple spurgte dog: »Hvorfra skal vi her i ødemarken skaffe brød nok til at mætte så stor en skare?« Som mange af os havde disciplene kun fokus på det, der manglede.

»Jesus spurgte dem: »Hvor mange brød har I?« De svarede: »Syv, og nogle småfisk.«

Så lod han skaren sætte sig på jorden;

og han tog de syv brød og fiskene, *takkede*, brød dem og gav disciplene dem, og de delte dem ud til skarerne.«

Bemærk at Frelseren takkede for det, de havde – og så fulgte miraklet. »Og alle spiste og blev mætte, og de samlede de stykker sammen, som var tilovers, syv kurve fulde.«⁴

Vi har alle oplevet tidspunkter, hvor vores fokus har været mere rettet mod det, der manglede, end på vore velsignelser. Den græske filosof Epictetus sagde: »Det er en klog mand, som ikke sørger over det, han ikke har, men glæder sig over det, han har.«⁵

Taknemlighed er et guddommeligt princip. Herren har gennem en åbenbaring til profeten Joseph Smith erklæret:

»Du skal takke Herren din Gud i alle forhold ...

Og i intet fortørner mennesket Gud mere, og mod ingen er hans vrede blusset op i større grad end mod dem, der ikke anerkender hans hånd i alle ting.«⁶

I Mormons Bog får vi at vide, at vi »daglig[t] skal leve i taksigelse for den store barmhjertighed og de mange velsignelser, som [Gud] skænker [os].«⁷

Uanset hvad vore omstændigheder er, så har vi hver især meget at være taknemlige for, hvis vi blot standser op og tænker over vore velsignelser.

Det er en skøn tid at leve i. Selvom der er så meget galt med verden i dag, er der også så mange rigtige og gode ting. Der er ægteskaber, som holder, forældre, der elsker deres børn og ofrer sig for dem, venner, som bryder

sig om os og hjælper os, og lærere, som underviser. Vi er velsignet på utallige måder.

Vi kan opløfte os selv og andre, når vi nægter at forblive i de negative tankers sfære og i vores hjerte udvikler en taknemlig indstilling. Hvis utaknemlighed regnes blandt de alvorligste synder, så indtager taknemlighed sin plads blandt de ædleste dyder. Der er en, som har sagt, at »taknemlighed ikke blot er den største dyd, men moder til alle andre.«⁸

Hvordan kan vi udvikle en taknemlighed i hjertet? Præsident Joseph F. Smith, Kirkens sjette præsident, kom med et bud på det. Han sagde: »Det taknemlige menneske ser så mange ting i verden, det er taknemligt for, og det gode vejer for et sådant menneske tungere end det dårlige. Kærlighed overvinder jalousi, og lys driver mørket ud af ens liv.« Han fortsatte: »Stolthed ødelægger vor taknemlighed og sætter selviskhed i dets sted. Hvor meget lykkeligere er vi ikke i samvær med en taknemmelig og kærlig sjæl, og hvor omhyggelige bør vi ikke være med gennem et fromt liv at fremelske en taknemlig indstilling til Gud og mennesker.«⁹

Præsident Smith siger, at et bønsumt liv er nøglen til at være taknemlig.

Gør materielle ejendele os glade og taknemlige? Måske for en tid. Dog er de ting, som giver den dybeste og mest varige glæde og taknemlighed, dem man ikke kan købe for penge: Vores familie, evangeliet, gode venner, vores gode helbred, vore evner og den kærlighed, vi modtager fra folk omkring os. Desværre er det nogle af de ting, vi tillader os at tage for givet.

Den engelske forfatter Aldous Huxley skrev: »De fleste mennesker har nærmest en ubegrænset evne til at tage ting for givet.«¹⁰

Vi tager ofte de selv samme mennesker for givet, som fortjener vores taknemlighed mest. Lad os ikke vente, indtil det er for sent for os at give udtryk for vores taknemlighed. Idet en kvinde talte om kære, hun havde mistet, udtrykte hun sin ærgrelse på denne måde: »Jeg mindes de glade dage og ønsker ofte, at jeg kunne udtrykke min taknemlighed for de døde, som jeg ikke fik vist dem, mens de levede.«¹¹

Tabet af vore kære fører næsten uundgåeligt ting, vi fortryder, med sig. Lad os mindske de ting så meget, det er os menneskeligt muligt, ved ofte at udtrykke vores kærlighed og taknemlighed til dem. Vi ved aldrig, hvornår det er for sent.

Et taknemligt hjerte får vi gennem at udtrykke taknemlighed mod vor himmelske Fader for hans velsignelser og til dem omkring os for alt det, de betyder i vores liv. Det kræver en bevidst indsats – i det mindste indtil vi rigtig har lært det og udviklet en taknemlig indstilling. Ofte føler vi taknemlighed og har til *hensigt* at sige tak, men glemmer at gøre det eller når aldrig så langt. Der er en, som har udtalt, at det at føle taknemlighed og ikke udtrykke det, er som at pakke en gave ind og aldrig give den væk.¹²

Når vi støder på udfordringer og problemer i livet, er det ofte svært for

os at fokusere på vore velsignelser. Men dersom vi stikker dybt nok og kigger godt efter, vil vi være i stand til at føle og indse, hvor meget vi har fået.

Jeg vil gerne fortælle om en familie, som var i stand til at tælle sine velsignelser trods alvorlige udfordringer. Dette er en beretning, jeg læste for mange år siden og har beholdt på grund af det budskab, den indeholder. Den er skrevet af Gordon Green og blev bragt i et amerikansk tidsskrift for mere end 50 år siden.

Gordon fortæller, hvordan han voksede op på en farm i Canada, hvor han og hans søskende måtte skynde sig hjem fra skole, mens de andre børn spillede bold og tog ud at svømme. Deres far havde dog evnen til at lade dem forstå, at deres arbejde betød noget. Dette gjorde sig især gældende, når høsten var i hus og familien fejrede Thanksgiving, hvor deres far gav dem en gave. Han fik dem til at gøre status over alt, hvad de havde.

Om morgenen ved Thanksgiving førte han dem med ned i en kælder med tønder med æbler, kurve med roer, gulerødder i sand og stakkevis af kartofler tillige med ærter, majs, bønner, syltetøj, jordbær og anden konserver, som fyldte hylderne. Han fik børnene til at tælle alt nøje. Så gik de ud i laden og gættede på, hvor mange

tons hø der var, og hvor mange skæpper korn der var i kornkammeret. De talte køerne, grisene, hønsene, kalkunerne og gæssene. Deres far sagde, at han ønskede at se, hvor godt det stod til, men de vidste, at det, han virkelig ønskede, var, at de på denne festdag skulle indse, hvor rigt Gud havde velsignet dem og deres arbejdsindsats. Da de endelig satte sig ned ved det festmåltid, deres mor havde tilberedt, var velsignelserne til at føle på.

Gordon sagde dog, at den Thanksgiving, han mindedes med størst taknemlighed, var det år, hvor der ikke syntes at være meget at være taknemlig for.

Året begyndte godt: De havde stadig hø, masser af såsæd, fire kuld grise, og deres far havde sparet lidt op, så han en dag kunne få råd til en hømaskine – et teknisk vidunder, som enhver landmand drømte om at eje. Det var også det år, der kom elektricitet i deres by – omend ikke hjem til dem, for det havde de ikke råd til.

En aften, hvor Gordons mor var ved at storvaske, trådte hans far til og tog sin tørn med vaskebrættet og sagde til sin hustru, at hun skulle gå ind og hvile sig og strikke lidt. Han sagde: »Du bruger mere tid på at vaske end at sove. Synes du, at vi skal give efter og få elektricitet?« Opløftet ved

udsigten til det fældede hun en tåre eller to, da hun tænkte på den hømaskine, som så aldrig ville blive købt.

Så de fik en el-ledning op ad deres markvej det år. Selvom det ikke var luksus, købte de en vaskemaskine, som var i gang dagen lang og elpærer, som hang ned fra hvert loft. Der var ikke længere lamper, som skulle påfyldes med olie, ikke flere væger at skære, ikke flere sodede skorstene at rense. Lamperne fandt stille vej op på loftet.

At de fik elektricitet på gården var næsten den sidste gode ting, der skete for dem det år. Lige da deres afgrøder var begyndt at pible op gennem jorden, satte regnen ind. Da regnen endelig stoppede, var der ikke en plante tilbage. De plantede igen, men regnen kom igen og slog planterne mod jorden. Deres kartofler rådned i mudderet. De solgte et par køer og alle grisene og andre husdyr, som de havde tænkt sig at beholde, alt for billigt, for alle andre var også tvunget til at sælge. Alt, hvad de høstede det år, var en plet med majroer, som forunderligt nok havde klaret uvejret.

Så blev det atter Thanksgiving. Deres mor sagde: »Måske skal vi bare glemme det i år. Vi har end ikke en gås tilbage.«

Om morgenen troppede Gordons far dog op med en præriehare, som han bad sin hustru om at tilberede. Modstræbende begyndte hun på det og påpegede, at det ville tage lang tid at koge det tørre, gamle kræ.

Da den endelig blev stillet på bordet med nogle af de majroer, som havde overlevet, nægtede børnene at spise. Gordons mor græd, og så gjorde hans far en usædvanlig ting. Han gik op på loftet og fandt en olielampe, som han tog med tilbage til bordet og tændte. Han bad børnene om at slukke det elektriske lys. Da der kun var den ene lampe tændt, havde de svært ved at tro, at det havde været så mørkt før. De fattede ikke, at de havde været i stand til at se noget som helst uden det klare elektriske lys.

Så blev maden velsignet, og alle spiste. Da måltidet var forbi, sad de alle stille. Som Gordon skrev:

»I den gamle lampes svage skær, så vi klart igen.

Det var et skønt måltid. Prærieharen smagte som kalkun, og majroerne var de bedste, vi havde smagt ...

Vores hjem ... var trods alt, hvad der fattedes, rigt for os.«¹³

Mine brødre og søstre, at give udtryk for taknemlighed er elskværdigt og hæderfuldt; at udvise taknemlighed er generøst og ædelt, men altid at leve med taknemlighed i hjertet er at røre himlen.

Idet jeg slutter min tale af denne formiddag, er det min bøn, at vi udover alt andet, som vi er taknemlige for, vil tænke over vores taknemlighed for vor Herre og Frelser, Jesus Kristus. Hans storslåede evangelium giver svar på livets største spørgsmål: Hvor kommer vi fra? Hvorfor er vi her? Hvor går vores ånd hen, når vi dør? Til de, som lever i mørket, bringer evangeliet sandhedens guddommelige lys.

Han lærte os at bede. Han lærte os at leve. Han lærte os at dø. Hans liv er en stor kærlighedsgave. Han helbredte de syge; han opløftede de sørgmødige; han frelste synderen.

Og i sidste ende stod han alene. Nogle apostle tvivlede, en forrødte

ham. De romerske soldater stak ham i siden. Den vrede hob tog hans liv. Og stadig klinger hans medfølelse ord fra Golgata: »Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør.«¹⁴

Hvem var denne »sorgernes mand ... kendt med lidelse«¹⁵ »Hvem er herlighedens konge,«¹⁶ denne hærska-rers herre? Han er vor Mester. Han er vor Frelser. Han er Guds Søn. Han har udvirket vores frelse. Han kalder: »Følg mig.«¹⁷ Han instruerer: »Gå du hen og gør ligeså!«¹⁸ Han bønfaller: »Hold mine befalinger.«¹⁹

Lad os følge ham. Lad os følge hans eksempel. Lad os adlyde hans ord. Ved at gøre det, giver vi ham den guddommelige gave – taknemlighed.

Mit hjertes oprigtige bøn er, at vi hver især må tænke over taknemlighedens dyd. Må den gennemtrænge vores sjæl nu og for evigt. I vor Frelser, Jesu Kristi, hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. John Thompson, »Birthday Party«, *Teaching Little Fingers to Play*, 1936, s. 8.
2. Luk 17:11-19.
3. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, s. 250.
4. Se Matt 15:32-38; fremhævelse tilføjet.
5. *The Discourses of Epictetus; with the Encheiridion and Fragments*, overs. George Long, 1888, s. 429.
6. L&P 59:7, 21.
7. Alma 34:38.
8. Cicero, i *A New Dictionary of Quotations on Historical Principles*, sel. H. L. Mencken, 1942, s. 491.
9. Joseph F. Smith, *Evangeliske lærdomme*, 1980, s. 221.
10. Aldous Huxley, *Themes and Variations*, 1954, s. 66.
11. William H. Davies, *The Autobiography of a Super-Tramp*, 190), s. 4.
12. William Arthur Ward, i Allen Klein, saml., *Change Your Life!* (2010), 15.
13. Tilpasset fra H. Gordon Green, »The Thanksgiving I Don't Forget«, *Reader's Digest*, nov. 1956, s. 69-71.
14. Luk 23:34.
15. Es 53:3.
16. Sl 24:8.
17. Matt 4:19.
18. Luk 10:37.
19. Joh 14:15.

Eldste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

Arons præstedømme

Præstedømmet, I bærer, er en særlig gave, for Herren selv har givet det. Brug det, højn det og lev værdigt til det.

Da jeg talte ved generalkonferencen for 25 år siden, brugte jeg et visuelt hjælpemiddel, som stod ved siden af mig. Det var mit ældste barnebarn. Han havde næsten lige modtaget Det Aronske Præstedømme og var blevet ordineret til diakon. Jeg benyttede ved den lejlighed muligheden for at rette mine bemærkninger til ham og tale om vigtigheden af at modtage Det Aronske Præstedømme.

Jeg sagde til mit barnebarn:

»Jeg er ikke ovenud begejstret for de verdslige forhold du og andre unge mænd arver, mens I påtager jer jeres rolle på vej mod manddom. Mens de af os, som er ældre, har haft en alder og en mulighed for at påvirke verden, tror jeg, at vi i stor grad har svigtet jer ved at lade forholdene i verden blive, som de er. Det sætter dig i en situation, hvor mange af dem, du omgås, ikke er blevet opdraget med en forståelse eller respekt for traditionelle værdier. Derfor er gruppepresset blevet meget sværere og ekstremt.

Vi har fået radioer, båndoptagere og fjernsyn ind i vore hjem. Og selv om de hver især rummer mulighed for god underholdning, så er meget af det, der er blevet produceret for, at vi skal lytte til eller se det, ikke af en

kaliber som inspirerer og opmuntrer unge mænd. Rent faktisk er det meste af det, der produceres, nedbrydende. At tænde for kontakten i jeres eget hjem indebærer muligheden for at ødelægge følelsen i jer for, hvad der er rigtigt og forkert« (se »Jeg overdrager Det Aronske Præstedømme«, *Stjernen*, jan. 1986, s. 37).

Jo mere tingene forandrer sig, desto mere forbliver de det samme – bortset fra teknologi. Jeg er fristet til at spørge de unge mænd i Det Aronske Præstedømme, om de ved, hvad en båndoptager er. For de af jer som ikke ved det, er det noget, vi plejede at gå ind i stuen for at afspille musik på. Forestil jer det – vi var nødt til at gå hen til den, i stedet for at gå rundt med den alle steder.

Jeg lærte også mit barnebarn Terry fire lektier baseret på historien om Daniel i Det Gamle Testamente. Jeg fortalte ham, at han skulle (1) holde sin krop sund og ren, (2) udvikle sin forstand og blive klog, (3) være stærk og modstå fristelser i en verden, som vrimler af dem, og (4) stole på Herren, især når man har brug for hans beskyttelse.

Jeg afsluttede mine råd til Terry med disse ord: »Disse historier i

skriften vil aldrig blive gamle. De vil være lige så spændende for dig, når du læser dem som diakon, lærer, præst, missionær, hjemmelærer, ældsternes kvorumspræsident, eller hvad end Herren kalder dig til. De vil lære dig at have tro, mod, kærlighed til dine medmennesker, tillid og at stole på Herren« (se *Stjernen*, jan. 1986, s. 39).

Det glæder mig at kunne fortælle, at Terry trofast har fulgt den forskrift, jeg gav ham for 25 år siden. Han modtog senere Det Melkisedekske Præstedømme, tjente på mission, tjener nu som ældsterne kvorumspræsident og er selvfølgelig far til en smuk datter.

Meget har ændret sig i det sidste kvarte århundrede. Der er blandt andet sket det, at mange af mine børnebørn er blevet voksne og har fået deres egne børn. Her i sommer havde jeg lejlighed til at deltage i en kreds af præstedømmebærere og lægge mine hænder på hovedet af mit ældste oldebarn, da hans far overdrog ham Det Aronske Præstedømme. Selvom mit oldebarn ikke kan stå her ved siden af mig i dag, vil jeg gerne rette mine bemærkninger til ham og alle jer vidunderlige, unge mænd i Det Aronske Præstedømme.

Det er en meget speciel velsignelse at modtage Det Aronske Præstedømme. Historiske optegnelser fortæller om den herlige dag, hvor præstedømmet blev gengivet til jorden, hvor mænd atter fik ret til at handle på Guds vegne, når de udførte hellige præstedømmeordinancer. Det var den 5. april 1829, at Oliver Cowdery ankom til Joseph Smiths hjem i Harmony i Pennsylvania. Oliver spurgte profeten om hans arbejde med at oversætte en gammel optegnelse, *Mormons Bog*. Overbevist om guddommeligheden af værket indvilligede Oliver i at fungere som skriver for at færdiggøre oversættelsen. Arbejdet

med oversættelsen skred hurtigt frem, da Oliver indvilligede i at skrive.

Den 15. maj 1829 var Joseph og Oliver allerede kommet til 3 Nefi. Beretningen om den opstandne Frelser, som besøgte den vestlige halvkugle, og hans belæringer om dåb frydede dem. Da de læste i 3 Nefi, begyndte de at gruble over dåb. Hvad var den korrekte dåbsmåde, og hvem havde myndighed til at udføre denne hellige og frelsende ordinance? De søgte svar på disse grundlæggende doktrinære spørgsmål. De besluttede sig for at søge svar ved at bede, og de tog hen til et nærtliggende sted ved bredden af Susquehanna-floden. De udøste deres hjerte, og himlene åbnede sig for dem. En engel viste sig og præsenterede sig som Johannes Døber, og han fortalte Joseph og Oliver, at han handlede under ledelse af Peter, Jakob og Johannes, som bar det højere præstedømme (se JS-H 1:72).

Idet han lagde sine hænder på hovedet af dem, sagde han: »Til jer, mine medtjenere, overdrager jeg i Messias' navn Arons præstedømme, som besidder nøglerne til

englebetjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse; og dette skal aldrig mere tages fra jorden, før end Levis sønner atter bringer Herren et offer i retfærdighed« (L&P 13:1).

Senere skildrede Oliver denne begivenhed med disse ord: »Men tænk ... tænk videre et øjeblik, hvilken glæde der fyldte vort hjerte, og med hvilken overraskelse, vi må have bøjet os ... da vi under hans hånd modtog det hellige præstedømme« (fodnote til JS-H 1:71).

Efter at menneskeheden havde ventet i århundreder på, at Guds myndighed blev gengivet, kom kraften og herligheden i det hellige Aronske Præstedømme tilbage til jorden. Af afsnit 107 i Lære og Pagter lærer vi, at det mindre præstedømme kaldes Det Aronske Præstedømme:

»Det andet præstedømme kaldes Arons præstedømme, fordi det blev overdraget Aron og hans efterkommere gennem alle deres slægter.

Årsagen til, at det kaldes det mindre præstedømme, er, at det er et tillæg til det større, eller det melkisedekske,

præstedømme og har magt til at forrette ydre ordinancer ...

Det mindre, eller det aronske, præstedømmes magt og myndighed er at besidde nøglerne til englebetjening og at forrette de ydre ordinancer, evangeliets bogstav, omvendelsesdåb til syndernes forladelse i overensstemmelse med pagterne og befalingerne« (L&P 107:13-14, 20).

De unge mænd med Det Aronske Præstedømme modtager ikke alene kraft og myndighed til at handle på Guds vegne i deres præstedømmeansvar, de modtager også nøgler til englebetjening.

Unge mænd i Det Aronske Præstedømme, jeg vidner for jer om, at Herren er bundet af højtidelige pagter til at velsigne jer i henhold til jeres trofasthed. Dersom I vil give agt på Helligåndens advarende røst og følge dens vejledning, vil I blive velsignet med englebetjening. Denne velsignelse vil berige jeres liv med visdom, kundskab, kraft og herlighed. Det er en sikker velsignelse, som er lovet jer af Herren.

For et par måneder siden havde jeg

mulighed for at deltage ved et faste- og vidnesbyrds møde i en menighed. En vejleder i Det Aronske Præstedømme rejste sig og bar sit vidnesbyrd. Hans vidnesbyrd gav mig en ny forståelse for, hvad det betyder for en aronsk præstedømmebærer at have nøglerne til englebetsjening.

Denne vejleder beskrev nogle af sine oplevelser med Det Aronske Præstedømme i menigheden den morgen. Da han gik gennem kirkebygningen, bemærkede han to unge diakoner med fasteofferkonvolutter, som skulle ud og besøge medlemmer. Han blev imponeret over den måde, som de havde klædt sig i deres fineste søndagstøj, og hvordan de gik til deres opgave med stille værdighed. Dernæst hjalp han to præster med at forrette nadveren på et hjem for fysisk og psykisk handicappede mænd. Det var første gang, at disse unge mænd kom på besøg på det hjem, og deres vejleder bemærkede den respekt- og omsorgsfulde måde, hvorpå de håndterede deres præstedømmeopgaver.

Derefter fortalte vejlederen kort om en oplevelse, som havde rørt ham dybt, fordi en af præsterne havde påmindet ham om, hvad det virkelig vil sige at være en sand Jesu Kristi præst – ja, bogstavelig talt en tjenende engel. Den unge præst, som delte vandet ud til forsamlingen, kom hen til en mand, som så ud til at have Downs syndrom. Mandens tilstand gjorde det umuligt for ham at tage et bæger fra bakken og drikke af det. Den unge mand fattede straks situationen. Han lagde sin venstre hånd bag mandens hoved, så han kunne drikke og med sin højre hånd tog han et bæger fra bakken og løftede den blidt og langsomt til mandens læber. Der bredte sig et påskønnende udtryk i mandens ansigt – et udtryk, der antydede, at en anden havde betjent ham. Denne vidunderlige, unge

præst fortsatte derefter sin opgave med at omdele vandet til de øvrige medlemmer af menigheden.

Vejlederen udtrykte i sit vidnesbyrd de følelser, han havde haft i det fine øjeblik. Han sagde, at han græd stille af glæde, og at han vidste, at Kirken var i gode hænder hos disse unge, omsorgsfulde og lydige aronske præstedømmebærere.

Præsident Ezra Taft Benson sagde engang: »Giv mig en ung mand, som har holdt sig moralsk ren og trofast er kommet til møderne i Kirken. Giv mig en ung mand, som ærer sit præstedømme, som har fortjent sin Pligt mod Gud-belønning og den højeste

anerkendelse inden for spejderbevægelsen. Giv mig en ung mand, som har fuldført seminar og har et brændende vidnesbyrd om Mormons Bog. Giv mig en sådan ung mand, og jeg vil vise jer en ung mand, som kan udføre mirakler for Herren i missionsmarken og gennem hele sit liv« (se »Til den stærke og stræbende ungdom« *Stjernen*, aprilkonferencen 1986, s. 43).

Forældre til disse storartede unge mænd og kvinder, vi påmindet jer om jeres hellige ansvar for at undervise jeres børn om det hellige præstedømme. Jeres børn må fra en tidlig alder lære om velsignelserne ved at

have Herrens evige præstedømme, og hvad de personligt må gøre for at gøre sig fortjent til disse velsignelser.

Biskopper, I har præstedømmenøglerne til at præsidere over de unge mænd i Det Aronske Præstedømme, til at sidde i råd med dem og undervise dem i deres præstedømmepligter. Sørg venligst for, at enhver ung mand, som er værdig til at modtage Det Aronske Præstedømme, forstår de ansvar og velsignelser, han får som præstedømmebærer. Hjælp ham med at højne det præstedømme nu ved at give ham vigtige opgaver og hjælpe ham med at tjene andre.

Unge mænd, jeg opfordrer jer til at bygge jeres liv på en grundvold af sandhed og retfærdighed. Det er det eneste fundament, som kan klare presset i dette liv og holde gennem evigheden. Præstedømmet, I bærer, er en særlig gave, for Herren selv har givet det. Brug det, højn det og lev værdigt til det. Jeg ønsker, I skal vide, at jeg har et særligt og personligt vidnesbyrd om dets kraft. Det har velsignet mig på utallige måder.

Jeg opfordrer jer også til i dag at beslutte jer for at ære denne store velsignelse og forberede jer på at gå videre til hvert embede i Det Aronske Præstedømme – diakon, lærer og præst. Forbered jer på den store velsignelse det er at modtage Det Melkisedekske Præstedømme, som I må være værdige til at modtage, inden I kan tjene som fuldtidsmissionærer. Herren har brug for, at I forbereder jer på at tjene ham, særligt i det store ansvar I får for at forkynde hans evangelium for hele verden. Jeg lover jer, at dersom I vil forberede jer på at modtage hans hellige præstedømme, vil han bogstavelig talt udøse velsignelser over jeres hoveder. Dette vidnesbyrd efterlader jeg jer i vor Herre og Frelser Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste David A. Bednar
De Tolv Apostles Kvorum

Modtag Helligånden

Disse to ord – »Modtag Helligånden« – er ikke en passiv erklæring, de udgør snarere et præstedømmepåbud – en bemyndiget formaning til at handle og ikke blot være genstand for handling.

Mit budskab omhandler vigtigheden af i vores hverdag virkelig stræber efter at modtage Helligånden. Jeg beder til, at Herrens ånd må vejlede og opbygge os alle.

Helligåndsgaven

I december 1839 skrev Joseph Smith og Elias Higbee, mens de var i Washington D.C. for at søge oprejsning for den uret, der var overgået de hellige i Missouri, følgende til Hyrum Smith: »Under vores samtale med [USA's] præsident udspurgte han os om, hvordan vores religion adskilte sig fra tidens andre religioner. Bror Joseph sagde, at vi adskilte os ved dåbsmåden og Helligåndsgaven ved håndspålæggelse. Vi mener, at alle andre forskelle er omfattet af Helligåndsgaven« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith, 2007, s. 98*).

Helligånden er Guddommens tredje medlem, og han er en person, der består af ånd, og vidner om al sandhed. I skrifterne omtales Helligånden som Talsmanden (se Joh 14:16-27; Moro 8:26), en lærer (se Joh 14:26; L&P 50:14) og en åbenbarer (se 2 Ne 32:5). Åbenbaringer fra Faderen og Sønnen gives gennem Helligånden.

Han er Faderens og Sønnens budbringer og vidner om dem.

Helligånden tilkendes for mænd og kvinder på jorden både som Helligåndens kraft og som Helligåndsgaven. Kraften kan komme over en person før dåben, det er et overbevisende vidne om, at Jesus Kristus er vor Frelser og Forløser. Gennem Helligåndens kraft kan oprigtige undersøgere opnå en overbevisning om Frelserens evangeliums sandhed, om Mormons Bog, om at genoprettelsen fandt sted og Joseph Smiths profetiske kaldelse.

Helligåndsgaven overdrages kun efter passende og bemyndiget dåb og ved håndspålæggelse af de, der bærer Det Melkisedekske Præstedømme. Herren erklærede:

»Ja, omvend jer, og bliv døbt, hver eneste af jer, til jeres synders forladelse; ja, bliv døbt med vand, og så kommer dåben med ild og Helligånden ...

Og den, der har tro, skal I bekræfte i min kirke ved håndspålæggelse, og jeg vil overdrage dem Helligåndsgaven« (L&P 33:11, 15).

Apostlen Paulus uddybede denne fremgangsmåde for efeserne, da han spurgte:

»Fik I Helligånden, da I kom til tro?
De svarede: Vi har ikke engang hørt,
at der er en Helligånd.

Paulus spurgte: »Hvilken dåb blev
I da døbt med?« De svarede: »Med
Johannes' dåb.«

Så sagde Paulus: »Johannes døpte
med omvendelsesdåb og sagde til fol-
ket, at de skulle tro på ham, der fulgte
efter, det vil sige på Jesus.«

Da de hørte det, blev de døbt i
Herren Jesu navn,

og da Paulus lagde hænderne på
dem, kom Helligånden over dem«
(ApG 19:2-6).

Dåb ved nedsænkning »er evan-
geliets første ordinance ... Dåben er
først fuldendt, når man har modtaget
Helligåndsgaven« (Guide til Skrifterne,
»Døbe, Dåb«, s. 26). Profeten Joseph
Smith har forklaret, at »dåb er en hellig
ordinance, som er en forberedelse til
at modtage Helligånden – det er den
kilde og nøgle, hvorigennem Hellig-
ånden vil blive overdraget. Helligånd-
gaven ved håndspålæggelse kan ikke
modtages ved noget andet princip end
princippet om retfærdighed« (*Kirkens
præsidenters lærdomme: Joseph Smith*,
s. 96).

Ordinancen, der består i at
bekræfte et nyt medlem af Kirken
samt overdragelse af Helligåndsga-
ven, er både enkel og dybsindig.
Værdige bærere af Det Melkisedekske
Præstedømme lægger deres hænder
på en persons hoved og kalder ham
eller hende ved navn. Derefter bliver
denne person med det hellige præste-
dømmes myndighed og i Frelserens
navn bekræftet som medlem af Jesu
Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og
denne vigtige sætning lyder: »Modtag
Helligånden.«

Denne ordinances enkelhed kan
medføre, at vi overser dens betyd-
ning. Disse to ord – »Modtag Hellig-
ånden« – er ikke en passiv erklæring,

de udgør snarere et præstedømme-
påbud – en bemyndiget formaning til
at handle og ikke blot være genstand
for handling (se 2 Ne 2:26). Hellig-
ånden bliver ikke virksom i vores
liv, blot fordi der lægges hænder på
vores hoved, og de to vigtige ord
udtales. Når vi modtager denne ordi-
nance, accepterer vi alle et helligt og
vedvarende ansvar for at ønske, søge,
arbejde og leve, således at vi faktisk
»modtager Helligånden« og dennes
medfølgende åndelige gaver. »For
hvad gavner det et menneske, at han,
hvis der bliver skænket ham en gave,
ikke modtager den? Se, han glæder
sig ikke over det, der bliver givet til
ham, ej heller glæder han sig over
den, der er gavens giver« (L&P 88:33).

Hvad bør vi gøre, for at gøre denne
bemyndigede formaning, om at søge
det tredje medlem af Guddommens
ledsagelse, til en vedvarende proces?
Lad mig foreslå, at vi (1) oprigtigt
må ønske at modtage Helligånden,
(2) passende må invitere Helligånden
ind i vores liv og (3) trofast må adlyde
Guds befalinger.

Oprigtigt ønske

Vi bør først og fremmest ønske,
længes efter og søge Helligåndens led-
sagelse. Vi kan sammen lære en vigtig
lektie om retfærdige ønsker af Meste-
rens trofaste disciple, som er beskrevet
i Mormons Bog:

»Og de tolv underviste mængden;
og se, de foranledigede, at mængden

skulle knæle ned på jordens overflade og skulle bede til Faderen i Jesu navn ...

og de bad om det, som de ønskede mest, og de ønskede, at Helligånden måtte blive givet til dem (3 Ne 19:6, 9).

Husker vi ligeledes at bede indtrængende og konsekvent for det, vi bør ønske mest, nemlig Helligånden? Eller bliver vi distraheret af verdens bekymringer og dagligdagens rutiner og tager denne mest værdifulde af alle gaver for givet eller overser den ligefrem? At modtage Helligånden begynder med vores oprigtige og konstante ønske om hans ledsagelse i vores liv.

Invitér på passende vis

Vi modtager og genkender lettere Herrens Ånd, når vi på passende vis inviterer ham ind i vores liv. Vi kan ikke tvinge eller befale over Helligånden. Vi bør snarere invitere ham ind i vores liv med den samme mildhed og følsomhed, som han behandler os med (se L&P 42:14).

Vores indbydelse til Helligåndens ledsagelse viser sig på mange måder: Ved at indgå og holde pagter; ved at bede oprigtigt personligt og som familie; ved flittigt at søge i skrifterne; ved at styrke passende forhold til familiemedlemmer og venner; ved at stræbe efter dydige tanker, handlinger og sprog; og ved at tilbede i vores

hjem, i det hellige tempel og i Kirken. Omvendt forårsager en afslappet holdning til eller brud på pagter og befalinger, at unnlade at bede og studere i skrifterne samt upassende tanker, handlinger og sprog, så at Ånden trækker sig tilbage eller helt undgår os.

Som kong Benjamin sagde til sit folk: »Og se, jeg siger jer, mine brødre, at hvis I, efter at I har fået kundskab om og er blevet undervist i alt dette, skulle overtræde og gå imod det, der er blevet talt, så ... trækker [I] jer bort fra Herrens Ånd, så den ikke får plads i jer til at lede jer på visdommens stier, så I kan blive velsignet, have fremgang og blive bevaret« (Mosi 2:36).

Adlyd trofast

Trofast at adlyde Guds bud er afgørende for at kunne modtage Helligånden. Vi bliver mindet om denne sandhed hver uge, når vi lytter til nadverbønnerne og værdigt nyder brødet og vandet. Når vi afgiver et løfte om vores villighed til at påtage os Jesu Kristi navn, altid erindre ham og holde hans befalinger, bliver vi lovet, at vi altid vil have hans Ånd hos os (se L&P 20:77). Således har alt, hvad Frelserens evangelium lærer os at gøre og at blive, til hensigt at velsigne os med Helligåndens ledsagelse.

Overvej årsagen til, at vi beder og studerer skrifterne. Ja, vi længes efter at kommunikere med vor himmelske

Fader gennem bøn i hans Søns navn. Og ja, vi ønsker at opnå det lys og den viden, der er tilgængelig i standardværkerne. Men jeg beder jer huske på, at disse hellige vaner først og fremmest er måder, hvorved vi altid erindrer vor himmelske Fader og hans elskede Søn, og de er forudsætninger for Helligåndens vedvarende ledsagelse.

Tænk over årsagen til, at vi tilbeder i Herrens hus og ved vore sabbatsmøder. Ja, vi tjener vore afdøde slægtninge i templet – og vores familie og vore venner i de menigheder, hvor vi bor. Og ja, vi nyder den retfærdige selskabelighed, vi finder blandt vore brødre og søstre. Men vi samles først og fremmest i enighed

for at søge Helligåndens velsignelser og vejledning.

At bede, studere, samles, tilbede, tjene og adlyde er ikke isolerede, uafhængige punkter på en lang evangelisk tjekliste over gøremål. Hver af disse retfærdige handlinger er snarere en vigtig del af en overordnet åndelig søgen efter at opfylde befalingen om at modtage Helligånden. Befalingerne fra Gud, som vi adlyder, og de inspirerede råd fra Kirkens ledere, som vi følger, fokuserer hovedsageligt på at opnå Åndens ledsagelse. I bund og grund er kernen i alle evangeliske læresætninger og aktiviteter, at vi kommer til Kristus ved at modtage Helligånden i vores liv.

Vi bør sammen stræbe efter at blive som de unge krigere beskrevet i Mormons Bog, der »adlød og bestræbte sig på med nøjagtighed at udføre enhver kommando, der blev givet, ja, og det skete dem helt efter deres tro ...

... og de er omhyggelige med at huske Herren deres Gud fra dag til dag; ja, de bestræber sig bestandigt på at holde hans lovbud og hans retsregler og hans befalinger« (Alma 57:21; 58:40).

Vidnesbyrd

Herren har erklæret, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er »den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade« (L&P 1:30). Denne genoprettede kirke er sand, fordi det er Frelserens kirke; han er »vejen og sandheden og livet« (Joh 14:6). Og det er en levende kirke på grund af Helligåndens virke og gaver. Hvor velsignede er vi ikke ved at leve i en tid, hvor præstedømmet er på jorden, og vi kan modtage Helligånden.

En del år efter profeten Joseph Smith led martyrdøden, viste han sig for præsident Brigham Young og gav ham dette tidløse råd: »Fortæl folket, at de skal være ydmyge og trofaste og sikre sig, at de beholder Herrens Ånd hos sig, for så vil den føre dem på rette vej. Vær forsigtig med ikke at afvise den lille sagte stemme. Den vil lære [jer], hvad [I] skal gøre, og hvor [I] skal gå hen. Den vil bære rigets frugter. Sig til brødrene, at de skal holde hjertet åbent for overbevisning, så deres hjerte vil være rede til at modtage den, når Helligånden kommer til dem. De kan skelne Herrens Ånd fra alle andre ånder. Den hvisker fred og

glæde til deres sjæl, og den vil tage al ondsindethed, alt had, misundelse, strid og alt ondt fra deres hjerte, og deres største ønske vil være at gøre godt, frembringe retfærdighed og opbygge Guds rige. Fortæl brødrene, at hvis de følger Herrens Ånd, så vil de være på rette vej« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith, s. 98-99*).

Jeg beder til, at vi oprigtigt vil ønske og på passende vis indbyde Helligånden til at være en del af vores hverdag. Jeg beder også til, at enhver af os trofast vil adlyde Guds befalinger og virkelig modtage Helligånden. Jeg lover, at de velsignelser, profeten Joseph Smith beskrev for Brigham Young, er relevante og opnåelige for ethvert menneske, der hører eller læser dette budskab.

Jeg vidner om, at Faderen og Sønnen virkelig lever. Jeg vidner om, at Helligånden er en åbenbarer, en talsmand og den bedste lærer, vi kan lære fra. Og jeg vidner om, at Åndens velsignelser og gaver virker i den genoprettede, i den sande og i den levende Jesu Kristi Kirke i disse de sidste dage. Om dette vidner jeg i Herren Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Ældste Larry R. Lawrence
De Halvfjerds

Modig opdragelse

Det, verden virkelig har brug for, er modig opdragelse fra mødre og fædre, som ikke er bange for at sige noget og tage et standpunkt.

I dag vil jeg gerne tale til forældre med teenagere. Jeres kvikke og energiske unge er Kirkens fremtid og af den årsag, er de modstanderens primære skydeskive. Mange af jer trofaste mødre og fædre, som lytter til konferencen i dag, beder om svar på, hvordan I bedst kan vejlede jeres børn gennem disse vigtige år. Mit ældste barnebarn er lige blevet teenager, så emnet ligger mig stærkt på sinde. Der findes ikke fuldkomne forældre eller lette svar, men der er nogle sande principper, som vi kan forlade os på.

GUFs tema i 2010 for Unge Mænd og Unge Piger er taget fra Josva-bogen. Det begynder således: »Vær modig og stærk! Nær ikke rædsel« (Jos 1:9). Disse sætninger fra skriften kunne også være et godt valgsprog for forældre. I disse sidste dage er det, verden virkelig har brug for, modig opdragelse fra mødre og fædre, som ikke er bange for at sige noget og tage et standpunkt.

Forestil jer et øjeblik, at jeres datter sidder på togskinnerne, og I kan høre toget nærme sig. Ville I advare hende og sige, at hun skulle se at komme væk fra skinnerne? Eller ville I tøve og bekymre jer om, at hun måske mente, at I var overbeskyttende? Ville I bringe hende i sikkerhed, dersom hun

ignorerede jeres advarsel? Selvfølgelig ville I det! Jeres kærlighed til jeres datter ville tilsidesætte alle andre overvejelser. I ville sætte hendes liv højere end hendes midlertidige velvilje.

Udfordringer og fristelser rammer vore teenagere med en fart og kraft som et godstog. Som familieproklamationen minder os om, så er det forældres ansvar at beskytte deres børn.¹ Det gælder både åndeligt og fysisk.

I Mormons Bog kan vi læse det råd, som Alma den Yngre giver sin vildfarne søn: Corianton havde begået nogle alvorlige fejltrin, mens han var på mission blandt zoramitterne. Alma elskede sin søn højt nok til at tale meget direkte om problemet. Han udtrykte sin dybe skuffelse over, at hans søn havde været umoralsk, og forklarede de alvorlige følger af synd.

Jeg bliver inspireret hver gang, jeg læser Almas modige ord: »Og nu siger Herrens Ånd til mig: Befal dine børn at gøre godt ... derfor, min søn, befaler jeg dig med frygt for Gud, at du afholder dig fra dine misgerninger« (Alma 39:12). Denne tidlige indgriben fra hans far blev et vendepunkt for Corianton. Han omvendte sig og tjente derefter trofast (se Alma 42:31; 43:1-2).

Modsat Almas eksempel har vi en anden far fra skriften, Eli i Det Gamle

Testamente. Eli tjente som højpræst i Israel, mens profeten Samuel var barn. Skriften forklarer, at Herren revsede ham alvorligt, fordi han ikke fik »sine sønner talt til rette« (1 Sam 3:13). Elis sønner omvendte sig aldrig, og hele Israel led som følge af deres tåbelighed. Historien om Eli lærer os, at forældre, som elsker deres børn, ikke har råd til at lade sig skræmme af dem.

For adskillige år siden mindede ældste Joe J. Christensen os ved en generalkonference om, at »det at være forældre er ikke en konkurrence om at være mest populær.«² I samme ånd kom ældste Robert D. Hales med denne bemærkning: »Af og til er vi bange for vore børn – bange for at rådgive dem af frygt for at fornærme dem.«³

For år tilbage ville vores 17-årige søn gerne på en weekendtur med sine venner, der alle var gode drenge. Han spurgte om lov til at tage med. Jeg ville gerne sige ja, men af en eller anden årsag følte jeg en uro over den tur. Jeg fortalte min hustru, hvordan jeg følte, og hun støttede mig. »Vi er nødt til at lytte til den advarende stemme,« sagde hun.

Selvfølgelig blev vores søn skuffet og spurgte, hvorfor vi ikke lod ham tage af sted. Jeg svarede ærligt, at jeg ikke vidste hvorfor. »Jeg føler mig ikke rolig ved det,« forklarede jeg, »og jeg elsker dig for meget til at ignorere den følelse.« Jeg blev ret overrasket, da han svarede: »Det er ok, far. Det forstår jeg godt.«

Unge forstår mere, end vi indser, for de har også fået Helligåndsgaven. De prøver på at genkende Ånden, når han taler, og de iagttager, hvad vi gør. Gennem os lærer de at vise opmærksomhed over for de tilskyndelser, de får – og hvis de »ikke føler godt ved noget,« er det bedst at lade være.

Det er meget vigtigt for ægtemænd og hustruer at stå sammen om at træffe beslutninger som forældre. Dersom den ene forældre ikke føler godt for noget, så bør man ikke give tilladelse. Hvis den ene har betænkeligheder ved en film, et tv-program, et videospil, en fest, en kjole, en badedragt eller en internet-aktivitet, så hav modet til at støtte den anden og sig nej.

Jeg vil gerne læse et brev op fra en sorgbetyngt mor. Hendes teenage-søn har gradvist mistet Ånden og er drevet væk fra Kirkens aktiviteter. Hun forklarer, hvad der skete: »I alle min søns teenageår har jeg bekymret mig og prøvet at forhindre ham i at spille voldelige videospil. Jeg talte med min mand om det og viste ham artikler fra *Liahona* og aviser, som advarede mod disse spil. Men min mand mente, at det var i orden. Han sagde, at vores søn jo ikke tog stoffer, og at jeg skulle

holde op med at bekymre mig. Nogle gange gemte jeg fjernbetjeningerne, men så gav min mand ham dem. Det blev lettere for mig at give efter ... end at kæmpe imod. Jeg mener virkelig, at spil er lige så vanedannende som stoffer. Jeg vil gøre alt for at forhindre at andre forældre skal igennem samme oplevelse.«

Brødre og søstre, dersom jeres ægtefælle har betænkeligheder ved noget, så vis respekt for disse følelser. Når I vælger den lette løsning og hverken siger eller gør noget, tilskynder I måske til destruktiv adfærd.

Forældre kan forebygge megen hjertesorg ved at lære deres børn at udskyde romantiske forhold, indtil de er gamle nok til at blive gift. For tidlig pardannelse mellem unge mennesker er farlig. At være »par« skaber en følelsesmæssig intimitet, som alt for ofte fører til fysisk intimitet. Det ved

Satan og bruger det til sin fordel. Han vil gøre hvad som helst for at afholde unge mænd i at tjene på mission og forhindre dem i at blive gift i templet.

Det er livsvigtigt, at forældre har modet til at sige noget og gribe ind, inden Satan lykkes med sit forehavende. Præsident Boyd K. Packer har sagt: »Når det handler om moral, har vi både *ret* og *pligt* til at løfte en advarende røst.«⁴

Jeg har altid været af den mening, at der ikke sker noget rigtig godt sent om aftenen, og at unge har brug for at vide, hvilken tid de skal være hjemme.

Det er tegn på en hel del visdom, når forældre sidder oppe og venter på, at deres børn kommer hjem. Unge mænd og kvinder træffer langt bedre valg, når de ved, at deres forældre venter på at høre om deres aften og på at kysse dem godnat.

Lad mig udtrykke min personlige advarsel mod en skik, som er udbredt

i mange kredse. Jeg henviser til »overnatninger« eller »blive natten over« hos en ven. Som biskop opdagede jeg, at for mange unge overtræder visdomsordet eller kyskhedsloven for første gang som del af en overnatning. Deres første møde med pornografi eller med politiet sker alt for ofte, når de ikke overnatter hjemme.

Gruppepresset bliver stærkere, når vore børn er uden for vores indflydelse, og når deres forsvar er svækket sent om aftenen. Vær ikke bange for at lytte til den advarende stemme indeni,

dersom I har betænkeligheder ved en overnatningsaktivitet. Vær altid bøn-som, når det gælder om at beskytte jeres dyrebare børn.

Modig opdragelse indebærer ikke altid at sige nej. Forældre må også have mod til at sige ja til nutidige profeters råd. Vore kirkeledere har rådet os til at fastlægge retskafne rutiner i hjemmet. Tænk på fem grundlæggende rutiner, som har kraften til at styrke vore unge: Familiebøn, familieskriftstudium, familieaften, familiemiddag og

regelmæssige personlige samtaler alene med hvert barn.

Det kræver mod at samle børnene og hive dem væk fra det, de er i færd med og knæle sammen som familie. Det kræver mod at slukke tv'et eller computeren og lede jeres familie gennem skriften hver dag. Det kræver mod at afvise andre invitationer mandag aften, så I kan afsætte den til familieaften. Det kræver mod og viljekraft at undgå for mange aktiviteter, så familien kan være hjemme til middag.

En af de bedste måder at påvirke vore sønner eller døtre på er ved at rådgive dem under en personlig samtale. Ved at lytte nøje kan vi finde ud af, hvad der rører sig i hjertet på dem, hjælpe dem til at sætte sig retfærdige mål og fortælle dem om de åndelige tilskyndelser, vi har fået om dem. Rådgivning kræver mod.

Prøv at forestille jer, hvad den opvoksende generation kan blive, dersom disse fem retskafne rutiner var faste i alle hjem. Vore unge mennesker kunne være som Helamans hær: Uovervindelige (se Alma 57:25-26).

At opdrage teenagere i de sidste dage kan gøre en ydmyg. Satan og hans følgesvende stræber efter at få has på denne generation; Herren regner med, at tapre forældre opfostrer dem. Forældre: »Vær modig og stærk! Nær ikke rædsel« (Jos 1:9). Jeg ved, at Gud hører og besvarer jeres bønner. Jeg vidner om, at Herren støtter og velsigner modige forældre. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, okt. 2004, s. 49.
2. Se Joe J. Christensen, »Opdragelse af børn i et forurennet miljø«, *Stjernen*, jan. 1994, s. 11.
3. Robert D. Hales, »Med en øm faders hele kærlighed: Et budskab om håb til familier«, *Liahona*, maj 2004, s. 90.
4. Se Boyd K. Packer, »Vores moralske miljø«, *Stjernen*, juli 1992, s. 63.

Ældste Per G. Malm
De Halvfjerds

Hvile for jeres sjæl

At finde hvile for sjælen indebærer fred i hjertet og i sindet, som er følgen af at lære om og leve efter Kristi lære.

Midt i Göteborg er der er bred boulevard med smukke træer på begge sider. En dag så jeg et hul i stammen af et af de kæmpestore træer, så jeg kiggede nysgerrigt ind gennem hullet og så, at træet var fuldstændigt hult. Hult ja, men ikke tomt! Det var fyldt med alle mulige former for affald.

Jeg var overrasket over, at træet stadig kunne stå. Så jeg kiggede op og så et bredt stålbelte, der var spændt rundt om stammens øvre del. Der var flere stålwirer fastgjort til bæltet, og de var så igen fæstnet til og forankret i nærtstående bygninger. På afstand lignede det de andre træer; det var kun, når man så ind i træet, at man opdagede, at det var hult i stedet for at have en stærk, solid stamme. Mange år tidligere var der noget, der var begyndt at svække træet en lille smule her og en lille smule der. Det skete ikke fra den ene dag til den anden. Men ligesom et ungt træ gror til et stærkt, solidt træ lidt efter lidt, kan også vi skridt for skridt øge vores evne til at være stærke og blive fyldt ud indefra – i modsætning til det hule træ.

Det er gennem Jesu Kristi helbredende forsoning, at vi kan have styrken til at stå fast og stærkt og at vore sjæle kan blive fyldt – fyldt med lys, forståelse, glæde og kærlighed. Han

indbyder »alle til at komme til sig og tage del i hans godhed, og han afviser ingen, som kommer til ham« (2 Ne 26:33). Hans løfte er:

»Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.

Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er ydmyg og sagtmødig af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle« (Matt 11:28-29).

Præsident Joseph F. Smith har om denne hvile sagt: »Efter min mening betyder det at gå ind til Guds kundskab og kærlighed, at have tro på hans hensigt og på hans plan i en sådan grad, at vi ved, vi har ret, og at vi ikke jager efter noget andet, vi forvirres ikke af enhver tom lærdom eller af menneskers snuheit og listighed, der venter på at bedrage. Vi har kendskab til den lærdom, der er fra Gud, og vi stiller ikke noget spørgsmål til nogen som helst om det; de er velkomne til at have deres meninger, deres ideer og deres griller. Det menneske, der har opnået den grad af tro på Gud, at al tvivl og frygt er blevet taget bort fra ham, han er indgået til »Guds hvile« (Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith, s. 56).

At finde hvile for sjælen indebærer fred i hjertet og i sindet, som er følgen af at lære om og leve efter

Kristi lærdomme, og at blive Kristi udrukke hænder ved at tjene og hjælpe andre. Tro på Jesus Kristus og at følge hans lærdomme giver os et fast håb, og dette håb bliver et anker for vores sjæl. Vi kan blive standhaftige og urokkelige. Vi kan have vedvarende, indre fred; vi kan gå ind til Herrens hvile. Kun hvis vi vender os bort fra lys og sandhed, vil en hul følelse af tomhed, som træets, tage de inderste kamre af vores sjæl i besiddelse, og vi vil måske endda forsøge at fylde det tomrum med noget uden varig værdi.

Når man tager i betragtning, at vi levede som Guds åndelige børn, før vi kom til jorden, og vil være udødelige i livet efter, er dette jordeliv blot et kort øjeblik.

Det er imidlertid en prøvestand, men også en mulighedernes tid, når vi vælger at følge invitationen om ikke at spille vores prøvetid (se 2 Ne 9:27). De tanker, vi dvæler ved i vores sind, de følelser, vi plejer i hjertet, og de handlinger, vi vælger at foretage, vil alle have en afgørende indflydelse på vores liv, både her og herefter.

Det er en god vane dagligt at løfte vores blik for at fastholde et evigt perspektiv med det, vi planlægger og gør, især hvis vi opdager en tendens til at vente til i morgen med at gøre det, vi ved, vi burde tilstræbe at gøre i dag.

Hen ad vejen modtager vi støtte til at træffe vore valg gennem Åndens styrkende påvirkning. Hvis vi vælger at handle i modsætning til det lys og den forståelse, vi har, vil vi få dårlig samvittighed, hvilket selvfølgelig ikke føles rart. Men en dårlig samvittighed er en velsignelse, fordi vi med det samme bliver mindet om, at det er tid til omvendelse. Når vi er ydmyge og ønsker at gøre det rette, vil vi være ivrige efter at handle raskt for at ændre os, mens de, der er stolte og

måske søger »at blive en lov i sig selv« (L&P 88:35), vil tillade, at Satan »leder dem ved halsen med et hørreb, indtil han binder dem med sine stærke reb for evigt« (2 Ne 26:22), medmindre omvendelsens ånd lukkes ind i deres hjerte. At følge onde tilskyndelser kan aldrig resultere i en fredfyldt følelse, udelukkende fordi fred er en gave fra Gud og kun kommer gennem Guds

Ånd. »... ugudelighed har aldrig været lykke« (Alma 41:10).

I vore daglige handlinger er det ofte de små og enkle ting, der har en langvarig virkning (se Alma 37:6-7). Det, vi siger, det, vi gør, og hvordan vi vælger at reagere, påvirker ikke kun os selv, men også dem omkring os. Vi kan opbygge eller vi kan nedrive. Et enkelt og godt eksempel er en

historie, der fortælles om min farmor. Hun sendte et af sine mindre børn ud for at købe æg. Det betroede barn gik sandsynligvis glad hjemad, men de fleste æg var gået i stykker ved hjemkomsten. En ven af familien var til stede og opfordrede min farmor til at skælde barnet ud for sin dårlige opførsel. I stedet sagde farmor roligt og vist: »Nej, det vil ikke gøre æggene hele igen. Vi bruger blot det, vi kan, og laver nogle pandekager, vi kan hygge os med sammen.«

Når vi lærer at håndtere de små og enkle, daglige ting på en vis og inspireret måde, er følgen en positiv indflydelse, der rodfæster harmoni i vores sjæl og opbygger og styrker dem omkring os. Det fungerer sådan, fordi alt, der indbyder os til at gøre godt, »udgår ved Kristi gave og kraft; derfor kan [vi] med fuldkommen kundskab vide, at det er af Gud« (Moro 7:16).

Det hule træ, jeg fortalte jer om, står ikke længere. Nogle unge lagde fyrværkeri ind i træets tomme indre, og det fik træet til at bryde i brand. Det kunne ikke reddes og måtte fjernes. Vogt jer for det, der ødelægger indefra – stort som småt! Det kan have en eksplosiv virkning og forårsage åndelig død.

Lad os i stedet fokusere på det, der vil opretholde en vedvarende fred i hjertet og sindet. »Da skal [vores] selv-tillid vokse sig stærk i Guds nærhed« (L&P 121:45). Løftet om at indgå til Herrens hvile, at modtage fredens gave, er langt mere end en midlertidig, verdslig tilfredsstillelse. Det er virkelig en himmelsk gave: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!« (Joh 14:27). Han har kraft til at helbrede og styrke sjælen. Han er Jesus Kristus, om hvem jeg vidner i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste Jairo Mazzagardi

De Halvfjerds

Undgå syndens fælde

Hold jer stærke og træf gode valg, som giver jer mulighed for at spise frugten fra livets træ.

En smuk solskinsmorgen invite-rede jeg mit næsten otteårige barnebarn, Vicky, ud på en gåtur sammen med mig nær en sø, som egentligt er et vandreservoir for vores smukke by.

Vi gik glad af sted og lyttede til den blide lyd fra den krystalklare bæk, der løb langs vores sti. Smukke, grønne træer og duftende blomster stod langs stien. Vi kunne høre fuglene synge.

Jeg spurgte mit muntre og uskyl-dige barnebarn med kønne blå øjne, hvordan hun forberedte sig til sin dåb.

Hun svarede med et spørgsmål: »Bedstefar, hvad er synd?»

Jeg bad stille om inspiration og prøvede at svare så enkelt, som jeg kunne: »Synd er bevidst ulydighed mod Guds befalinger. Det gør vor himmelske Fader ked af det, og følgerne er lidelse og sorg.»

Tydeligt bekymret spurgte hun mig: »Og hvordan får den fat i os?»

Spørgsmålet afslører for det første renhed, men det afslører også en bekymring for, hvordan man undgår at blive indblandet i synd.

For at give hende en tydeligere forståelse brugte jeg naturen, som vi havde rundt om os, som illustration. Da vi fortsatte hen ad stien, fandt vi en stenspæl af anseelig størrelse ved siden af et pigtrådshegn. Den var solid

med blomster, buske og små træer, der voksede omkring den. Med tiden vil disse planter blive større end selve pælen.

Jeg huskede, at lidt længere nede ad stien var der en anden pæl, der allerede var blevet overtaget, lidt efter lidt, næsten umærkeligt, af den omkring-voksende vegetation. Jeg tænker, at en pæl ikke ville opdage, at den trods sin styrke kunne omringes og ødelægges af skrøbelige planter. Pælen kunne have tænkt: »Ikke noget problem. Jeg er stor og stærk, og denne lille plante kan ikke gøre mig fortræd.»

Så efterhånden som et nærliggende træ bliver større, lægger pælen i begyndelsen ikke mærke til det. Så begynder pælen at nyde den skygge, træet giver. Men træet fortsætter med at vokse, og det omringer pælen med to grene, der til at begynde med er skrøbelige, men som med tiden slynger sig omkring og omgiver pælen.

Pælen er stadig ikke klar over, hvad der sker.

Snart fandt vi den omtalte pæl på vores tur. Den var blevet rykket op af jorden. Mit lille barnebarn så imponeret ud og spurgte mig: »Bedstefar, er det syndens træ?»

Derpå forklarede jeg hende, at den kun var et symbol, eller et eksempel på, hvordan synden får fat i os.

Jeg ved ikke, hvilken virkning vores samtale får på hende, men den fik mig til at tænke på syndens mange ansigter og på, hvordan den sniger sig ind i vores tilværelse, hvis vi tillader det.

Vi må være årvågne, fordi små valg, som fx at gå tidligt i seng og stå tidligt op, har store konsekvenser. L&P 88:124 lærer os: »Stå tidligt op, så jeres legeme og jeres sind må være friske.« De, der går tidligt i seng, vågner udhvilede op, friske i legeme og sind og velsignet af Herren, takket være lydighed.

Hvad der kan synes af ringe betydning, som fx at gå sent i seng, ikke bede en dag, springe en faste over eller bryde sabbatten – sådanne små smuttere – får os til at miste følsomheden lidt efter lidt og tillader os at gøre værre ting.

Da jeg var teenager, skulle jeg være hjemme kl. 22. I dag er det det tidspunkt, hvor unge går ud for at have det sjovt. Dog ved vi, at det er om natten, nogle af de værste ting sker. Det er i de sene timer, visse unge tager hen i upassende omgivelser, hvor musikken og ordene ikke giver dem mulighed for at have Helligåndens ledsagelse. Det er under sådanne omstændigheder, de bliver et let bytte for synd.

At blive et bytte for synd begynder ofte med, at nogle vælger venner, hvis standarder ikke er i overensstemmelse med evangeliet, og for at blive populær eller for at blive accepteret af sine jævnaldrende begynder vedkommende at gå på kompromis med evangeliets standarder og love og går ned ad en vej, der kun fører til smerte og sorg for denne person og for personens nærtstående.

Vi må være på vagt for ikke at lade synd vokse omkring os. Forskellige former for synd findes overalt – selv i fx en computer eller en mobil. Disse teknologier er nyttige og kan give os

store fordele. Men upassende brug af dem – som fx tidsrøvende spil, programmer der driver os til kødelig fornøjelse eller noget meget værre så som pornografi – er nedbrydende. Pornografi nedbryder karakteren og får sin bruger til at synke ned i snavsets kviksand, hvorfra personen kun kan flygte med meget hjælp.

Dette forfærdelige uhyre forårsager smerte og lidelse, både for brugeren og for vedkommendes uskyldige børn, ægtefælle, far og mor. Frugten af kødelig fornøjelse er bitterhed og sørgmodighed. Frugten af lydighed og offer er sødme og evigtvarende glæde.

Beslutninger om at følge standarder skal tages på forhånd, ikke når fristelsen opstår. Vore retningslinjer må være:

- Dette vil jeg gøre, fordi det er rigtigt, det kommer fra Herren, og det vil bringe mig lykke.
- Dette vil jeg ikke gøre, fordi det vil trække mig væk fra sandheden, fra Herren og fra den evige lykke, som han lover de trofaste og lydige.

Eftersom Faderen vidste, vi ville foretage forkerte valg, sørgede han i sin vidunderlige, kærlige plan for en Frelser til verden, som skulle sone for alle de menneskers synder, der omvender sig, som kommer til ham og søger hjælp, trøst og tilgivelse, og som er villige til at tage hans, Jesu Kristi, navn på sig.

Hvis vi synder, må vi hurtigt søge hjælp, for vi kan ikke undslippe syndens fælde alene, ligesom den tidligere nævnte hegnspæl ikke kan befri sig selv. Nogen må hjælpe os med at slippe ud af det dødbringende favntag.

Forældre kan hjælpe, og biskoppen er kaldet af Gud til at hjælpe os. Det er ham, vi må vende os til og åbne vores hjerte for.

L&P 58:42-43 forklarer:

»Se, den, der har omvendt sig fra sine synder, ham er de tilgivet, og jeg, Herren, husker ikke mere på dem.

Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem.«

Nogle få måneder efter vores gåtur nær søen blev mit barnebarn interviewet af sin biskop – hendes far – i forbindelse med dåb. Efter interviewet spurgte jeg hende, hvordan det gik. Hun svarede mig næsten bebrejdende: »Bedstefar, et interview er fortroligt. Det ved du godt.«

Biskopper, jeg håber I tager det ansvar alvorligt. For mig ser det ud til, at mit barnebarn voksede meget i forståelse på meget kort tid.

Lige som det træ, jeg beskrev, bibragte sorg, smerte, lidelse og fangenskab, kan et andet træ bibringe det modsatte. Det nævnes i 1 Ne 8:10-12:

»Og det skete, at jeg så et træ, hvis frugt var ønskværdig til at gøre én lykkelig.

Og det skete, at jeg gik hen og spiste af frugten af det, og jeg fandt, at den var yderst sød, mere end alt andet, som jeg nogen sinde før havde smagt. Ja, og jeg så, at frugten af det var hvid og overgik al den hvidhed, som jeg nogen sinde havde set.

Og da jeg spiste af frugten af det, fyldte den min sjæl med overordentlig stor glæde.«

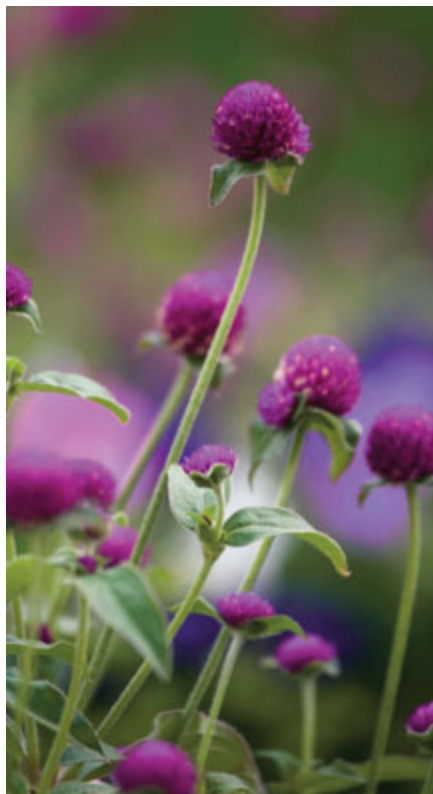
Kære søskende, hold jer stærke og træf gode valg, som giver jer mulighed for at spise frugten fra livets træ. Hvis I af en eller anden grund er kommet på afveje eller har forladt vejen, er vores hånd strakt ud, og vi siger til jer: »Kom. Der er håb. Vi elsker jer, og vi ønsker at hjælpe jer til at være lykkelige.«

Vor himmelske Fader elsker os så meget, at han har givet os sin enbårne Søn, Jesus Kristus.

Jesus Kristus elsker os så meget, at han gav sit liv for at sone for vore synder!

Hvad er vi villige til at give for at være rene og modtage den glæde?

Jeg efterlader jer mit vidnesbyrd om disse sandheder i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste Mervyn B. Arnold
De Halvfjerds

Hvad har du gjort med mit navn?

En dag vil vi hver især skulle berette for vor Frelser, Jesus Kristus, hvad vi har gjort med hans navn.

Da præsident George Albert Smith var dreng, viste hans afdøde bedstefar George A. Smith sig for ham i en drøm og spurgte: »Jeg vil gerne vide, hvad du har gjort med mit navn.« Præsident Smith svarede: »Jeg har aldrig gjort noget med dit navn, som du behøver at skamme dig over.«¹

Hver uge, når vi tager del i nadveren, indgår vi pagt om og lover, at vi er villige til at påtage os Kristi navn, altid at huske ham og holde hans befalinger. Hvis vi er villige til at gøre det, er vi blevet lovet den mest vidunderlige velsignelse – at hans Ånd altid vil være hos os.²

Ligesom præsident George Albert Smith skulle berette for sin bedstefar, hvad han havde gjort med hans navn, vil vi hver især en dag skulle berette for vor Frelser, Jesus Kristus, hvad vi har gjort med hans navn.

Vigtigheden af at have et godt navn bliver omtalt i Ordsprogenes Bog, hvor der står: »Et navn er mere værd end stor rigdom, at vinde yndest er bedre end at have sølv og guld«³ og »den retfærdige nævnes i velsignelser.«⁴

Idet jeg tænkte over disse skriftsteder og vigtigheden af at have et godt navn, kom en strøm af minder

til mit sind om det gode navn og den arv, mine forældre efterlod mine fire brødre, mine to søstre og mig. Mine forældre var ikke rige på jordisk gods, ej heller sølv og guld. Vi ni boede i et hjem med tre værelser, et bad og en udestue, hvor mine søstre sov. Da mine forældre døde, mødtes jeg med mine brødre og søstre for at dele deres jordiske ejendele, hvilke var få. Min mor efterlod kun få kjoler, nogle brugte møbler og få andre personlige ting. Min far efterlod noget tømrerværktøj, nogle jagtrifler og ikke meget andet. Den eneste ting af lidt pengeværdi var et beskedent hjem og en lille opsparingskonto.

Vi græd sammen og var taknemlige, idet vi vidste, at de havde efterladt os noget af langt større værdi end sølv og guld. De havde givet os deres kærlighed og deres tid. De havde ofte båret vidnesbyrd om evangeliets sandhed. Vidnesbyrd, som vi nu kan læse i deres dyrebare dagbøger. Ikke så meget i ord, men mere gennem deres eksempel, havde de lært os at arbejde hårdt, være ærlige og betale en ærlig tiende. De havde også fremkaldt et ønske om at videreuddanne os, at tjene på mission og som det vigtigste

af alt at finde en evig partner, blive gift i templet og holde ud til enden. De efterlod os i sandhed en arv med et godt navn, hvilket vi altid vil være taknemlige for.

Da den elskede profet Helaman og hans hustru blev velsignet med to sønner, kaldte de dem Lehi og Nefi. Helaman fortalte sine sønner, hvorfor de var blevet opkaldt efter to af deres forfædre, der havde boet på jorden næsten 600 år før deres fødsel. Han sagde:

Han sagde: »Se, mine sønner ... jeg har givet jer navn efter vore første forældre, [Lehi og Nefi] ... og dette har jeg gjort, for at I, når I erindrer jeres navne ... må erindre *deres gerninger*, og at I, når I erindrer *deres gerninger*, må vide, hvordan det er sagt og også skrevet, at de var gode.

Derfor ønsker jeg, mine sønner, at I skal gøre det, der er godt, *så der må blive sagt om jer og også skrevet, ligesom der er blevet sagt og skrevet om dem*

... så I må få den dyrebare gave, som evigt liv er.«⁵

Brødre og søstre, hvordan vil man vore navne blive husket om 600 år?

I forbindelse med, hvordan vi kan påtage os Kristi navn og således

beskytte vores gode navn, sagde Moroni:

»Og atter vil jeg formane jer til, at I *kommer til Kristus* og griber fat i *enhver god gave, og ikke rører den onde gave, ej heller det urene*. ...

Ja, *kom til Kristus*, og bliv fuldkomment gjort i ham, og fornægt jer selv al gudløshed.«⁶

I det inspirerede hæfte, *Til styrke for de unge*, læser vi, at handlefrihed er givet af Gud, et evigt princip, der medfører et moralsk ansvar for de valg, der træffes. »Selv om [vi] kan træffe [vore] egne valg, så kan [vi] ikke frit vælge konsekvenserne af [vore] handlinger. Når [vi] træffer et valg, oplever [vi] også konsekvenserne af valget.«⁷

Kort efter mit hjertes udkårne, Devonna, og jeg var blevet gift, fortalte hun mig en historie om, hvordan hun i sin ungdom lærte denne vigtige lære med, at vi er frie til at vælge, men at vi ikke er frie til at vælge konsekvenserne af vore handlinger. Med min datter Shellys hjælp, vil jeg gerne genfortælle søster Arnolds oplevelse:

»Da jeg var 15 år gammel, følte jeg ofte, at der var for mange regler og bud. Jeg var ikke sikker på, at en

normal teenager, der elskede at have det sjovt, kunne nyde et liv med så mange begrænsninger. Derudover gjorde de mange timer, jeg brugte på at arbejde på min fars ranch, et seriøst indhug i min tid sammen med mine venner.

Denne bestemte sommer var en af mine opgaver at sikre mig, at køerne, der græssede på bjergsiden, ikke brød gennem hegnet og gik ind i hvedemarken. En ko, der græsser i en hvedemark, kan svulme op, hvilket kan føre til kvælning og død. Der var specielt én ko, der altid prøvede at stikke sit hoved gennem hegnet. En morgen, da jeg red langs hegnet og holdt øje med kvæget, så jeg, at koen var brudt igennem hegnet og var gået ind i hvedemarken. Til min forfærdelse gik det op for mig, at hun måtte have spist hvede i et stykke tid, for hun var allerede opsvulmet og lignede ret meget en ballon. Jeg tænkte: »Din dumme ko! Det hegn var der for at beskytte dig, alligevel brød du igennem, og du har spist så meget hvede, at dit liv er i fare.«

Jeg skyndte mig tilbage til gården for at få fat på min far. Men da vi kom tilbage, fandt jeg koen liggende død

Da søster Arnold var 15 år (her repræsenteret af hendes datter) forstod hun pludselig befalingernes beskyttende kraft, mens hun vogtede køer på græs.

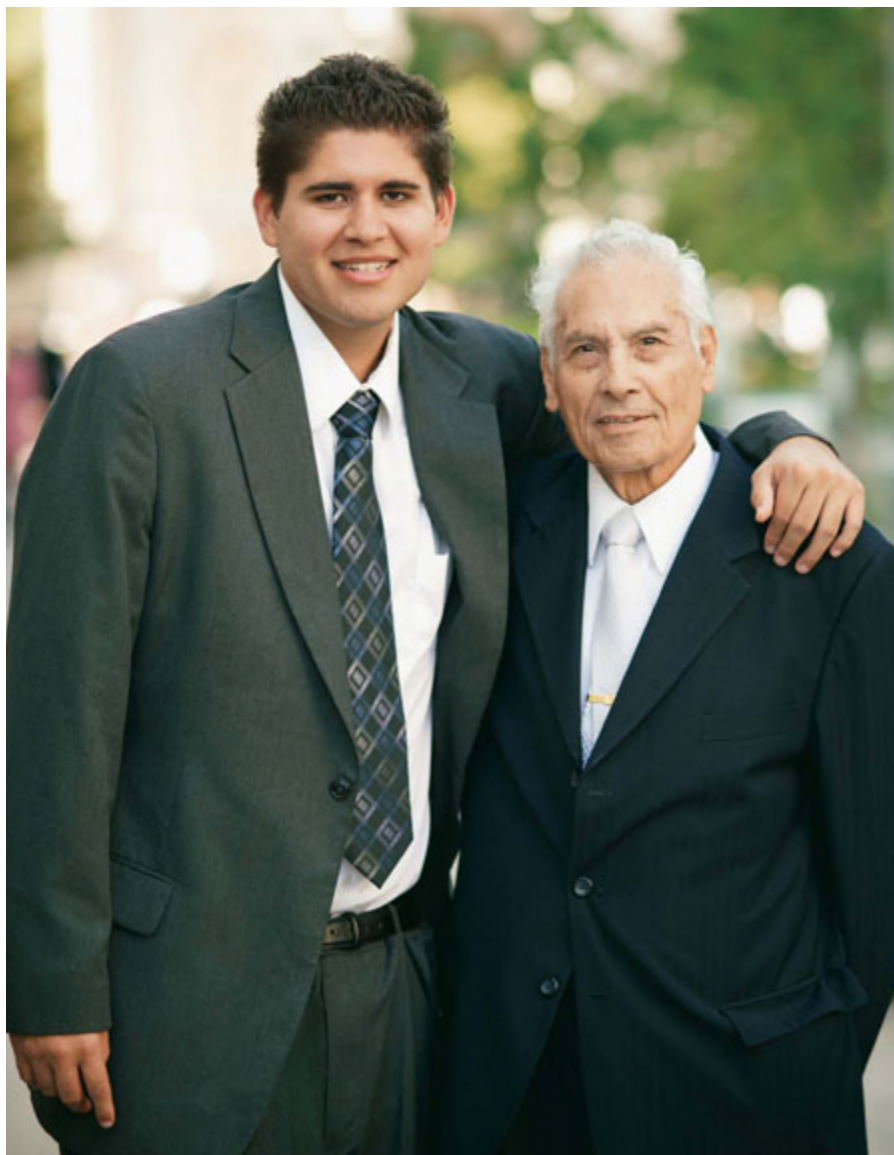
på jorden. Jeg var bedrøvet over tabet af den ko. Vi havde givet hende en smuk bjergside at græsse på og et hegn til at holde hende væk fra den farlige hvide, alligevel var hun tåbelig nok til at bryde igennem hegnet og forårsage sin egen død.

Da jeg tænkte over hegnets rolle, gik det op for mig, at det var en beskyttelse, ligesom budene og mine forældres regler var en beskyttelse. Budene og reglerne var til mit eget bedste. Jeg forstod, at lydighed mod budene kunne redde mig fra fysisk og åndelig død. Den indsigt var et vendepunkt i mit liv.«

Søster Arnold lærte, at vor kære, vise, kærlige himmelske Fader har givet os bud, ikke for at begrænse os, som modstanderen vil have os til at tro, men for at velsigne os og beskytte vores gode navn og vores arv til fremtidige generationer – ligesom de havde gjort det for Lehi og Nefi. Ligesom koen, der modtog konsekvensen af sit valg, må vi hver især lære, at græsset *aldrig* er grønnere på den anden side af hegnet – og aldrig vil blive det, for »ugudelighed har aldrig været lykke.«⁸ Vi vil alle opleve konsekvenserne af vore valg, når dette liv er forbi. Budene er klare, de beskytter – de begrænser ikke – og lydighedens vidunderlige velsignelser er utallige!

Vor himmelske Fader vidste, at vi alle ville begå fejl. Jeg er så taknemlig for forsoningen, der gør det muligt at omvende os, foretage de nødvendige justeringer, så vi igen kan blive ét med vor Frelser, og at føle tilgivelsens sødmefyldte fred.

Vor Frelser inviterer os dagligt til at rense vores navn og komme tilbage til hans nærhed. Hans opfordring er fuld af kærlighed og mildhed. Lad os sammen forestille os Frelserens omfavelse, mens jeg læser hans ord: »Vil I nu ikke vende tilbage til mig og angre

jeres synder og blive omvendt, så jeg kan helbrede jer?»⁹

I dag vil jeg gerne give jer alle den samme opfordring, som mine forældre, der altid vil blive husket på grund af deres gode navn, gav til mig. Før I handler, så forestil jer Frelseren stående ved jeres side, og spørg jer selv: »Ville jeg tænke, sige eller gøre det, velvidende at han er der?« For han er der helt afgjort. Vores elskede præsident Thomas S. Monson, som jeg vidner om er profet, citerer ofte følgende skriftsted, når han taler om vor Herre og Frelser: »For jeg vil drage foran jeres ansigt. Jeg vil være ved jeres højre hånd og ved jeres venstre, og min Ånd skal være i jeres hjerte.«¹⁰

På den herlige dag, hvor vi står foran vor elskede Frelser for at berette, hvad vi har gjort med hans navn, må vi da være i stand til at erklære: »Jeg har stridt den gode strid, fuldført løbet og bevaret troen.«¹¹ »Jeg har æret dit navn.« Jeg vidner om, at Jesus er Kristus. Han døde virkelig, så vi kan leve. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Kirkens præsidenter, Studievejledning Religion 345*, 1981, s. 228-229.
2. Se L&P 20:77.
3. Ordsp 22:1.
4. Ordsp 10:7..
5. Alma 5:6-8; fremhævelse tilføjet.
6. Moro 10:30, 32; fremhævelse tilføjet.
7. *Til styrke for de unge*, hæfte, 2002, s. 4.
8. Alma 41:10.
9. 3 Ne 9:13.
10. L&P 84:88.
11. 2 Tim 4:7.

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

O, hvor snedig er ikke den Ondes plan

Der er håb for den afhængige, og dette håb følger af Herren Jesu Kristi sonoffer.

Brødre og søstre, med efterårets komme her i Rocky Mountains forvandles de herlige grønne farver til en skov af flammende rødt, orange og gult løv. I efteråret bereder hele naturen sig på omstillingen til den kolde og strenge, men smukke vinter.

Efteråret er en særligt spændende tid for fluefiskere, for i denne tid drives ørrederne af en næsten umættelig hunger efter at spise for at styrke sig inden vinterens knaphed på føde.

Målet for fluefiskerne er at fange ørreden ved hjælp af snedigt bedrag. Den drevne fisker studerer ørredens adfærd, vejret, vandforholdene, og hvilke type insekter ørreden spiser, og hvornår disse insekter udklækkes. Han laver ofte de fluer, han bruger, i hånden. Han ved, at disse kunstige insekter på små kroge er nødt til at være et perfekt bedrag, for ellers vil ørreden gennemskue den mindste fejl og afvise fluen.

Det er en fryd at betragte en ørred, der dukker op gennem vandets overflade, snupper fluen og modstår, indtil den til sidst er udmattet og hives ind. Dysten står mellem fiskerens viden og kunnen og den ædle ørred.

Brugen af kunstige fluer for at lokke og fange en fisk er et eksempel på den måde, som Lucifer ofte frister, bedrager og prøver at besnære os.

Akkurat som fluefiskeren ved, at ørreden drives af sult, kender Lucifer til vores »hunger« eller svagheder og frister os med falske »fluer«, som, hvis vi snapper dem, kan gøre, at vi trækkes væk fra livets strøm og kommer under hans nådesløse indflydelse. Og ulig en fluefisker, der fanger og uskadt kaster fisken tilbage i vandet, slipper Lucifer ikke frivilligt sit tag. Hans mål er at gøre sine ofre ligeså ulykkelige, som han er.

Lehi sagde: »Fordi han [Lucifer] var faldet fra himlen og var blevet elendig for evigt, stræbte han også efter at gøre hele menneskeslægten elendig« (2 Ne 2:18).

Jeg føjer min røst til mine brøders røst om, at Lucifer er en snu og listig intelligens. En af de metoder, han helst bruger mod os, er hans evne til at lyve og bedrage ved at overbevise os om, at ondt er godt og godt er ondt. Fra selve begyndelsen ved det store råd i himlen, har Satan søgt »at tilintetgøre menneskets handlefrihed, som jeg, Gud Herren, havde givet det ...

Og han blev Satan, ja, Djævelen, faderen til alle løgne, så han kunne bedrage og forblinde mennesker og føre dem fangne efter sin vilje« (Moses 4:3-4).

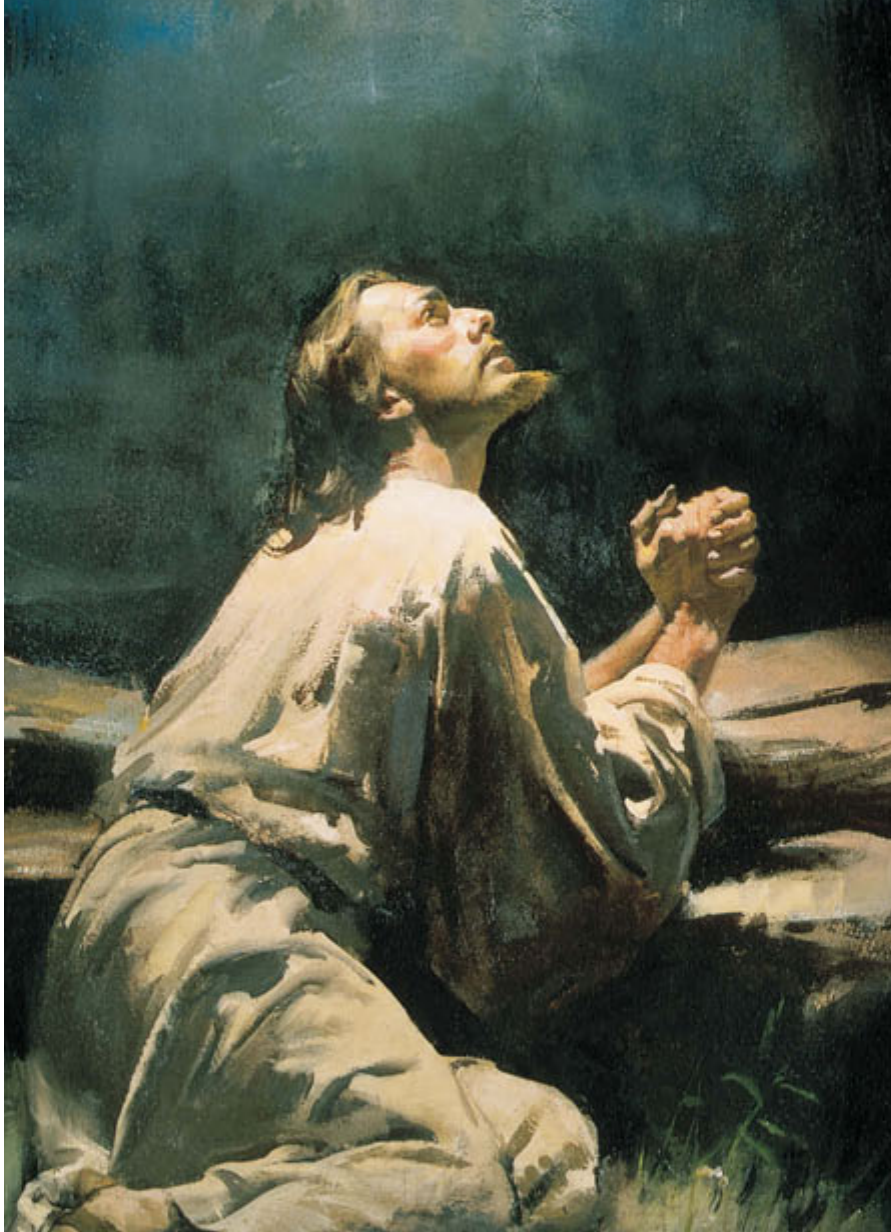
Slaget om menneskenes gudgivne handlefrihed fortsætter i dag. Satans og hans håndlangere har deres snører ude alle vegne i håb om, at vi vil vakle og snappe efter hans fluer, så han kan trække os ind med sine falske virkemidler. Han anvender afhængighed for at borttrøve handlefrihed. Ifølge et opslagsværk, betyder afhængighed af enhver art at overgive sig til noget og således opgive sin handlefrihed og blive afhængig af et livstruende middel eller opførsel.¹

Forskere fortæller os, at der er en mekanisme i vores hjerne, som kaldes nydelsescentret.² Når det bliver aktiveret af visse stoffer eller adfærdsmønstre, overstimulerer det den del af vores hjerne, der styrer vores viljestyrke, dømmekraft, logik og moral. Dette får den afhængige til at droppe det, han eller hun ved, er rigtigt. Og når det sker, klapper fælden, og Lucifer overtager kontrollen.

Satan ved, hvordan man udnytter og bedrager os med kunstige midler og adfærd, som giver midlertidig nydelse. Jeg har set den virkning, når en, der kæmper for at få sin selvkontrol tilbage, bliver fri af skadelige stoffer og adfærd og genvinder sit selvværd og sin uafhængighed.

Nogle af de mest vanedannende stoffer, som, hvis de misbruges, kan kapre hjernen og fjerne en persons handlefrihed, er bl.a.: Nikotin, opiater – heroin, morfin og andet smertelindrende; beroligende midler; kokain; alkohol; marihuana og amfetamin.

Jeg er taknemlig for, at der er læger, som er uddannede i at udskrive den rette medicin for at lindre smerter og lidelser. Uheldigvis er for mange i

dagens samfund, også nogle af vore egne medlemmer, blevet afhængige af og misbrugere af receptpligtig medicin. Lucifer, faderen til al løgn, ved det og bruger sin indflydelse på at stjæle vores handlefrihed og fange misbrugeren i sine forfærdelige lænker (se 2 Ne 28:22).

Jeg talte for nylig med en søster, som lå på psykiatrisk afdeling på et lokalt hospital. Hun fortalte mig om sin sørgelige rejse fra at være fuldstændig sund og rask både psykisk og fysisk, et skønt ægteskab og en dejlig familie og til psykisk sygdom, svækket helbred og familieopløsning – hvoraf alt begyndte med misbrug af receptpligtig, smertestillende medicin.

To år forud for vores samtale, havde hun skadet ryggen i en

bilulykke. Hendes læge havde udskrevet medicin mod den næsten ulidelige smerte. Hun mente, at hun havde brug for mere, så hun forfalskede recepterne, og til sidst greb hun til køb af heroin. Dette førte til, at hun blev arresteret og indespærret. Hendes besættelse af stoffer førte til, at hendes ægteskab forliste. Hendes mand krævede skilsmisse og fik forældremyndigheden over børnene. Hun fortalte mig, at udover at dulme smerten, så gav medicinen også en kortvarig, men øget følelse af eufori og velbehag. Men hver medicindosis virkede kun et par timer, og for hver gang blev den smertelindrende virkning mindre. Hun begyndte at tage mere og mere medicin og endte i en ond afhængigheds-cirkel. Stofferne blev hele hendes liv.

Aftenen inden, jeg talte med hende, havde hun forsøgt at begå selvmord. Hun sagde, at hun ikke længere kunne klare den fysiske, følelsesmæssige og åndelige smerte. Hun følte sig fanget, uden nogen udvej – uden noget håb.

Denne søsters problem med receptpligtig medicin og andre stoffer er ikke et særtilfælde, det finder sted overalt omkring os. Visse steder skyldes flere dødsfald misbrug af receptpligtig medicin end trafikuheld.³ Brødre og søstre, hold jer væk fra ethvert middel, som kan fange jer. Selv et enkelt snif af noget, en enkelt pille eller en dråbe alkohol kan føre til afhængighed. En tørlagt alkoholiker fortalte mig, at det blot er én genstand, der udgør forskellen på misbrug og afholdenhed. Det ved Satan. Lad ham ikke fange jer med sine falske tillokkelser, der hurtigt kan blive til afhængighed.

Søskende, misforstå mig nu ikke. Jeg sætter ikke spørgsmålstegn ved receptpligtig medicin til mennesker, der lider af en helbredelig sygdom eller store fysiske smerter. Der er medicinen sandelig en velsignelse. Det, jeg prøver på at sige, er, at vi omhyggeligt må følge de doser, som lægen anbefaler. Og vi er nødt til at opbevare sådanne medikamenter på et sikkert sted, så vore små eller andre ikke kan få fat i dem.

Der er også stor bekymring for skadelig, vanedannende adfærd såsom hasardspil og pornografi, som er så ødelæggende og omsiggribende i vores samfund. Brødre og søstre husk på, at enhver form for afhængighed er at overgive sig til noget og således opgive sin handlefrihed og blive afhængig. Således kan man også tilføje videospil og sms'en på listen. Nogle spillere bruger op til 18 timer i døgnet på at spille sig fra et niveau til et andet i et videospil, hvor de forsømmer alt

andet i livet. At sende sms'er kan blive en besættelse, som fører til, at vigtig, personlig og menneskelig kontakt går tabt. Det er ikke længe siden, at en biskop fortalte mig, at to af hans unge, som stod ved siden af hinanden, sms'ede i stedet for at tale sammen.

Medicinsk forskning beskriver afhængighed som en »sygdom i hjernen.«⁴ Dette er sandt, men jeg tror, at når Satan først har fået nogen i sin magt, bliver det også en åndelig sygdom. Uanset hvilken afhængighedscyklus man fanges i, er der altid håb. Profeten Lehi underviste sine sønner om denne evige sandhed: »Derfor er menneskene frie, hvad angår kødet; og alt, der er tjenligt for mennesket, er givet dem. Og de er frie til at vælge frihed og evigt liv ved alle menneskers store formidler, eller til at vælge fangenskab og død i overensstemmelse med Djævelens fangenskab og magt« (2 Ne 2:27).

Dersom en person har et stærkt ønske om at overvinde sin afhængighed, er der en udvej til åndelig frihed – en vej ud af fangenskab – en vej, som har bestået testen. Den begynder med bøn – oprigtig, inderlig og konstant kommunikation med Skaberen af vores ånd og legeme – vor himmelske Fader. Det er det samme princip, når vi bryder en dårlig vane eller omvender os fra synd af enhver art. Opskriften på at ændre vores hjerte, krop, sind og ånd finder vi i skrifterne.

Profeten Mormon gav dette råd: »Derfor, mine elskede brødre, bed til Faderen med hjertets hele styrke om, at I må blive fyldt af denne kærlighed ... så I kan blive Guds sønner ... så vi må blive rensed, ja, ligesom han er rensed« (Moro 7:48).

Dette og mange andre skriftsteder vidner for os om, at der er håb for den afhængige, og dette håb følger af Herren Jesu Kristi sonoffer og af at ydmyge os for Gud, trygle om at slippe fri af afhængighedens lænker og ved at skænke hele vores sjæl til ham i inderlig bøn.

Præstedømmeledere kan hjælpe de mennesker med misbrugsproblemer, som søger deres råd. Når det er nødvendigt, kan de henvise dem til kvalificerede, professionelle rådgivere og Familietjenesten. Afvænningsprogrammet, som er til rådighed gennem Familietjenesten, er tilpasset fra det originale Tolvtrins-program fra Anonyme Alkoholikere.

For de af jer, der kæmper med afhængighed eller er i familie med en misbruger, vil jeg gentage, at inderlig bøn er nøglen til at opnå åndelig styrke, til at finde fred og overvinde en vanedannende trang. Vor himmelske Fader elsker alle sine børn, så tak ham for hans nåde og kærlighed. Bed ham om styrke til at overvinde den trang, I oplever. Kast al stolthed overbord og vend jeres liv og hjerte til ham. Bed om at blive fyldt med kraften fra Kristi rene kærlighed. Det kan være, at I bliver nødt til at gøre det mange gange, men jeg vidner for jer om, at jeres krop, sind og ånd kan ændres, renses og heles – og I vil blive befriet. Jesus sagde: »Jeg er verdens lys. Den, der følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys« (Joh 8:12).

Eftersom det er vores mål at blive mere som Frelseren og til sidst kvalificere os til bo hos vor himmelske Fader, har vi hver især brug for

at opleve den mægtige forandring i hjertet, som profeten Alma taler om i Mormons Bog (se Alma 5:14). Vores kærlighed til vor himmelske Fader og den Herre, Jesus Kristus, må afspejle sig i vores daglige valg og handlinger. De har lovet fred, glæde og lykke til dem, der følger deres bud.

Brødre og søstre, må vi alle være på vagt over for de kunstige fluer, som kastes ud til os af den falske menneskefisker, Lucifer. Må vi have visdommen og den åndelige indsigt til at gennemskue og afvise hans mange, farlige tillokkelser.

Og for de af jer, som er blevet ofre for nogen form for afhængighed – der er håb, fordi Gud elsker alle sine børn, og fordi Jesu Kristi sonoffer gør alt muligt.

Jeg har set den forunderlige velsignelse ved afvænnning, som kan løsrive os fra afhængighedens lænker. Herren er vor Hyrde, og vi lider ingen nød, når vi stoler på forsoningens kraft. Jeg ved, at Herren kan og vil udfri den afhængige af fangenskab, for som apostlen Paulus erklærede: »Alt formår jeg i ham, der giver mig kraft« (Fil 4:13). Søskende, jeg beder om, at dette må ske for dem, der kæmper med denne udfordring på dette tidspunkt i deres liv, og gør det ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Som substantiv har *afhængighed* tre betydninger, hvoraf den ene er at »underkaste sig en herre« (se www.audioenglish.net/dictionary/addiction.htm).
2. Se National Institute on Drug Abuse, *Drugs, Brains, and Behavior – the Science of Addiction*, 2011, s. 18, drugabuse.gov/scienceofaddiction/sciofaddiction.pdf.
3. Se Erika Potter, »Drug Deaths Overtake Auto Deaths in Utah«, dec. 2009, universe.byu.edu/node/4477.
4. Se National Institute on Drug Abuse, »The Neurobiology of Drug Addiction«, afsnit IV, nr. 30, drugabuse.gov/pubs/teaching/teaching2/teaching5.html; se også drugabuse.gov/funding/budget08.html.

Præsident Thomas S. Monson

Til vi ses igen

Vi må holde ud til enden, for vores mål er evigt liv i vor himmelske Faders nærhed.

Mine brødre og søstre, mit hjerte er fyldt, når vi nu afslutter denne vidunderlige generalkonference i Kirken. Vi er blevet fodret åndeligt, mens vi har lyttet til råd og vidnesbyrd fra dem, der har deltaget i hvert møde. Jeg er sikker på, at jeg taler for alle medlemmer overalt, når jeg udtrykker min dybe påskønnelse for de sandheder, vi er blevet undervist i. Vi kunne gentage ordene, som står i Mormons Bog, fra dem, der hørte kong Benjamins store tale, og alle med én røst råbte og sagde: Ja, vi tror alle de ord, som du har talt til os; og vi ved også, at de er visse og sande som følge af Herren den Almægtiges Ånd.¹

Jeg håber, at vi tager os tid til at læse konferencetalerne, som bliver trykt i novembernummeret af *Liahona*, for de fortjener vores omhyggelige studium.

Sikken velsignelse det er, at vi har kunnet mødes her i dette storslåede Conferencecenter, i fred, komfort og tryghed. Vi har oplevet en hidtil uset dækning af konferencen, som strækker sig over kontinenter og oceaner til mennesker overalt. Selvom vi fysisk er langt fra mange af jer, så kan vi mærke jeres ånd og sender vores kærlighed og påskønnelse til jer.

Til de af vore brødre, som er blevet afløst ved denne conference, vil jeg gerne udtrykke en dybfølt taknemlighed fra os alle for jeres mange års hengivne tjeneste. Utallige personer er blevet velsignet af jeres bidrag til Herrens værk.

Tabernakelkoret og andre kor, som har deltaget i møderne, har bidraget med en i sandhed himmelsk musik, der har understreget og forskønnet alt andet, der har foregået. Jeg takker jer for at dele jeres musikalske talenter og evner med os.

Jeg elsker og værdsætter mine trofaste rådgivere, præsident Henry B. Eyring og præsident Dieter F. Uchtdorf. De er vitterligt mænd med visdom og forståelse, og deres indsats er uvurderlig. Jeg kunne ikke gøre alt det, som jeg bliver bedt om at gøre, uden deres støtte og hjælp. Jeg elsker og beundrer mine brødre i De Tolv Apostles Kvorum og alle i De Halvfjerds' Kvorummer og i Det Præsiderende Biskopråd. De tjener uselvsk og effektivt. Tilsvarende udtrykker jeg min påskønnelse for de kvinder og

mænd, der tjener som ledere i Kirkens organisationer.

Vi er rigt velsignede ved at have Jesu Kristi genoprettede evangelium. Det giver svar på spørgsmål om, hvor vi kom fra, hvorfor vi er her, og hvor vi skal hen, når vi forlader dette liv. Det giver mening og formål og håb i vores liv.

Vi lever i en urolig verden, en verden med mange udfordringer. Vi er her på denne jord for at klare vore personlige udfordringer efter bedste evne for at lære af dem og overvinde dem. Vi må holde ud til enden, for vores mål er evigt liv i vor himmelske Faders nærhed. Han elsker os og ønsker intet mere, end at vi må få succes med dette mål. Han vil hjælpe os og velsigne os, når vi påkalder ham i vore bønner, når vi studerer hans ord, og når vi adlyder hans befalinger. Deri ligger tryghed; deri ligger fred.

Må Gud velsigne jer, mine brødre og søstre. Jeg takker for jeres bønner på egne vegne og på vegne af alle generalautoriteterne. Vi er dybt taknemlige for jer og for alt det, I gør for at fremme Guds rige på jorden.

Må himlens velsignelser være med jer. Må jeres hjem være fyldt med kærlighed og høflighed og med Herrens Ånd. Må I konstant være jeres vidnesbyrd om evangeliet, så det må være en beskyttelse mod Satans prøvelser.

Konferencen er nu forbi. Må vi komme sikkert hjem. Må den ånd, som vi har mærket her forblive hos os, når det igen bliver hverdag. Må vi vise større venlighed over for hinanden, må vi altid være beskæftiget med at udføre Herrens værk.

Jeg elsker jer, jeg beder for jer. Jeg siger nu farvel indtil vi ses igen om seks måneder. I vor Herres og Frelseres, ja, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTE

1. Mosi 5:2.

Julie B. Beck

Hjælpeforeningens hovedpræsident

»Døtre i mit rige«: Hjælpeforeningens historie og virke

Studie af Hjælpeforeningens historie definerer og udtrykker, hvem vi er som vor Frelser, Jesu Kristi, disciple.

Dette møde er en gave til alle vor himmelske Faders døtre, som ønsker at lære hans ånd og vilje at kende samt forstå deres ansvar i hans plan. Jeg har besøgt mange af jer det sidste år, og jeg er blevet rørt, når jeg har set ind i jeres øjne, omfavn timer, leet sammen med jer, grædt sammen med jer og hørt om jeres sorger, glæder og sejre. I er hver især mere dyrebare end beskrives kan, og vor himmelske Fader kender jer. Som Guds døtre forbereder I jer til evige opgaver, og I har hver især en kvindes identitet, natur og ansvar. Fremgangen for familier, lokalsamfund, denne kirke og den dyrebare frelsesplan afhænger af jeres trofasthed. O, kære søstre, vi elsker jer og beder for jer!

Vi befinder os alle midt i vores eget personlige jordeliv. To søstre, jeg for nylig har mødt, repræsenterer, hvordan man lever trofast. Den ene søster bor i det centrale Brasilien. Hendes smukke, røde murstenshus i en have

med rød jord og omringet af en rød murstensvæg er et tilflugtssted fra verden udenfor. Hendes kvikke børn ved, hvordan man synger primarysange, og på væggene i hendes hjem hænger billeder af Frelseren, templer og Guds profeter, der er taget fra *Liahona*. Det krævede personlige ofre, at hun og hendes mand kunne blive beseglet i templet, så deres børn kunne blive født i pagten. Hun fortalte mig, at hun altid beder om, at Herren må styrke og inspirere hende til at opdrage sine børn i evangeliets lys, sandhed og kraft.

En anden søster bor alene i en lille lejlighed på 80. etage i Hong Kong. Hun har nogle fysiske problemer, men hun er glad og uafhængig. Hun er det eneste medlem af Kirken i sin familie. På en lille hylde står hendes skrifter, hjælpeforeningshæfter og andre af Kirkens bøger. Hun har skabt et tilflugtssted i sit hjem, der er fyldt med Ånden, og hun er et lys for alle i sin gren.

Advarsler

Vi ved, at mange søstre lever under tyranniske eller farlige omstændigheder. Nogle er altid sultne, og andre må dagligt samle mod til at fortsætte i tro på trods af skuffelser og andres bedrag. Eftersom vi lever i de sidste dage på denne jord, er der tegn på kamp overalt. Der findes en overflod af myter og misforståelser om sidste dages helliges kvinders styrke, formål og position. Fremherskende myter går på, at vi er mindre værd end mænd, at vi som regel er søde, men uinformerede, og uanset, hvad vi gør, vil vi aldrig være gode nok til at blive accepteret af vor himmelske Fader. Som apostlen Peter sagde, er der »falske lærere, som vil indsmugle ødelæggende vranglærdomme og tilmed fornægte den Herre, som købte dem.«¹

Mormons Bog beskriver, hvad der sker:

»For se, på den dag skal han [Satan] rase i hjertet på menneskenes børn og ophidse dem til vrede imod det, der er godt.

»Og andre beroliger han og luller dem ind i kødelig sikkerhed, så de

siger: Alt er vel i Zion, ja, Zion har fremgang, alt er vel – og således narrer Djævelen deres sjæl og fører dem omhyggeligt ned til helvede.

Og se, andre drager han bort ved smiger og fortæller dem, at der ikke findes noget helvede, og han siger til dem: Jeg er ingen djævel, for der findes ingen – og således hvisker han dem i øret, indtil han griber dem med sine forfærdelige lænker.«²

Med en øget udbredelse af berettigelse, undskyldninger, sløvhed og fristelser befinder de Guds døtre, som ikke er årvågne, bønsumme og inspirerede, sig i fare for at blive, hvad skrifterne beskriver som tåbelige »kvinder«³, der tilbyder »fremmede guder.«⁴ Det er trist, at mange søstre, som et resultat af livets prøvelser og verdens populære vranglære, tror mere på myterne end på sandheden. Deres uoverensstemmelse med Guds plan kommer til udtryk i, at mange ikke gør det nødvendige så som at bede eller læse i skrifterne. Herren selv har sagt, at dette er »en dag til at advare på ikke en dag til mange ord.«⁵

Hjælpeforeningen blev organiseret som et forsvar og et tilflugtssted

For at våge over, undervise og inspirere sine døtre i disse hårde tider, bemyndigede Gud profeten Joseph Smith til at organisere Kirkens kvinder. Denne guddommeligt indstiftede organisation, der er ledet af præstedømmet, hedder Hjælpeforeningen.

Hjælpeforeningens formål er at forberede Guds døtre til det evige livs velsignelser, når de styrker deres tro og personlige retskaffenhed, styrker familien og hjemmet samt finder og hjælper de trængende.

Hjælpeforeningen tydeliggør vores virke og forener os som Guds døtre i forsvaret af hans plan. I disse tider med misforståelse, forvirring og forstyrrelse af identitet er Hjælpeforeningen beregnet til at være et kompas og til at undervise trofaste kvinder i sandheden. Rettskafne kvinder søger i dag en udgyldelse af åbenbaring for at kunne modstå forvirring, bekæmpe det onde og åndelig ødelæggelse samt rejse sig fra personlige

katastrofer ved at styrke deres tro, styrke deres familie og hjælpe andre.

Hjælpeforeningens historie og virke

Vores præsidentskab har bedt, fastet, tænkt over og rådført sig med profeter, seere og åbenbarere for at få af vide, hvad Gud ønsker, vi skal gøre for at hjælpe hans døtre til at være stærke nok til at imødekomme »de ulykker, der [skal] komme over jordens indbyggere.«⁶ Det svar, vi har fået, er, at Kirkens søstre bør kende og lære af Hjælpeforeningens historie. Forståelse for Hjælpeforeningens historie styrker trofaste kvinders grundlæggende identitet og værdi.

På grund af dette udfærdiges en historie om Hjælpeforeningen for Kirken som vil udkomme og kan bruges af os næste år. Som forsmag på dette får Hjælpeforeningens historie større opmærksomhed bl.a. på siden med besøgsbudskabet i *Liahona*. Forberedelsen af historien har været en inspirerende og åbenbarende oplevelse.

Efterhånden, som vi har studeret Hjælpeforeningens historie, har vi lært, at Herrens vision og formål med Hjælpeforeningen ikke var et søvndyssende møde om søndagen. Han havde noget meget, meget større i tankerne end en kvindekлуб eller en underholdningsgruppe.

Hans hensigt var, at Hjælpeforeningen skulle hjælpe til at opbygge hans folk og forberede dem til templets velsignelser. Han oprettede denne organisation for at organisere sine døtre i sit værk og inddrage dem i opbyggelsen af hans rige og styrke hjemmene i Zion.

Historien lærer os, hvem vi er

Vi studerer vores historie for at lære, hvem vi er. Der er en verdensomspændende sult blandt gode

kvinder for at lære deres identitet, værdi og betydning at kende. Studie og anvendelse af Hjælpeforeningens historie definerer og udtrykker, hvem vi er som vor Frelser, Jesu Kristi, disciple. Vores trofasthed og tjeneste er udtryk for vores omvendelse og forpligtelse til at erindre og følge ham. I juli 1830 ved begyndelsen af oprettelsen af Herrens kirke udvalgte han sin første kvindelige leder i denne uddeling og sagde i en åbenbaring til hende: »Jeg taler til dig, Emma Smith, min datter; for sandelig siger jeg dig: Alle de, der antager mit evangelium, er sønner og døtre i mit rige.«⁷

Hjælpeforeningens historie lærer os, at vor himmelske Fader kender sine døtre. Han elsker dem, han har givet dem specifikke opgaver, og han har talt til og vejledt dem under deres jordiske missioner. Hjælpeforeningens historie højner og bekræfter desuden også kvinders position og belyser, hvordan de arbejder sammen med trofaste præstedømmeledere.

Historien lærer os, hvad vi skal gøre

Vi studerer vores historie for at lære, hvad vi skal gøre. Gennem vores historie lærer vi, hvordan vi forbereder os på det evige livs velsignelser. Hjælpeforeningen har som organisation altid haft ansvaret for at organisere søstrenes kræfter i Zions menigheder. Guds døtre undervises, våges over og inspireres i deres ansvarsopgaver i Herrens værk og rige gennem hjælpeforeningsmøder, besøgs læreres virke og deres fælles tjeneste. Hjælpeforeningspræsidenter i menigheder er indsat for at lede dette arbejde.

For et år siden ved dette møde blev der bekendtgjort retningslinjer vedrørende hjælpeforeningsmøder. Det glæder os at kunne rapportere, at hjælpeforeningspræsidentskaber

og -søstre i de fleste menigheder over hele verden har taget disse retningslinjer og ånden bag dem til sig. Det har været en glæde at se en fornyelse af det historiske formål og arbejde i Hjælpeforeningen. Vi har også set en øget værdighed, identitet og relevans i Hjælpeforeningen, nu da alle søstrenes møder blot kaldes og bekendtgøres ved det, de er – hjælpeforeningsmøder. Vi ser større tro og personlig retskaffenhed, en styrkelse af familier og hjem samt mere hjælp fra hjælpeforeningssøstre gennem den korrekte brug af hjælpeforeningsmøder. Alle retningslinjer vedrørende hjælpeforeningsmøder, besøgsundervisning og andre hjælpeforeningsopgaver har rod i Hjælpeforeningens historie og er godkendt af Det Første Præsidentskab.

Det har altid været Hjælpeforeningens ansvar at deltage i frelsens værk. Lige siden den genoprettede kirkes begyndelse har søstre været der først, sidst og altid for at reagere på de behov, der opstår i hverdagen. Fra Hjælpeforeningen går søstre ud for at tjene i Primary, Unge Piger, Søndagsskolen og andre opgaver, og de er eksempler på lys og dyd for den opvoksende generation. Personlig tjeneste opbygger hver enkelt søster og millioner af trofaste kvinders forenede tjeneste udgør en stor styrke af tro i Herrens værk. Historien viser, at siden genoprettelsens begyndelse har søstre stået forrest for at fortælle om evangeliet, og de fortsætter denne indsats, når de tager på mission, forbereder unge mænd og piger til at tage på mission og inviterer deres venner, naboer og familie til at få del i evangeliets velsignelser. Vi lærer også af historien, at profeten Joseph Smith brugte hjælpeforeningsmøderne til at undervise

søstre i deres forberedelse til templet. I dag er slægtshistorie og tempeltjeneste stadigvæk nogle af Hjælpeforeningens hovedansvar.

Vores forståelse af vores historiske formål hjælper kvinder til at lære at prioritere, så de ikke bruger »penge på det, som ikke er af nogen værdi, ej heller [deres] arbejdskraft på det, som ikke kan tilfredsstille.«⁸ Hjælpeforeningen har ansvaret for at gøre, som apostlen Paulus sagde – at undervise unge kvinder i at være besindige, diskrete og kyske samt undervise de, der er gift, til at elske deres mand, elske deres børn og styrke deres hjem.⁹ Hjælpeforeningens historie lærer os at tage os af det vigtigste, dét, der vil frelse og helliggøre os, samt dét, der er nødvendigt for at gøre os selvhjulpne og nyttige i Herrens rige.

Et gennemgående tema i vores historie er, at søstre, der bruger Helligåndens kraft, handler med Herrens inspiration i deres tilværelse og modtager åbenbaring til deres opgaver.

Historien forener trofaste kvinder

Vi studerer vores historie, fordi den forener trofaste kvinder. Hjælpeforeningens historie er en historie fyldt med Ånd og stærke, trofaste og betydningsfulde kvinder. Som en del af Herrens genoprettede kirke findes Hjælpeforeningen nu næsten i 170 lande. Overalt i verden kan voksne kvinder i Herrens kirke få overdraget vigtige opgaver.

De unge piger i Kirken lærer at sætte sig mål i programmerne Tro på Gud og Personlig fremgang, der retter deres fokus mod templet og deres fremtidige ansvar. I Hjælpeforeningen fortsætter de deres fremgang mod templets og det evige livs velsignelser ved at styrke deres tro og personlige retskaffenhed, styrke deres familie og hjem samt at hjælpe de trængende. Trofaste søstre lærer at gøre dette uden den store ros eller anerkendelse for det arbejde, de udfører. Det er, fordi Hjælpeforeningen stortrives med Herren Jesu Kristi lære, der sagde, at når vi giver vore almisser (eller offerydelser) i

det skjulte, vil vor Fader i himlen, som ser i det skjulte, belønne os åbenlyst.¹⁰

Gennem Hjælpeforeningens historie og virke er vi forbundet i et fantastisk verdensomspændende søsterskab af Guds døtre med unge og gamle, rige og fattige, dannede og udannede, enlige og gifte, stærke og urokkelige kvinder.

Kundskab om historien kan hjælpe os til ændre os

Vi studerer vores historie, fordi den hjælper os til at ændre os. I sidste ende ligger historiens betydning ikke i datoer, tidspunkter og steder. Den er værdifuld, fordi den lærer os om principper, formål og mønstre, som vi skal følge, og det hjælper os til at vide, hvem vi er, hvad vi skal gøre, og den forener os i styrkelsen af hjemmene i Zion og opbyggelsen af Guds rige på jorden. Hjælpeforeningen kan, når den virker gennem inspiration, erstatte frygt, tvivl og egoisme med tro, håb og næstekærlighed. Idet vi løfter Herrens værk frem, bliver Hjælpeforeningens historie fortsat skrevet af trofaste søstre overalt i verden. Herren styrker Hjælpeforeningen i dag og forbereder en herlig fremtid til sine døtre.

Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus, lever. Gennem profeten Joseph Smith blev evangeliet, de gode nyheder om vores identitet og formål, gengivet til jorden. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 2 1 Pet 2:1.
2. 2 Ne 28:20-22.
3. 2 Tim 3:6.
4. Jos 24:23.
5. L&P 63:58.
6. L&P 1:17.
7. L&P 25:1.
8. 2 Ne 9:51.
9. Se Tit 2:4-5.
10. Se Matt 6:4; 3 Ne 13:4.

Silvia H. Allred

Førsterådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Standhaftige og urokkelige

Hvis vi er trofaste og holder ud til enden, modtager vi alle vor himmelske Faders velsignelser, ja, evigt liv og ophøjelse.

Jeg er taknemlig for at være en del af denne forsamling af trofaste kvinder over hele verden. Jeg har mødt tusindvis af jer i forskellige lande. Jeres trofasthed og hengivenhed har styrket mig. Jeres gode eksempel og forpligtelse over for evangeliet har inspireret mig. Jeres stille handlinger af uselvsk tjeneste og ordene fra jeres vidnesbyrd og overbevisning har gjort mig ydmyg.

Jeg vil i aften stille jer hver især de samme spørgsmål, jeg har stillet mange af jer under vore samtaler:

1. Hvad hjælper jer med at være beständige og urokkelige, når I møder udfordringer, der prøver jeres tro?
2. Hvad holder jer oppe under prøvelser og modgang?
3. Hvad hjælper jer med at holde ud til enden og blive Jesu Kristi sande disciple?

Nogle af de svar, I har givet mig, omfatter:

1. Jeres kundskab om, at vor himmelske Fader elsker og holder af jer.
2. Jeres håb om, at alle de velsignelser, der er blevet lovet de trofaste, bliver opfyldt gennem Jesu Kristi sonoffer.

3. Jeres kundskab om forløsningsplanen.

Mit budskab i dag vil omhandle disse bekræftelser, der er kommet fra jeres hjerte.

I Romerbrevet 8:16 står der: »Ånden selv vidner sammen med vores ånd om, at vi er Guds børn.« Den første gang, jeg kan huske, at jeg følte mig helt sikker på, at vor himmelske Fader kendte mig, elskede mig og holdt af mig, var, da jeg blev døbt som 15-årig. Før det vidste jeg, at Gud levede, og at Jesus Kristus er verdens Frelser. Jeg troede på dem og elskede dem, men jeg havde aldrig følt deres kærlighed og omsorg for mig personligt indtil den dag, da jeg frydede mig over min mulighed for at indgå i dåbspagten.

Jeg indså, hvilket stort mirakel det havde været at blive fundet og undervist af missionærene, især med kun en håndfuld missionærer blandt to millioner mennesker! Jeg vidste på det tidspunkt, at vor himmelske Fader kender mig og elsker mig på sådan en ganske særlig måde, at han førte missionærene til mit hjem.

Jeg ved nu, at Gud er en kærlig Gud. Dette er sandt, fordi vi er hans børn, og han ønsker, at vi alle er glade og har evig lykke. Det er hans værk og hans herlighed at tilvejebringe udødelighed og evigt liv.¹ Derfor har han sørget for en plan for lykke, der er evig. Vores formål med livet er at opnå evigt liv og ophøjelse for os selv og at hjælpe andre med at opnå det samme. Han skabte denne jord til os, så vi kunne få et fysisk legeme og blive prøvet i vores tro. Han gav os handlefrihedens vidunderlige gave, så vi selv kan vælge den sti, der fører til evig lykke. Vor himmelske Faders forløsningsplan gælder dig og mig. Den gælder for alle hans børn.

»Gud skabte mennesket i sit billede; i Guds billede skabte han det, som mand og kvinde skabte han dem.

Og Gud velsignede dem og sagde til dem: »Bliv frugtbare og talrige, opfyld jorden, og underlæg jer den.«²

»Og han gav dem befalinger om, at de skulle tilbede Herren deres Gud ... Og Adam var lydige mod Herrens befalinger.«³

Adam og Eva fik børn og planen blev fortsat ført ud i livet.

Jeg ved, at vi hver især har en vigtig og altafgørende rolle som Guds døtre. Han har overdraget hellige egenskaber til sine døtre med det formål at fremme sit værk. Gud har betroet kvinder med den hellige opgave at føde og opdrage børn. Intet andet arbejde er vigtigere. Det er et helligt kald. Kvindens ædleste opgave er den hellige opgave at opbygge en evig familie, ideelt set i fællesskab med sin mand.

Jeg er klar over, at nogle søstre endnu ikke har modtaget ægteskabets velsignelser eller den velsignelse, det er at få børn. Jeg forsikrer jer, at med tiden vil I modtage de velsignelser, som de trofaste er blevet lovet. I må »trænge jer frem med standhaftighed i Kristus

og have et fuldkomment klart håb ... og [holde] ud til enden ... få evigt liv.«⁴ I det evige perspektiv skal de manglende velsignelser »kun vare et øjeblik.«⁵

Man behøver desuden ikke at være gift for at holde befalingerne og for at opmuntre sin familie, venner og naboer. Der er et stort behov for jeres gaver, talenter, kunnen og åndelige styrke til at opbygge riget. Herren er afhængig af jeres villighed til udføre disse afgørende opgaver.

Herren siger:

»Jeg glemmer dig ikke.

Se, i mine hænder har jeg tegnet dig, dine mure har jeg altid for øje.«⁶

Herren elsker jer. Han kender jeres håb og jeres skuffelser. Han glemmer jer ikke, fordi jeres smerter og lidelse mærker han altid.

Det største udtryk for Guds kærlighed til os er hans villighed til at sende sin elskede Søn, Jesus Kristus, til at sone for vore synder, til at være vor Frelser og Forløser.

I Joh 3:16 læser vi: »For således elskede Gud verden, at han gav sin

enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.«

Frelseren sagde: »Som Faderen har elsket mig, har jeg også elsket jer.«⁷

Jesu Kristi villighed til at blive ofret som et lam var et udtryk for hans kærlighed til Faderen og hans uendelige kærlighed til os alle.

Esajas beskriver Frelserens lidelse:

»Men det var vore sygdomme, han tog, det var vore lidelser han bar ...

Men han blev gennemboret for vore overtrædelser og knust for vore synder ... ved hans sår blev vi helbredt.«⁸

Herren selv erklærede: »Jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de ikke skal lide, hvis de vil omvende sig.«⁹

Han brød dødens bånd og muligjorde opstandelsen for alle mennesker. Han gav os udødelighedens gave.

Jesus Kristus tog vore synder på sig, led og døde for at tilfredsstille retfærdighedens krav om, at vi ikke skal lide, hvis vi omvender os.

Vi viser, at vi accepterer Jesus Kristus som vor Frelser, når vi tror på ham, omvender os fra vore synder og modtager de frelsende ordinancer, som er påkrævet for at komme ind i Guds nærhed. Disse frelsende ordinancer er symboler på de pagter, vi indgår. Lydighedens pagter til hans love og befalinger binder os til Gud og styrker vores tro. Vores tro og standhaftighed i Kristus giver os det mod og den selvtillid, som vi har brug for til at møde livets udfordringer, der er en del af livet her på jorden.

Kort tid efter at min mand blev kaldet til at præsidere over missionen i Asuncion i Paraguay i 1992, deltog vi i en grenskonference i et isoleret område i Chaco.¹⁰ Vi rejste i 4 timer på en asfalteret vej og derpå 7 timer på grusveje. Vi glemte hurtigt faren og den manglende komfort på den lange rejse, da vi hilste på de glade og kærlige medlemmer fra Mistolar.

Julio Yegros var grenspræsident, og han og hans hustru Margarita var

Auckland i New Zealand

en af de få familier, som var blevet velsignet i templet. Jeg bad dem om at fortælle om deres oplevelse med turen til templet.

På det tidspunkt var templet i Buenos Aires i Argentina det nærmeste tempel. Rejsen til Mistolar tog 27 timer den ene vej til templet, og de var taget af sted med deres to små børn. Det var midt i den meget kolde vintertid, men med store ofre kom de frem til templet og blev beseglet til hinanden som en evig familie. På vejen hjem blev de to små børn syge og døde. De begravede dem langs vejen og vendte hjem uden deres børn. De var triste og alene, men de følte sig trøstet og fyldt med fred. Om deres oplevelse sagde de: »Vores børn blev beseglet til os i Herrens hus. Vi ved, at vi får dem tilbage i evigheden. Denne viden har givet os fred og trøstet os. Vi er nødt til at forblive værdige og trofaste mod de pagter, vi indgik i templet, så vi bliver forenet med dem.«

Hvordan styrker vi vores tro og håb, så den bliver som hos disse trofaste medlemmer fra Paraguay?

Hvordan styrker vi vores tro på de positive udsagn, som jeg igen og igen har hørt fra så mange af jer, at I tror på Guds kærlighed til jer, at I tror på, at I vil modtage hans velsignelser, og at I gennem Frelseren, Jesus Kristus, forstår forløsningsplanen og jeres vigtige rolle i hans plan?

Jeg har fire forslag, som har hjulpet mig: Bøn, skriftstudium, lydighed og tjeneste.

Bøn

Bøn er kommunikation med vor himmelske Fader. Når vi beder, står vi ved vores tro på ham og hans kraft til at velsigne os.

I Alma 37:37 læser vi: »Rådfør dig med Herren i alle dine gerninger, og han vil vejlede dig til det gode; ja, når du lægger dig om aftenen, da læg dig for Herren, så han kan våge over dig, medens du sover; og når du står op om morgenen, da lad dit hjerte være fuldt af taksigelse til Gud; og dersom du gør det, skal du blive ophøjet på den yderste dag.«

Skriftstudium

En viden og forståelse for vor himmelske Faders plan hjælper os til at vide, hvem vi er, og hvad vi skal blive.

Herren har befalet: »I gransker Skrifterne, fordi I mener, at I har evigt liv i dem; og netop de vidner om mig.«¹¹

Alle kvinder har brug for at studere skrifterne. Når vi lærer de sandheder, der findes i skrifterne, bliver vi i stand til at anvende dem i vores tilværelse og få flere kræfter til at nå Guds mål. Daglig personlig bøn og skriftstudium indbyder også til Helligåndens indflydelse og kraft i vores tilværelse.

Lydighed

Herren siger: »Elsker I mig, så hold mine bud.«¹² Vores trofaste lydighed hjælper os med at udvikle guddommelige egenskaber og forandrer vores hjerte.

I Lære og Pagter får vi følgende råd: »Hold fast ved de pagter, du har sluttet ...

Hold fortsat mine befalinger, og du skal modtage en krone af retfærdighed.«¹³

Vores forpligtelse til at efterleve evangeliet nærer vores tro og håb i Jesus Kristus.

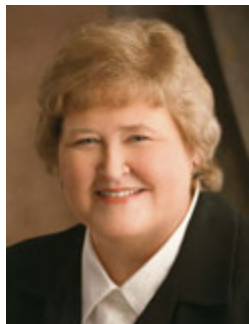
Tjeneste

Der findes mange forskellige muligheder for at tjene ham. Hver eneste søster bliver bedt om at finde og hjælpe de fattige og trængende blandt og omkring os. De »fattige og trængende« omfatter også dem med åndelige og følelsesmæssige behov. Enhver af os er blevet udfordret til at frelse vore døde, hvilket kan gøres gennem slægtsforskning eller tempeltjeneste. Vi er blevet befalet at fortælle andre om evangeliet, og der findes mange forskellige måder at tage del i missioneringen på. På alle disse måder kan vi tjene Herren. Vor himmelske Fader forventer, at de stærke styrker de svage, og jeres egen tro bliver styrket, når I styrker og drager omsorg for hans børn.

Jeg ved, at vor himmelske Fader elsker alle sine børn ubeskåret, individuelt og altid. Jeg ved, at vi som kvinder har en afgørende rolle i planen for lykke. Vores bedste indsats er alt, hvad han kræver af os, og han har brug for os alle til at opbygge riget. Forsoningen er virkelig. Jesus Kristus er vor Frelser og Forløser. Jeg vidner om, at hvis vi er trofaste og holder ud til enden, modtager vi alle vor himmelske Faders velsignelser, ja, evigt liv og ophøjelse. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Moses 1:39.
2. 1 Mos 1:27-28.
3. Moses 5:5.
4. 2 Ne 31:20.
5. L&P 121:7.
6. Es 49:15-16.
7. Joh 15:9.
8. Es 53:4-5.
9. L&P 19:16.
10. Et regnfattigt, tyndt befolkede område i det vestlige Paraguay.
11. Joh 5:39.
12. Joh 14:15.
13. L&P 25:13, 15.

Barbara Thompson

Andenrådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Der er nogle, som I skal være barmhjertige imod, nemlig dem, der tvivler

Det gode ved besøgsundervisning er at se liv forandres, tårer tørret væk, vidnesbyrd vokse, mennesker elsket, familier styrket.

Mine kære søstre, hvilken velsignelse det er at være sammen med jer og føle jeres styrke og kærlighed til Herren. Tak for den kærlighed og medfølelse I dagligt viser andre.

I Hjælpeforeningens tidlige dage i Nauvoo ved vi, at søstrene gik fra hus til hus og tjente hinanden, konstaterede behov, bragte mad, tog sig af de syge og viste medfølelse for enhver søster og hendes familie.¹ Dette hender tankerne et vers i Judasbrevet: »Der er nogle, som I skal være barmhjertige imod, nemlig dem, der tvivler.«² Idet jeg overvejer dette skriftsted og dets betydning, vender mine tanker sig mod Frelseren og de mange gange, skrifterne taler om den kærlighed og den medfølelse, Kristus følte for alle.

I Det Nye Testamente læser vi ofte, at Kristus havde medfølelse³ med folket, når han tog sig af deres behov. Han havde medfølelse, når han så, at de var

sultne, og han gav dem at spise, eller når de var syge, og han helbredte dem, eller når de havde behov for åndelig berigelse, og han underviste dem.

At have medfølelse betyder, at man føler kærlighed og barmhjertighed over for en anden person. Det betyder, at man har sympati for andre og ønsker at lette deres lidelser. Det betyder, at man viser godhed og mildhed over for andre.

Frelseren har bedt os gøre de ting, som han gjorde,⁴ at bære hinandens byrder, at trøste dem, der står i behov for trøst, at sørge med dem, der sørger,⁵ at bispise de sultne, besøge de syge,⁶ bistå de svage, opløfte de nedhængende hænder,⁷ og at »undervise hinanden i rigets lære.«⁸ For mig beskriver disse ord og gerninger besøgs lærere – de, der tjener andre.

Besøgsundervisning giver kvinder mulighed for at våge over, styrke og undervise hinanden. Meget lig det en

lærer i det aronske præstedømme har ansvar for nemlig »altid at våge over kirken« og »at være hos dem og styrke dem,«⁹ viser en besøgs lærer sin kærlighed ved bønssomt at tænke på hver kvinde, hun er kaldet til at tjene.

Søster Julie B. Beck har mindet os om, at »eftersom vi følger Jesu Kristi eksempel og belæringer, sætter vi pris på denne officielle kaldelse til at elske, kende, forstå, undervise og tjene på hans vegne.«¹⁰

I dag vil jeg tale om to ting:

- De velsignelser du bringer andre, når du tjener som besøgs lærer og
- Og de velsignelser du modtager, når du tjener andre.

De velsignelser du bringer andre, når du tjener som besøgs lærer

For ikke så længe siden besøgte jeg en gruppe kvinder i Anchorage i Alaska. Der var omkring 12 kvinder i lokalet og 6 andre, som deltog telefonisk fra byer overalt i Alaska. Mange af disse kvinder boede flere hundrede kilometer fra kirkebygningen. Disse kvinder lærte mig om besøgsundervisning.

At besøge alle søstrene personligt ville kræve en flyrejse, at rejse med en båd eller at køre meget lange strækninger i bil. Det var indlysende, at tid og omkostninger gjorde hjemmebesøg umulig. Men disse søstre følte sig nært knyttede, fordi de inderligt bad for hinanden og søgte Helligåndens vejledning for at vide, hvad deres søstre havde brug for, selvom de ikke mødtes personligt særlig ofte. Det lykkedes dem at holde kontakt per telefon, via internettet og brevkorrespondance. De tjente i kærlighed, fordi de havde indgået pagter med Herren og ønskede at velsigne og styrke deres søstre.

Andre hengivne besøgs lærerpar i DR Congo gik langt for at besøge en

kvinde og hendes nyfødte barn. Disse søstre forberedte bønssomt et budskab og ønskede at vide, hvordan de kunne gøre en forskel i denne kære søsters liv, som de besøgte. Kvinden blev begejstret for deres besøg. For hende var deres besøg et budskab fra himlen givet specielt til hende. Da besøglærerne mødtes i hendes ydmyge hjem, følte både søsteren, hendes familie og besøglærerne sig opløftede og velsignede. Den lange gåtur virkede ikke som et offer. Disse besøglærere havde medfølelse, gjorde en forskel til det bedre og velsignede denne kvindes tilværelse.

Lange afstande, udgifter og sikkerhedsspørgsmål gør månedlige, personlige besøg umulige i nogle af Kirkens områder, men gennem styrken af personlig åbenbaring, finder søstre, der oprigtigt søger at elske hinanden og våge over og styrke hinanden, måder, hvorpå de kan gennemføre dette kald fra Herren.

En inspireret hjælpeforeningspræsident rådfører sig med sin biskop og udfører bønssomt besøglæreropgaver for at hjælpe ham ved at våge over og drage omsorg for hver kvinde i menigheden. Når vi forstår denne proces med rådgivning og åbenbaring, forstår vi bedre vores vigtige ansvar for at tjene og kan mere tillidsfuldt stole på Åndens vejledning i vore gerninger.

Jeg er en, der har besøgt flere kvinder hver måned og derpå stolt med

et lettelsens suk bekendtgjort: »Min besøgsundervisning er overstået!« Ja, måske er den del jeg rapporterer om overstået, men hvis det er den eneste grund til, at jeg gør det, så er det en skam.

Det gode ved besøgsundervisning er ikke at se 100 % på den månedlige rapport; det gode ved besøgsundervisning er at se liv forandres, tårer tørret væk, vidnesbyrd vokse, mennesker elsket, familier styrket, mennesker opmuntret, de sultne bispist, de syge besøgt og de, der sørger, trøstet. Faktisk er besøgsundervisning aldrig *overstået*, for vi våger og styrker altid.

Endnu en velsignelse ved besøgsundervisning er at vokse i enighed og kærlighed. Skrifterne underviser os i, hvordan vi opnår det: »Og befalede dem, at de ... skulle se fremad med ét blik, idet de havde én tro og én dåb og havde deres hjerter knyttet sammen i enighed og i kærlighed, den ene til den anden.«¹¹

Mange kvinder har sagt, at grunden til at de blev aktive i Kirken igen, var fordi en trofast besøglærer kom måned efter måned og tjente dem, befriede dem, elskede dem, velsignede dem.

Nogle gange vil budskabet være det vigtigste, du fortæller på et besøg. Nogle kvinder har liden åndelig berigelse i deres liv ud over det budskab, du bringer. Besøgsbudskaberne i *Liahona* er evangeliske budskaber, der styrker hver kvindes tro, styrker hendes familie og lægger vægt på barmhjertighedstjeneste.

Nogle gange vil den vigtigste velsignelse ved dit besøg være, at du lytter. At lytte bringer trøst, forståelse og helbredelse. En anden gang kræves det måske, at du smøger ærmerne op og hjælper til i hjemmet eller med at berolige et grædende barn.

De velsignelser du modtager, når du tjener andre.

De velsignelser du modtager, når du tjener andre, er mange. Jeg har nogle gange sagt: »Åh, jeg skal have min besøgsundervisning overstået!« (Det var de gange, jeg glemte, at jeg besøgte og underviste kvinder. Det var de gange, jeg snarere så det som en byrde end en velsignelse). Jeg kan ærligt sige, at når jeg tog ud og underviste, havde jeg det altid bedre. Jeg blev opløftet, elsket og velsignet, og som regel meget mere end den søster, jeg besøgte. Min kærlighed tog til. Mit ønske om at tjene tog til. Og jeg kunne se, hvilken smuk vej vor himmelske Fader har forberedt for, at vi kan våge over og drage omsorg for hinanden.

Andre velsignelser ved at være besøglærer indebærer, at vi lærer dem at kende, som vi måske ellers ikke ville have kendt så godt og bliver deres venner. Til tider giver det mulighed for at være et svar på nogens bøn. Derudover er personlig åbenbaring og åndelige oplevelser tæt forbundet med besøgsundervisning.

Jeg har haft nogle af de mest ydmyge, muntre og åndelige oplevelser i mit liv, mens jeg har besøgt kvinder i min egen menighed og rundt omkring i verden. Vi har undervist hinanden i evangeliet. Vi har grædt sammen, leet sammen, løst problemer sammen, og jeg er blevet opløftet og velsignet.

En aften ved slutningen af en måned var jeg ved at forberede mig på at forlade byen, og der var stadig en af mine søstre, jeg ikke havde fået besøgt. Det var sent på aftenen. Jeg havde ikke nogen aftale. Jeg ringede ikke. Jeg havde ikke nogen partner. Men jeg besluttede, at det var vigtigt at besøge min ven Julie. Julies datter Ashley blev født med knogleskørhed. Selvom Ashley næsten var seks år gammel, var hun stadig meget lille og

ude af stand til at gøre meget andet end at bevæge sine arme og tale. Hun lå på et fåreskindstæppe hele dagen, hver dag. Ashley var et glad, muntert barn, og jeg elskede at være sammen med hende.

Da jeg denne aften kom til deres hjem, inviterede Julie mig ind, og Ashley sagde, at hun ville vise mig noget. Jeg gik ind og satte mig på gulvet på den ene side af Ashley og hendes mor var på den anden side. Ashley sagde: »Se, hvad jeg kan gøre!« Og så, med lidt hjælp fra sin mor, var Ashley i stand til at vende sig om på siden og tilbage igen. Det havde taget hende næsten seks år at nå dette vidunderlige mål. Som vi klappede og heppede, lo og græd sammen ved denne særlige lejlighed, takkede jeg vor himmelske Fader, for at jeg var taget på kreds og ikke var gået glip af denne dejlige begivenhed. Selvom det besøg blev foretaget for mange år siden, og søde Ashley er gået bort siden da, vil jeg for evigt være taknemmelig for, at jeg havde den specielle oplevelse sammen med hende.

Min egen kære mor var en vidunderlig og hengiven besøgs lærer i mange år. Hun tænkte altid over, på hvilke måder hun kunne velsigne de familier, hun besøgte. Hun var specielt

opmærksom over for børnene i de hjem, hun besøgte, idet hun håbede at styrke familier. Jeg kan huske, hvordan en femårig løb hen til min mor i kirken og erklærede: »Du er min besøgs lærer. Jeg elsker dig!« Det var en velsignelse for min mor at være en del af disse vidunderlige kvinders og deres familiers liv.

Ikke alle oplevelser, der relaterer til besøgs undervisning er hjertevarmende og vidunderlige. Nogle gange er det hårdt, for eksempel når man besøger et hjem, hvor man ikke er velkommen eller når det er svært at mødes med en søster med et travlt program. Nogle gange tager det længere tid at opbygge et forhold til nogle søstre. Men når vi oprigtigt søger at elske, drage omsorg for og bede for en søster, vil Helligånden hjælpe os til at vide, hvordan vi kan våge over og styrke hende.

Præsident Thomas S. Monson er en mester i at tjene, som Frelseren gjorde. Man kan altid finde ham i færd med at besøge og hjælpe andre. Han har sagt: »Vi er omgivet af andre, der har behov for vores opmærksomhed, vores opmuntring, vores støtte, vores trøst og vores venlighed ... Vi er Herrens hænder her på jorden med mandat til at tjene og til at opløfte

hans børn. Han er afhængig af hver enkelt af os.«¹²

»Og ingen kan hjælpe til i dette værk, medmindre [hun] er ydmyg og fuld af kærlighed og har tro, håb og næstekærlighed og er mådeholden i alt, hvad end der bliver betroet [hende] at tage sig af.«¹³

De kvinder, vi besøger er blevet os betroet. Lad os være fyldt med kærlighed og medfølelse og derigennem gøre en forskel for dem, der er blevet os betroet.

Søstre, jeg elsker jer. Jeg beder til, at I mærker vor himmelske Faders og vor Frelasers, Jesu Kristi kærlighed. Jeg vidner for jer om, at Frelseren lever, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon og Maureen Ursenbach Beecher, *Women of Covenant: The Story of Relief Society*, 1992, s. 32-33.
2. Judas 1:22.
3. Matthæus 9:36; 14:14.
4. Se Joh 13:15.
5. Se Mosi 18:8-9.
6. Se Mosi 4:26.
7. Se L&P 81:5.
8. L&P 88:77.
9. L&P 20:53.
10. Julie B. Beck, »Hjælpeforeningen: Et helligt værk«, *Liahona*, nov. 2009, s. 113.
11. Mosi 18:21.
12. Thomas S. Monson, »Hvad har jeg gjort for en anden i dag?« *Liahona*, nov. 2009, s. 86.
13. L&P 12:8.

Præsident Thomas S. Monson

Kærligheden ophører aldrig

Vi bør i stedet for at være fordømmende og kritiske over for hinanden have Kristi rene kærlighed over for vore medrejsende på denne rejse gennem livet.

Vores sjæl har i aften frydet sig og strakt sig mod himlen. Vi er blevet velsignet med smuk musik og inspirerede taler. Herrens Ånd er til stede. Jeg beder om, at hans inspiration må være med mig nu, hvor jeg fortæller jer om nogle af mine tanker og følelser.

Jeg begynder med en kort anekdote, som illustrerer det, jeg ønsker at sige.

Et ungt par, Lisa og John, flyttede til et nyt nabolag. Da de en morgen spiste morgenmad, så Lisa ud af vinduet og så naboen hænge vasketøj op.

»Det vasketøj er ikke rent!« udbrød Lisa. »Vores nabo ved ikke, hvordan man vasker tøjet rent!«

John så på, men sagde ikke noget.

Hver gang Lisas nabo hængte sit vasketøj til tørre, kom Lisa med den samme bemærkning.

Nogle uger senere blev Lisa overrasket, da hun kastede et blik ud af sit vindue og så noget rent og flot vasketøj hænge i nabovens have. Hun sagde til sin mand: »Se John – hun har endelig lært at vaske rigtigt! Hvordan mon hun gjorde det!«

John svarede: »Kære skat, det jeg kan godt fortælle dig. Det vil sikkert interessere dig, at jeg stod tidligt op i morges og pudsede vores vinduer!«

I aften ønsker jeg at dele nogle få tanker med jer om, hvordan vi betragter hinanden. Ser vi gennem et vindue, der trænger til at blive pudset? Dømmer vi, når vi ikke har alle kendsgerningerne? Hvad ser vi, når vi betragter andre? Hvilken dom fælder vi over dem?

Freleren sagde: »Døm ikke.«¹ Han fortsatte: »Hvorfor ser du splinten i din broders øje, men lægger ikke mærke til bjælken i dit eget øje?«² Eller med en lille omskrivning, hvorfor ser du det, som du tror, er snavset vasketøj uden for din nabos hus, men tænker ikke på det beskidte vindue i dit eget hus?

Ingen af os er fuldkommen. Jeg kender ingen, som hævder at være det. Og alligevel har vi af en eller anden grund en tendens til, trods vores egen ufuldkommenhed, til at påpege andres fejl. Vi fælder dom om deres handlinger eller mangel på samme.

Vi kan faktisk på ingen måde kende hjertet, hensigterne eller forholdene hos nogen, som måske siger eller gør noget, som vi finder grund til at kritisere. Derfor har vi befalingen: »Døm ikke.«

For 47 år siden ved denne general-konference blev jeg kaldet til De Tolv Apostles Kvorum. På det tidspunkt tjente jeg i en af Kirkens præstedømmekomiteer, og derfor sad jeg, før mit navn blev præsenteret, sammen med de øvrige medlemmer af den præstedømmekomite, således som det forventedes af mig. Min hustru havde imidlertid ingen idé om, hvor hun kunne gå hen og ingen, som hun kunne sidde hos, og var faktisk ikke i stand til at finde en plads i Tabernaklet. En af vore gode venner, som sad i en af organisationernes hovedbestyrelse, og som sad på de pladser, der var afset til hovedbestyrelsesmedlemmer, bad søster Monson om at sidde hos hende. Kvinden kendte intet til min kaldelse – som skulle bekendtgøres kort efter – men hun så søster Monson, så hendes bestyrelse og tilbød hende velvilligt en siddeplads. Min kære hustru var lettet og taknemlig for denne venlige gestus. Men da hun satte sig ned, hørte hun en høj hvisken et sted bag sig, da et af hovedbestyrelsesmedlemmerne udtrykte sin irritation til sine omgivelser over, at et andet hovedbestyrelsesmedlem dristede sig til at invitere en »fremmed« til at sidde på de pladser, der var reserveret til dem. Der var ingen undskyldning for hendes uvenlige opførsel, uanset *hvem* der måtte være blevet inviteret til at sidde der. Kan I så forestille jer, hvordan denne kvinde måtte føle det, da hun erfarede, at »den fremmede« var den nyeste apostels hustru.

Vi har ikke blot en tendens til at dømme andres handlinger og ord,

men mange af os dømmes efter udseendet: Tøj, frisurer, størrelse. Listen kunne fortsætte meget længe.

En klassisk beretning om at dømmes andre efter deres udseende blev trykt i et landsdækkende tidsskrift for mange år siden. Det er en sand beretning – en, som I måske har hørt før, men som tåler gentagelse.

En kvinde ved navn Mary Bartels havde et hus direkte over gaden fra indgangen til et hospital. Hendes familie boede i stueetagen, og hun lejede værelserne på første sal ud til hospitallets ambulante patienter.

En aften kom en virkelig skrækkeligt udseende ældre mand til hendes dør og spurgte, om der var et værelse, hvor han kunne være natten over. Han stod ludende, var rynket og hans ansigt var skævt på grund af hævelse – huden var rød og afskallet. Han sagde, at han havde ledt efter et værelse siden middagstid, men uden held. »Det skyldes nok mit ansigt,« sagde han. »Jeg ved, at det ser forfærdeligt ud, men min læge siger, at det måske kan blive bedre efter flere behandlinger.« Han tilkendegav, at han med glæde ville sove i en gyngestol på verandaen.

Mens Mary talte med ham, forstod hun, at den lille, ældre mand havde et stort hjerte presset ind i den lillebitte krop. Selv om hendes værelser var udlejet, bad hun ham vente i en stol, mens hun fandt et sted, hvor han kunne sove.

Ved sengetid satte Marys mand en gæsteseng op til manden. Da hun kom om morgenen, lå sengetøjet pænt foldet sammen, og han sad ude på verandaen. Han sagde nej tak til morgenmad, men lige før han gik for at nå bussen, spurgte han, om han kunne komme tilbage næste gang, han skulle til en behandling. »Jeg vil slet ikke være til besvær,« lovede han. »Jeg kan sagtens sove i en stol.« Mary forsikrede ham, at han var velkommen til at komme igen.

I flere år fik den gamle mand behandlinger og boede hos Mary. Han var fisker og havde altid gaver med bestående af fisk eller grøntsager fra sin have. Andre gange sendte han pakker med posten.

Når Mary modtog disse betænksomme gaver, tænkte hun ofte på en bemærkning fra sin nabo, efter den vansirede, ludende gamle mand havde

forladt Marys hus den første morgen. »Tog du den forfærdeligt udseende mand ind i går aften? Jeg afviste ham. Man kan miste kunder ved at tage sådanne mennesker ind.«

Mary vidste, at hun måske *havde* mistet en kunde eller to, men hun tænkte: »Hvis de blot havde kendt ham, så havde deres sygdomme måske været lettere at bære.«

Da manden var gået bort, besøgte Mary en ven, som havde et drivhus. Hun så på sin vens blomster og bemærkede en smuk, gylden krysanthemum, men var lidt overrasket over, at den voksede i en gammel, bulet og rusten spand. Hendes ven forklarede: »Jeg løb tør for potter, og da jeg vidste, hvor smuk denne ville blive, så tænkte jeg, at den nok ikke havde noget imod at begynde i denne gamle spand. Det er blot for en liden stund, indtil jeg kan sætte den ud i haven.«

Mary smilede, mens hun forestillede sig præcis denne situation i himlen. »Her er en særlig smuk en,« kunne Gud have sagt, da han kom til den lille, gamle mands sjæl. »Han har ikke noget imod at begynde i denne lille,

misdannede krop.« Men det var længe siden, og i Guds have står denne smukke sjæl rank og flot!³

Udseende kan være så vildledende, en ringe målestok for et menneske. Frelseren formanede os: »Døm ikke efter det ydre.«⁴

Et medlem af en kvindeorganisation beklagede sig engang, da en bestemt kvinde blev valgt til at repræsentere organisationen. Hun havde aldrig mødt kvinden, men hun havde set et billede af hende og brød sig ikke om det, hun så, da kvinden måtte være overvægtig. Hun bemærkede: »Blandt de tusinder af kvinder i denne organisation må man da bestemt have kunnet vælge en bedre repræsentant.«

Det er sandt, at den valgte kvinde ikke lignede en fotomodel. Men de, der kendte hende og hendes evner, så langt mere i hende end det, der kunne ses på fotografiet. Fotografiet *viste*, at hun havde et venligt smil og havde selvtilid. Hvad fotografiet *ikke viste* var, at hun var en loyal og barmhjertig ven, en intelligent kvinde, som elskede Herren, og som elskede og tjente hans børn. Det viste ikke, at hun arbejdede som frivillig i lokal-samfundet og blev anset for at være en hensynsfuld og interesseret nabo. Kort sagt så afspejlede fotografiet ikke, hvem hun virkelig var.

Jeg spørger: Hvis holdninger, gerninger og åndelighed blev afspejlet i vore *fysiske træk*, ville udseendet hos den kvinde, der beklagede sig, så være lige så smukt som hos kvinden, hun kritiserede?

Mine kære søstre, hver enkelt af jer er enestående. I er forskellige på mange måder. Der er nogle, som er gift. Nogle går hjemme med sine børn, mens andre arbejder uden for hjemmet. Hos nogle af jer er alle børnene flyttet hjemmefra. Der er nogle af jer, der er gift, men ikke har børn. Der er nogle,

der er fraskilte, nogle, der er enker. Mange af jer er enlige kvinder. Nogle af jer har universitetsuddannelser; nogle af jer har ikke. Der er nogle blandt jer, som har råd til den nyeste mode, og nogle, der er heldige at have et sæt passende søndagstøj. Sådanne forskelle er næsten uden ende. Kan disse forskelle friste os til at dømme hinanden?

Moder Teresa, en katolsk nonne, som det meste af sit liv levede blandt de fattige i Indien, fremsatte denne tankevækkende udtalelse: »Hvis man dømmer mennesker, så har man ikke tid til at elske dem.«⁵ Frelseren har formanet os: »Dette er mit bud, at I skal elske hinanden, ligesom jeg har elsket jer.«⁶ Jeg spørger: *Kan vi elske hinanden, således som Frelseren har befaleet, hvis vi dømmer hinanden?* Og jeg svarer – med moder Teresas ord: Nej, det kan vi ikke.

Apostlen Jakob sagde: »Den, der mener at dyrke Gud, men ikke tøjler sin tunge, fører sig selv bag lyset; hans [eller hendes] gudsyndelse er intet værd.«⁷

Jeg har altid elsket jeres hjælpefor-eningsmotto: »Kærligheden ophører aldrig.«⁸ Hvad *er* kærlighed? Profeten Mormon lærer os, at »næstekærlighed er Kristi rene kærlighed.«⁹ Moroni erklærede i sit afskedsbudskab til lamanitterne: »Medmindre I nærer næstekærlighed, kan I på ingen måde blive frelst i Guds rige.«¹⁰

Jeg anser næstekærlighed – eller »Kristi rene kærlighed« – som det modsatte af at kritisere og dømme. Når jeg taler om næstekærlighed, så tænker jeg i øjeblikket ikke på at hjælpe nødlidende ved at give af vore midler. Det er selvfølgelig både nødvendigt og passende. Men i aften tænker jeg på den næstekærlighed, der bliver tilkendegivet, når vi er tolerante over for andre og ser mildt på deres handlinger, den form for næstekærlighed, der

tilgiver, den form for næstekærlighed, der er tålmodig.

Jeg tænker på den form for næstekærlighed, der får os til at være sympatiske, omsorgsfulde og barmhjertige, ikke kun på tidspunkter med sygdom, lidelser og nød, men også på tidspunkter med svaghed eller fejl fra andres side.

Der er et alvorligt behov for den næstekærlighed, som giver opmærksomhed til dem, der er ubemærkede, håb til dem, der er nedtrykte, hjælp til dem, der er plagede. Sand næstekærlighed er kærlighed i funktion. Behovet for næstekærlighed er overalt.

Der er brug for den næstekærlighed, som nægter at stille sig tilfreds med at høre eller gentage rapporter om andres uheld, medmindre den uheldigt stillede kan nyde godt derved. Den amerikanske universitetsunderviser og politiker Horace Mann sagde engang: »Det er menneskeligt at beklage nød; men guddommeligt at afhjælpe den.«¹¹

Næstekærlighed er at have tålmodighed med en person, der har svigtet os. Det er at modstå impulsen til let at blive såret. Det er at acceptere svagheder og ufuldkommenhed. Det er at acceptere mennesker, som de virkelig er. Det er at se forbi det fysiske udseende til egenskaber, som ikke sløres med tiden. Det er at modstå impulsen til at sætte andre i bås.

Næstekærlighed, denne Kristi rene kærlighed, ses, når en gruppe unge kvinder fra en menighed for unge voksne rejser mange hundrede kilometer for at deltage i begravelsen af moderen til en af deres hjælpefor-enings søstre. Næstekærlighed vises, når hengivne besøglærere kommer igen måned efter måned, år efter år, til den samme, lidt uinteresserede og lidt kritiserende søster. Det vises, når en ældre enke huskes og tages med

til aktiviteter i menigheden og i Hjælpeforeningen. Det mærkes, når søsteren sidder alene i Hjælpeforeningen og får invitationen: »Kom – sid hos os.«

På hundredvis af små måder bærer I alle næstekærlighedens kappe. Livet er ikke fuldkomment for nogen af os. Vi bør i stedet for at være fordømmende og kritiske over for hinanden have Kristi rene kærlighed over for vore medrejsende på denne rejse gennem livet. Må vi erkende, at enhver gør sit bedste for at klare de vanskeligheder, hun møder på sin vej, og må vi stræbe efter at gøre vores bedste for at hjælpe til.

Næstekærlighed er blevet defineret som »den højeste, ædlest og stærkeste form for kærlighed«,¹² som »Kristi rene kærlighed ... og den, som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med [hende] skal det være vel.«¹³

»Kærligheden ophører aldrig.« Må det langtidsholdbare hjælpeforeningsmotto, denne tidløse sandhed, vejlede jer i alt, hvad I gør. Må den gennemtrænge jeres sjæls inderste og komme til udtryk i alle jeres tanker og handlinger.

Jeg giver udtryk for min kærlighed til jer, mine søstre, og beder til, at himlens velsignelser altid må være jeres. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Matt 7:1.
2. Matt 7:3.
3. Tilpasset fra Mary Bartels, »The Old Fisherman«, *Guideposts*, juni 1965, s. 24.
4. Joh 7:24.
5. Moder Teresa, i R.M. Lala, *A Touch of Greatness: Encounters with the Eminent*, 2001, s. x.
6. Joh 15:12.
7. Jak 1:26.
8. 1 Kor 13:8.
9. Moro 7:47.
10. Moro 10:21.
11. Horace Mann, *Lectures on Education*, 1845, s. 297.
12. Bible Dictionary, »Charity«.
13. Moro 7:47.

Indeks over beretninger fra konferencen

Følgende er en oversigt over udvalgte oplevelser fra generalkonferencetaler til benyttelse i forbindelse med personligt studium, familieaften eller anden undervisning. Tallet henviser til talens første side.

Taler	Beretning
Ældste Jeffrey R. Holland	Jeffrey R. Hollands forældre betalte for hans mission (6).
Rosemary M. Wixom	Børn beder, mens deres mor kører i en snestorm (9).
Ældste D. Todd Christofferson	D. Todd Christoffersons bedstefar klipper får og betaler for sin mission (16). En forretningspartner fordeler aktiverne ulige (16).
Ældste Robert D. Hales	Robert D. Hales lakerer et gulv, indtil han finder sig selv fanget i et hjørne (24).
Ældste Quentin L. Cook	En biskop hjælper en mand med at omvende sig fra uærlighed (27).
Ældste Russell M. Nelson	Russell M. Nelson giver Mormons Bog til nogle venner (47). En ung mand tilslutter sig Kirken efter at have gennemgået mormon.org (47).
Ældste Patrick Kearon	Patrick Kearon bliver stukket af en skorpion (50).
Ældste Juan A. Uceda	En far bliver vred på sin datter under familiens skriftstudium (53).
Præsident Henry B. Eyring	Spencer W. Kimball besøger Henry B. Eyrings far på hospitalet (59).
Præsident Thomas S. Monson	Clayton M. Christensen nægter at spille basketball på en søndag (67).
Præsident Henry B. Eyring	Hjælpeforeningspræsident indsamler tøj for at give det til de fattige (70).
Præsident Boyd K. Packer	En kvinde, der har omvendt sig, opfordres til ikke at se tilbage (74).
Ældste Jay E. Jensen	Jay E. Jensen beder og får et vidnesbyrd gennem Helligånden (77).
Præsident Thomas S. Monson	En familie lærer at takke selv i vanskelige tider (87).
Ældste L. Tom Perry	En ung præst hjælper en handicappet mand med at tage nadveren (91).
Ældste Larry R. Lawrence	Forældre beder en søn om at blive hjemme, fordi de har en dårlig følelse omkring en aktivitet (98).
Ældste Mervyn B. Arnold	En ko dør efter at have spist for meget hvede (105).
Ældste M. Russell Ballard	En kvinde begynder nedturen til afhængighed via receptpligtig medicin (108).
Silvia H. Allred	Tragedie rammer en familie, da de er på vej hjem efter at være blevet beseglet i templet (116).
Barbara Thompson	Barbara Thompson bliver velsignet ved at besøge Ashleys mor som besøgs lærer (119).
Præsident Thomas S. Monson	Et par, der har et pensionat, lader en vansiret mand bo i deres hus (122).

Hovedpræsidentskaber for Kirkens organisationer

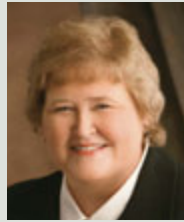
HJÆLPEFORENINGEN

Silvia H. Allred
Førsterådgiver

Julie B. Beck
Præsident

Barbara Thompson
Andenrådgiver

UNGE PIGER

Mary N. Cook
Førsterådgiver

Elaine S. Dalton
Præsident

Ann M. Dibb
Andenrådgiver

PRIMARY

Jean A. Stevens
Førsterådgiver

Rosemary M. Wixom
Præsident

Cheryl A. Esplin
Andenrådgiver

UNGE MÆND

Larry M. Gibson
Førsterådgiver

David L. Beck
Præsident

Adrián Ochoa
Andenrådgiver

SØNDAGSSKOLEN

David M. McConkie
Førsterådgiver

Russell T. Osguthorpe
Præsident

Matthew O. Richardson
Andenrådgiver

Vor tids lærdomme

Det Melkisedekske Præstedømmes og Hjælpeforeningens lektion den fjerde søndag er forbeholdt »Vor tids lærdomme«. Hver lektion kan forberedes ud fra en eller flere taler fra den seneste generalkonference. Stavs- og distriktspræsidenter kan vælge, hvilke taler der skal benyttes, eller de kan videregive dette ansvar til biskopper og grenspræsidenter. Lederne bør understrege værdien af, at brødrene i Det Melkisedekske Præstedømme og søstrene i Hjælpeforeningen studerer de samme taler den samme søndag.

De, der deltager i lektionerne den fjerde søndag, opfordres til at studere og medbringe det seneste generalkonferencenummer til klassen.

Forslag til forberedelse af en lektion ud fra taler

Bed om, at Helligånden vil vejlede dig, mens du studerer og underviser i talen/talerne. Du kan måske fristes til at forberede en lektion ved hjælp

af andre materialer, men konferencetalerne er det godkendte undervisningsmateriale. Din opgave er at hjælpe andre med at forstå og efterleve evangeliet ud fra det, der undervises i ved den seneste af Kirkens generalkonferencer.

Gennemgå talen/talerne og se efter principper og lærdomme, der dækker klassesdeltagernes behov. Se også efter beretninger, skriftstedshenvisninger og udtalelser fra talen/talerne, der kan hjælpe dig med at undervise i disse sandheder.

Planlæg, hvordan der skal undervises i principper og lærdomme. Din plan bør indeholde spørgsmål, der kan hjælpe klassesdeltagerne:

- Se efter principper og lærdomme i talen/talerne.
- Tænk over talens hensigt.
- Udveksl forståelse, ideer, oplevelser og vidnesbyrd.
- Anvend disse principper og lærdomme i deres tilværelse. ■

MÅNEDER	UNDERVISNINGSMATERIALE TIL FJERDE SØNDAG
November 2010 – april 2011	Taler udgivet i <i>Liahona</i> , nov. 2010*
Maj 2011 – oktober 2011	Taler udgivet i <i>Liahona</i> , maj 2011*

* Disse taler er tilgængelige (på mange sprog) på conference.lds.org.

Præsident Monson anmoder om flere missionærer og bekendtgør fem nye templer

Præsident Thomas S. Monson indledte Kirkens oktoberkonference 2010, der blev afholdt lørdag og søndag, den 2. og 3. oktober 2010, ved at anmode om, at flere medlemmer tjener på mission, og bekendtgjorde fem nye templer.

Præsident Monson gentog opfordringen til »hver eneste værdige unge mand, der er i stand dertil,« om at forberede sig til at tjene; han bød unge kvinder, som ønsker at tjene, velkommen samt gav udtryk for Kirkens behov for, at »mange, mange flere seniorpar« tjente.

»Missionering er en præstedømmepligt,« sagde han, »en forpligtelse, som Herren forventer af os, der er blevet skænket rigtig meget.«

Præsident Monson bekendtgjorde, at de fem nye templer planlægges opført i Hartford i Connecticut, Indianapolis i Indiana, Lissabon i Portugal, Tijuana i Mexico og Urdaneta i Filippinerne.

De nye templer bringer antallet af templer, der er bekendtgjort eller er under opførelse, op på 23. Når disse 23 templer er opført, kommer det samlede antal i hele verden op på 157.

»Vi fortsætter med at bygge templer,« siger præsident Monson. »... Må vi fortsat trofast besøge templerne, som bliver bygget tættere og tættere på vore medlemmer« (»Vi mødes atter«, *Liahona*, nov. 2010, s. 4).

De nye templer bliver det første for Kirken i Portugal, Indiana og Connecticut. Templet i Urdaneta bliver Kirkens tredje i Filippinerne, og templet i Tijuana bliver det 13. i Mexico.

I de seks måneder mellem konferencerne i april og oktober har Kirken indviet fire nye templer: Templerne i Gila Valley i Arizona, Vancouver i British Columbia, Cebu City i Filippinerne og Kijev i Ukraine. Templet i Laie i Hawaii er berammet til at blive genindviet den 21. november 2010 efter en omfattende renovering. ■

Verdensomspændende oplæringsmøde for ledere

Transmissionen af et verdensomspændende oplæringsmøde for ledere foregår lørdag, den 13. november 2010. Denne transmission indeholder instruktioner om de nye kirkehåndbøger (*Håndbog 1: Stavspræsidenter og biskopper* og *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*).

Følgende medlemmer er inviteret til at overvære transmissionen: Generalautoriteter, områdehalvfjerdere, stavs-, missions-, tempel- og distriktspræsidentskaber, stavs- og distriktssekretærer, stavs- og distriktsassistenter, højrådsmedlemmer, præsidentskaber for Hjælpeforeningen, Unge Mænd, Unge Piger, Primary og Søndagsskolen i stave og distrikter, biskopråd, grenspræsidentskaber, menigheds- og grenssekretærer, menigheds- og grensassistenter, højpræsternes gruppeledere og assistenter, ældsternes kvorumspræsidentskaber, præsidentskaber for Hjælpeforeningen, Unge Mænd, Unge Piger, Primary og Søndagsskolen i menigheder og grene, missionsledere.

Undervisningen bliver transmitteret på over 30 sprog. Bed lokale præstedømmeledere om oplysninger om, hvor og hvornår transmissionen kan ses. ■

Bevar konferencen levende i hverdagen

Vi har hørt talerne, vi har mærket Ånden, vi har forpligtet os til at følge rådene. Men nu er general-konferencen forbi, så hvordan vil du

gøre den til en del af din hverdag det næste halve år?

Kirkens medlemmer fra hele verden har fortalt, hvad der hjælper dem til at huske og anvende budskaberne fra generalkonferencen.

Medtag generalkonferencen i din hverdag

Lyt til talerne, mens du motionerer, kører bil, arbejder i hus eller have eller gør dig klar til dagen.

– James, Ontario, Canada

Få alle i familien til på skift at vælge taler, man lytter til under morgenmaden.

– Ashlee, Washington, USA

Se sammen som familie uddrag fra generalkonferencen på søndage.

– Grant, Californien, USA

Brug talerne som en del af familieaftenen.

Vælg budskaber, som I ønsker at gennemgå i familien, og bed én i

familien om at bruge dem i undervisningen til en kommende familieaften.

– Vern og Jennifer, Utah, USA

Læs eller se en tale og se efter mål, som man kan arbejde sammen om i familien.

– Tony, Arizona, USA

Brug talerne som skriftstudium

Læs skiftevis i skrifterne om morgenen og en generalkonferencetale om aftenen.

– Diane, Washington, USA

Læs en tale for dine børn hver aften som godnathistorie.

– Heather, Utah, USA

Slå skriftstedshenvisninger i hver tale op, når du har læst talen.

– Becky, Utah, USA

Markér alt, hvad generalautoriteterne specifikt beder os om at gøre, og fokusér på at følge deres råd.

– Helen, Australia

Studér efter emne

Lav en liste, hvor emnerne omtalt i generalkonferencen svarer til noget, som du ønsker at forbedre i dit liv. Studér emnerne et af gangen, mens du forsøger at forbedre dig før næste generalkonference.

– Rebecca, Texas, USA

Fokusér på et særligt emne i dit skriftstudium i nogle dage eller til familieaften i nogle uger.

– Francis, Nigeria

Fortæl andre om budskaberne

Medtag citater fra generalkonferencen i Kirkens meddelelser og omdelte materialer.

– Todd, West Virginia, USA.

Indbyd til eller tilslut dig en »bogklub« om generalkonference, enten online eller lokalt. Studér hver uge en tale og kom til bogklubben forberedt på at fortælle om indblik.

– Stephanie, Utah, USA

Rettelser

På bagsidens inderside af konferencenummeret i maj 2010 burde den tredje sætning i teksten til *Harmony, Pennsylvania*, af Al Rounds, have lydt: »Her oversatte profeten Joseph en stor del af Mormons Bog.«

I oktober 2010 af *Liahona, Tempel i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige*, blev fotografierne af templet i Washington D.C. på s. 4 og 5 og fotografiet af templet i Portland i Oregon på hæftets bagside taget af Robert A. Boyd. ■

FAMILIEN

EN PROKLAMATION TIL VERDEN

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB OG DE TOLV APOSTLES RÅD I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

VI, DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB og De Tolv Apostles Råd i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, erklærer højtideligt, at ægteskab mellem mand og kvinde er indstiftet af Gud, og at familien er af afgørende betydning i Skaberens plan for sine børns evige skæbne.

ALLE MENNESKER – mænd og kvinder – er skabt i Guds billede. Hver enkelt er en højt elsket søn eller datter af himmelske forældre, og som sådan besidder hver enkelt guddommelige egenskaber og muligheder. En persons køn er et fundamentalt særkende ved den enkeltes førjordiske, jordiske og evige identitet og hensigt.

I DEN FØRJORDISKE VERDEN kendte og tilbad Guds åndelige sønner og døtre Gud som deres evige Fader og accepterede hans plan for, hvordan hans børn kunne få et fysisk legeme og opnå jordiske erfaringer for at udvikle sig frem mod fuldkommenhed og til sidst realisere deres guddommelige skæbne som arvinger til evigt liv. Den guddommelige plan for lykke gør det muligt for familiebånd at fortsætte på den anden side af graven. Hellige ordinancer og pagter, der er tilgængelige i hellige templer, gør det muligt for enkeltpersoner at vende tilbage til Guds nærhed og for familier at være forenet for evigt.

DEN FØRSTE BEFALING, som Gud gav til Adam og Eva, vedrørte deres mulighed for som ægtemand og hustru at blive forældre. Vi erklærer, at Guds befaling til sine børn om at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden stadig er gældende. Vi erklærer endvidere, at Gud har befalet, at formeringens hellige kraft kun skal anvendes mellem en mand og en kvinde, der er lovformeligt viet som ægtemand og hustru.

VI ERKLÆRER, at den måde, hvorved det jordiske liv skabes, er guddommeligt bestemt. Vi bekræfter livets hellighed og dets vigtighed i Guds evige plan.

ÆGTEMAND OG HUSTRU har et stort ansvar for at elske og vise omsorg for hinanden og for deres børn. »Sønner

[Børn] er en gave fra Herren« (Sl 127:3). Forældre har en hellig pligt til at opdrage deres børn i kærlighed og retskaffenhed, til at sørge for deres fysiske og åndelige behov, til at lære dem at elske og tjene hinanden, til at overholde Guds befalinger samt til at være lovydige samfundsborgere, uanset hvor de bor. Ægtemænd og hustruer – mødre og fædre – vil over for Gud blive holdt ansvarlige for udførelsen af disse pligter.

FAMILIEN er indstiftet af Gud. Ægteskabet mellem mand og kvinde er grundlæggende i hans evige plan. Børn har ret til at blive født inden for ægteskabets rammer og blive opdraget af en far og en mor, som ærer deres ægteskabslofter med fuldstændig troskab. Lykke i familielivet vil med størst sandsynlighed opnås, når det baseres på Herren Jesu Kristi lærdomme. Vellykkede ægteskaber og familier opbygges og bevares ved tro, bøn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kærlighed, barmhjertighed, arbejde og sunde fritidsbeskæftigelser. I henhold til den guddommelige plan skal fædre lede deres familier i kærlighed og retskaffenhed og har ansvaret for at sørge for livets fornødenheder samt beskytte deres familier. Mødre har primært ansvaret for at opdrage deres børn. I disse hellige ansvar er fædre og mødre forpligtet til at hjælpe hinanden som jævnbyrdige partnere. Uarbejdsdygtighed, dødsfald eller andre omstændigheder kan nødvendiggøre individuelle tilpasninger. Den øvrige familie bør hjælpe til, når der er behov herfor.

VI ADVARER OM, at personer, som bryder deres løfte om troskab, som misbruger deres ægtefælle eller deres børn, eller som ikke opfylder ansvaret i familien, en dag skal stå til ansvar over for Gud. Vi advarer endvidere om, at familiens opløsning vil påføre enkeltpersoner, lokalsamfund og nationer de ulykker, som er forudsagt af fordums og nutidige profeter.

VI OPFORDRER ansvarlige borgere og offentlige ansatte overalt til at fremme de skridt, der har til hensigt at bevare og styrke familien som samfundets grundlæggende bestanddel.

Denne proklamation blev oplæst af præsident Gordon B. Hinckley ved Hjælpeforeningens årlige møde den 23. september 1995 i Salt Lake City, Utah.

»Unge mænd, jeg formaner jer til at forberede jer til at tjene som missionær. Hold jer rene og ubesmittede og værdige til at repræsentere Herren. Hold jer sunde og stærke ...« sagde præsident Thomas S. Monson ved det første møde under oktoberkonferencen 2010. »Og en bemærkning til jer unge søstre: Selv om I ikke har det samme præstedømmeansvar, som de unge mænd har, om at tjene som fuldtidsmissionærer, så kan I også yde værdifulde bidrag som missionærer, og vi byder jeres indsats velkommen. Og nu til jer modne brødre og søstre: Vi har brug for mange, mange flere seniorpar ... Der er blot få gange i jeres liv, hvor I kan nyde den gode ånd og tilfredsstillelse, der kommer af at yde fuldtidstjeneste sammen i Mesterens værk.«